SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NİNE

Sayı 83 / Kasım 1988 / 3.-DM

PKK 10 YAŞINDA

11. Mücadele Yılında Yeni Zaferler Yaratmak İçin İleri!

Kürdistan halkı ve proletaryasının savaşkan önderi Partiya Karkerên Kurdistan (PKK)'nin 10. Kuruluş Yıldönümü tüm hakımıza ve ilerici insanlığa kutlu olsun!..

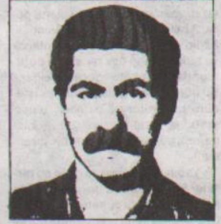
Güz Dönemini Yeni Mevzilerle Kapattık

Sonbahar dönemini başarılı eylemlerle tamamlayan ulusal kurtuluş savaşımız, Partimiz PKK'nin 10. yılını doldurmasını da yeni zaferlerle karşıladı. Partimiz PKK'nin kuruluşunun 11. yılına girmesi, ulusal kurtuluş savaşımız için önemli bir aşamayı ifade etmektedir. Böylesi bir yıldönümüne yoğun gelişmelerle ulaşılması, yeni yılın daha da güçlü olacağının bir kanıtıdır.

Kasım ayı başında faşist ordu ve emniyet kuvvetlerine gönderilen genelgede, PKK'nin kuruluş yıldönümü vesilesiyle, bu ayda yoğun eylemler olacağı belirtilerek tedbirlerin alınması istendi. Önemli alanlar, ekonomik, askeri ve siyasi olarak stratejik önem ifade eden kuruluşlar özel korumaya alındı, birçok alana yeni güç takviyesi yapıldı. Başbakanlık çıkardığı özel tezkere ile önem arzeden ekonomik, askeri ve siyasi kurum ve alanları özel olarak koruyacaklarını duyurdu.

Devamı 2. sayfada

PKK-MK ve ARGK-AK Üyesi Numan BAĞCI Yoldaşı Şehit Verdik

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde büyük kahramanlıklar sergileyen; düşman için korkulu bir rüya, halkımız için güven kaynağı olan PKK-MK ve ARGK-AK (Askeri Konsey) üyesi, Garzan Eyaleti sorumlusu Numan BAĞCI (Kasım) yoldaşı şehit verdik. Numan BAĞCI yoldaş, aralarında ARGK'nin değerli komutanı Ahmet GÖRNÜ, Metin ERGİN, Ali TAN, Recep TİRİL, M. Sami EREN yoldaşın da bulunduğu 8 yoldaş ile birlikte Kozluk'ta düşman güçleri ile girdiği savaşta şehit düştü.

YAZISI 5. SAYFADA

PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN Yoldaşın Değerlendirmesi:

PKK 10. Yıl Gerçekliği ve Görevler

Ülke somutunda ve halk saflarında, mücadeleci bir durum ortaya çıktığında, her düzeyde önem kazanan sorunların başında önderlik konusu gelir. Ulusal ve sınıfsal mücadeleler yoğunlaştıkça, her sosyal sınıfın ve kesimin gittikçe ve daha yoğun bir biçimde kendi çıkarlarıyla, ulusal ve toplumsal çıkarları bir ve aynı göstermek istediğini, bunun için ideolojik, siyasal ve örgütsel çabalarını yoğunlaştırdığını, öncülüğü almak için kıyasıya bir mücadeleye giriştiğini; birçok ülkenin, ulusal ve sınıfsal mücadele deneyiminden iyi bilmekteyiz.

Her şeyin egemenler tarafından kontrol edildiği, tam bir denetimin sağlandığı, cılız kıpırdanışlardan bile bahsedilemeyen bir ortamda; önderlik denince ilk akla gelecek olan hakim olanlardır. Resmi düzeni, kendi şahsında temsil eden siyasal kuvvettir. Bu devlettir, onun her düzeydeki temsilcileridir. Böylesi dönemlerde, önderlik çekişmelerinden ve yine ideolojik-politik mücadelelerden bahsedilemez. Sınıfsal, ulusal mücadelelerin önemli oranda, ya sert bir biçimde bastırıldığı ya da çözümlendiği bir durum sözkonusu olduğundan, burada, bu tip çekişmelere, yeni oluşumlara ve bunların öncülük kavgalarına fazla tanık olunmaz.

Bizim ülkemiz, bu tip somut durumları yaşayan ülkelerin durumuna; halkların, ulusların durumuna benzememektedir. Ulusal ve toplumsal kurtuluş sürecine, ikisinin de içiçe geçmesi temelinde girilmiştir. Bizim ülkemizin somut durumu birçok ülkeden farklılık arz eden bir özelliğe sahiptir. Çağdaş uluslar arasındaki yerini çok gecikmiş olarak almaya çalışan bir halk gerçekliğine sahiptir. Yani, son derece sancılı, önemli oranda baskı altında özümsenmiş, çarpıtılmış, kendisi olmaktan çıkarılmış; ideolojik üstyapıda olsun, ekonomik altyapıda olsun, hakim güçlerin ve ulusların yoğun baskı ve hakimiyeti altında oluşmuş bu ulusal ve toplumsal yapıda, alabildiğine bilinçsizleştirilmiş, kendileri için düşünce ve siyaset üretmeyen, örgüt ve mücadele geliştirmeyen bir halk gerçekliği içinde ortaya çıkılıyor. Dolayısıyla, böylesine çok geri, çarpıtılmış zeminlerden kendi öz çıkarlarını formüle edecek, bunun uğruna hareket geliştirecek bir konumda da olunmadığı için, doğal olarak en çarpık önderliklerin türemesi işten bile değildir.

Devamı 14. sayfada

Şanlı Ekim Devrimi'nin 71. Yıldönümünde, Sosyalizm Güçlerini Halkımızın Sesine Kulak Vermeye Çağırıyoruz

Şanlı Ekim Devrimi'nin 71. Yıldönümü, bu yıl da tüm sosyalist ülkeler, ilerici-devrimci güçler ve dünya proletaryasınca coşkuyla kutlandı. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin zaferinde kendimiz için aydınlık bir rehber olarak aldığımız Ekim Devrimi'nin bu 71. Yıldönümünde, sosyalizmin yaratıcı özünün bir gereği olarak, gerçekleşen sosyalizmin Kürdistan sorununa bakış açısının eleştirel bir değerlendirmesine sayfalarımızda yer veriyoruz.

Savaş esiri yoldaşımız Muzaffer AYATA'nın cezaevinden Sovyet Büyükelçiliğine hitaben yazdığı mektup aynı zamanda gazetemizin de bakış açısını dile getirmektedir.

YAZISI 12. SAYFADA

★

Darağacına Yürürken Savaş Esirlerinden Mesajlar

Türk sömürgecilerinin, mücadelemizin gurur abideleri zindanlardaki PKK'li savaş esirlerini idam tehdidi altında direnişten vazgeçirmeye çalıştığı bir dönemde, idama mahkum edilmiş yoldaşlarımızın ölüm karşısındaki soylu dirençlerini belgeleyen mesajlarını sunuyoruz...

YAZISI 24. SAYFADA

Çok sayıda savaş esiri komada

Cezaevlerinde Onur Savaşı Sürüyor

Eskişehir ve Diyarbakır'daki açlık grevi 40. gününü doldururken, faşist rejimin bütün tutuklulara karşı sürdürdüğü tutum da devam ediyor. Eylemlerde erken ölüme yol açmak ve tutsakları uzun süre eylemlerini sürdüremeyecek bir duruma getirmek için, açlık grevlerinde verilmesi gereken, şekerli ve tuzlu su verilmiyor. Böylece tutuklular erkenden güçten düşürülüp, ölüme sürüklenmek isteniyor.

Açlık grevlerinde şekerli ve tuzlu suyun verilmemesi nedeniyle, bütün bu direnişler ölüm orucu biçimini aldı. Bu durum tutsakların ölüm sınırına daha erkenden gelmelerine yol açtı. 40. gününü dolduran Diyarbakır ve Eskişehir Cezaevlerinde her an ölümlerin olabileceği belirtilmektedir.

Eylemlerin ölüm sınırına yaklaşması nedeniyle, Türkiye'de olsun, Avrupa'da olsun birçok kişi, kurum ve kuruluş, faşist rejimin Adalet Bakanlığına başvurarak, takınılan tutumun değiştirilmesini istediler. Açlık grevlerinde şekerli ve tuzlu suyun verilmemesinin erken ölümlere yol açacağını belirten kurum ve kuruluşlar, tutukluların istekle-

Devamı 3. sayfada

Partimiz ve Önderliğine Yönelik Komploculuk ve Tasfiyecilik En Başta PKK'li Tutsakları Karşısında Bulacaktır

Hüseyin Yıldırım olayını BBC'den duyar duymaz olayın niteliği ve nasıl ortaya çıkmış olacağı konusunda bir değerlendirmeye varmada zorlanmadık. Olay bir komplo ve tasfiye hareketidir. Sarıldıkları gerekçeler, kullandıkları dil ve propagandalar çok adi ve soysuzca. Bir o kadar da üfürsen patlayacak bir balon gibi kof; öz olarak, halkımıza ve ülkemize karşı ihanet konumuna düşmüş siyaset sahtekarı ve hileci tüccar kafalı bir çete. Bu nitelemeler bile onun düşük seviyesine denk değil.

Aslında bu nitelemeler soyut, tek başına alındığında pek bir şey ifade etmezler. Hatta bazı çevreler "dün bu adam öyleydi, bugün böyle değerlendiriliyor" düşüncesiyle inandırıcılığından kuşkuya bile düşebilirler. Zaten bir kısım çevre bu tür sözler ve değerlendirmelerle bu sahtekar, hileci siyaset tüccarlarını koruma ve kollama görevini gönüllü üstleneceklerdir. PKK'nin varlığından rahatsız olan, onun yok olmasını gönülden arzu edenler ve sürekli bu tür beklenti içinde olanlar bu olayın PKK'ye olduğunca zarar vermesi için çalışacaklardır. Yazacaklarımız, bilinen bu yeminli anti-PKK'ci olanlara değil, dostlarımıza, halkımıza ve PKK kitlesine bilgi verme niteliğinde olacaktır. PKK kitlesi için bu insanların niteliği bilinmez değildir; ve gereken tutumu takınmıştır, takınacaktır.

Devamı 8. sayfada

Güz Dönemini Yeni Mevzilerle Kapattık

Baştarafı 1. sayfada

Bunların yanısıra, ulusal kurtuluş savaşımıza karşı yeni bir önlem gündemleştirilmeye başlandı. Teritoryal birlikler olarak adlandırılan ve bir çeşit milislik görevi görecek olan, kadın ve erkeklerin içinde örgütleneceği bir birlik oluşturulması kararlaştırıldı. Bizzat rejimin başı tarafından geliştirilen bu plana göre, "belli yaş grupları arasındaki kadın ve erkekler silahlandırılacak ve bunlar daha çok bir savaş durumunda harekete geçirilecekler." Bu dönemde örgütlendirilmek istenen, bu teritoryal birlikler, ulusal kurtuluş mücadelemizin önlenemez yükselişinin açık bir itirafıdır.

Yapılan açıklamaya göre bu birlikler hem Türkiye'de ve hem de Kürdistan'da örgütlendirilecekler. Özellikle de şehir alanlarında görev yapacak olmaları, mücadelemizin şehir alanlarındaki gelişimini de engellemeye yönelik bir girişimdir. Türk sömürgecilerinin ordu, polis, özel tim ve korucu birliklerinin yanısıra, toplumun önemli bir kesimini daha mücadelemize karşı çıkarmak istemesinin, yaşadığı çöküşü önlemeye yönelik bir çabadan başka bir anlamı yoktur. Bu, aynı zamanda özel savaşın yöneticisi Kozakçıoğlu'nun, "Bölücülere karşı halkı savaştıracağız" biçiminde ifade ettiği özel savaş uygulamasının hayata geçirilme çabasıdır da. TC, silahlandırılan insanları devrimci gelişmelere karşı çıkararak, savaştırmak ve böylece halkı birbirine kırdırtıp yönetimini sağlamlaştırmak istiyor.

Faşist Türk sömürgecilerinin bütün diğer oyunları gibi, bu son oyunları da tutmayacak ve boşa çıkarılacaktır. Bu önlemin, Partimizin 10. kuruluş yıldönümüne denk getirilmesi, sömürgecilerin mücadelemize karşı özellikle de önemli yıldönümlerinde dayattığı komplo ve provokasyonların bir parçasıdır.

Sömürgeci Türk devletinin geliştirdiği bütün komplo ve saldırılara rağmen, ulusal kurtuluş savaşımız sonbahar dönemini de önemli kazanımlarla kapattı. Yaz boyunca ARGK'nin yoğun olarak geliştirdiği Kızıl Direniş Hareketinde de, güz döneminde de önemli eylem ve çatışmalar meydana geldi. Bütün bu eylem ve çatışmalarda, ulusal kurtuluş güçlerimiz faşist orduya ağır kayıp verdirdiler. Köy korucularına, özel timlere, ordu güçlerine ve siyasi yöneticiler ile asimilasyon kurumlarına yönelik olarak geliştirilen eylemlerde, sömürgecilere önemli darbeler vuruldu.

Botan ve Mardin eyaletlerinde, sömürgeci asimilasyon kurumlarına karşı gerçekleştirilen eylemlerde, ajan öğretmenlerden bir kısmı cezalandırılırken, 50'yi aşkın öğretmen de köyleri terk ederek, görevinden istifa etti. Bu eylemlilik ve bazı okulların kullanılamaz hale getirilmesi, sömürgecilerin asimilasyon politikasına önemli bir darbe oldu. Daha küçük yaşta çocuklarımızın beyinlerini zehirlemeye çalışan bu asimilasyon kurumlarına yönelik olarak gerçekleştirilen eylemler, sömürgecilerde panik yarattı. Yıllardır beyinleri zehirleyen kurumların birbiri ardısıra işlemez hale gelmesi, sömürgecilerin tutundukları dallardan birinin daha ortadan kalkmasına yol açmaktadır.

5 Kasım günü, Karakoçan'a bağlı Yeşilbelen köyüne bir baskın eylemi gerçekleştirildi. ARGK gerillaları okulda bulunan öğretmen ve öğrencileri dışarı çıkardıktan sonra binayı ateşe verdiler. Daha sonra köylülere yönelik olarak bir toplantı gerçekleştirildi.

Aynı gün Karakoçan'ın diğer bir köyü, Yücekonak'ta da okul yakıldı ve halka yönelik bir toplantı gerçekleştirildi.

6 Kasım günü, bu kez Mardin'e bağlı Dargeçit (Kerboran)'ın Sümer köyünde asimilasyon kurumlarına yönelik bir eylem gerçekleştirilmiştir. Öğretmen lojmanına yönelik olarak gerçekleştirilen bu eylemde, 2'si öğretmen 3 ajan öldürülürken, 1 öğretmen de ağır yaralandı.

6 Kasım tarihinde Dersim'in Nazimiye ilçesine bağlı Doğancık köyü ilkokulu ARGK gerillaları tarafından yakıldı.

7 Kasım günü Karakoçan'ın Karasakal ve Ormancık köylerine yönelik olarak gerçekleştirilen iki ayrı eylemde köy ilkokulları yakıldı.

Beytüşşebap'ta gerçekleştirilen yoğun eylemlilik sürecinde birçok köyde toplantı yapıldı, bazı köylerde de öğretmenler uyarılarak alanı terk etmeleri istendi. Bunun üzerine öğretmenler köyleri terk ederek Uzungeçit nahiyesine sığındılar. Kovankaya, Koyunoba, Cevizağaç köylerinin yanısıra daha birçok köyde toplantılar yapıldı.

Kasım ayı başında, Ağrı dağında gerçekleştirilen eylemde, 12 Eylül öncesi faşist MHP'de yer alan kontr-gerilla elemanı, birçok devrimcinin katili olan Turgut Demirkaya ölümle cezalandırıldı.

Kerboran'ın İlan köyünde, ajanlık yapan köy muhtarı Murat Yıldız ile Sabri Ergin ölümle cezalandırıldı.

7 Kasım günü Mardin'in Hamzabey köyünde gerçekleştirilen diğer bir eylemde ise, ajanlık yapan ve düşmanla işbirliği içinde kitleler üzerinde baskı uygulayan Gökoğlu ailesine mensup 5 kişi ağır yaralandı.

24 Kasım günü Gercüş'te özel harekat birliklerine karşı pusu eylemi gerçekleştiren ARGK birliği düşmana ağır bir kayıp verdirdi. Sömürgeciler kayıplarını özel harekat timi mensubu bir polis olarak açıkladı. Her zaman olduğu gibi, sömürgeciler, kayıplarını oldukça az göstermeye çalıştı. Ancak yörede aldığımız haberlerde sömürgecilerin kayıplarının açıklanandan çok daha yüksek olduğunu göstermektedir.

ARGK birliklerine katılım, her geçen gün daha da artıyor. Kasım ayı başında sadece Eruh'un 2 köyünden 20'ye yakın genç ARGK birliklerinin saflarına katıldı. Bunun dışında Kürdistan'ın bütün alanlarından gençlerin ulusal kurtuluş birlikleri saflarına katılımı artış gösteriyor. Kürdistan gençliği büyük bir uyanışı yaşıyor. Bu uyanış temelinde de akın akın ulusal kurtuluş saflarına katılıyor. Bu ise, ARGK birliklerinin sayısal artışını birlikte getirmektedir.

Güz dönemini başarılı eylemler ve yoğun katılımla kapatan ARGK birlikleri, kış dönemini daha sağlam bir hazırlıkla bahara çıkmanın ve daha güçlü bir atılım geliştirmenin temeli haline getireceklerdir.

PKK'nin 10. Kuruluş Yıldönümü İstanbul'da Bombalı Eylemlerle Kutlanıyor

Faşist sömürgeci rejimin günlerce sürdürdüğü ve ardından PKK'nin metropol ve şehir örgütlenmesinin çökertildiğini açıkladığı operasyonlar yer yer devam ederken, İstanbul'da sömürgecilerin yalanlarını yüzlerine vuran gerilla eylemleri yoğunlaştı.

Son günler içerisinde İstanbul'da çeşitli holding ve tekellerin işletmelerine yönelik olarak çok sayıda bombalama eylemleri gerçekleştirildi. Yapılan bombalama eylemlerinde birçok bina tahrip edildi. Yine şehrin muhtelif yerlerinde bombalı pankartlar asıldı, bildiriler dağıtıldı.

26 Kasım günü gerçekleştirilen diğer bir eylemde Fındıklı'da bulunan Akbank Genel Müdürlüğü ve Merkez şubesi binası ağır hasar gördü. Gece 22.20 sıralarında patlayan tahrip gücü yüksek bomba, binada milyonlarca liralık maddi hasar meydana getirdi.

Eylemlerin yoğunluk kazanması, sömürgecilerin yaptığı operasyonlarda "darbe vurdum, bitirdim" iddialarının asılsızlığını ortaya koymaktadır. Yüzlerce kişinin gözaltına alınması ile de sonuçlansa, sömürgecilerin saldırılarının mücadelemizi boğamayacağını bu eylemler kanıtlamaktadır. Bu eylemler, PKK'nin bu alanlarda da örgütlülüğünü koruduğunu ortaya koymaktadır.

Partimiz PKK'nin 10. kuruluş yılını doldurması vesilesi ile yoğunluk kazanan eylemliliğin diğer bir amacı ise, cezaevlerinde 40 günü aşkın bir zamandan bu yana sürdürülen açlık grevi eylemleriyle dayanışma göstermektir.

İstanbul'da faşist cellat Esat Oktay Yıldıran'ın cezalandırılması ile hızlanan eylemlilik, Partimizin 10. kuruluş yıldönümünde de hızından bir şey kaybetmeyerek ve daha da güçlenerek sürmektedir. Faşist celladın cezalandırılması ile birlikte, binlerce kişinin tutuklanmasına yol açan ve günlerce devam eden operasyonların da sömürgecilerin iddia ettikleri gibi, "örgütü bitirme hedefine" ulaşmaktan çok uzak olduğu, bu eylemlerle bir kez daha kanıtlandı. Operasyonlardaki başarısızlığını gizlemeye çalışan faşist rejim, bazı provokatörleri, ihanetçileri şehir şehir dolaştırarak ve bunların verdiği bilgilere dayanarak tutuklamalara girişti. Böylece kendi yenilgisini örtmeye çalışan sömürgeciler, bu ihanetçiler ve provokatörlerden medet umarak sonuç almak istiyor.

Her alanda 10. yıl kutlamaları çerçevesinde 11. yıla yine yaygın direniş ve eylemlilikle giren Partimiz PKK, devrimi ilerletecek ve tüm saldırıları boşa çıkaracak güçtedir. 10. yıl eylemliliğimiz bu gücümüzün bir kanıtıdır.

TC ve Emperyalizm Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine Karşı Yeni Komplolar Peşinde!

PKK Hareketinin 10. Kuruluş Yıldönümüne ulaştığı günümüzde, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini boğmaya yönelik karşıdevrimci çabalar yoğunlaşmaya başladı. Sömürgecilik ve emperyalizm on yıldır sürdürdükleri ve silahlı halk savaşımızın başladığı 1984 yılından bu yana daha da sistemli hale getirdikleri, halkımızı ve mücadelemizi imha faaliyetlerinin çıkmaza girmesi karşısında yeni arayışlar içerisine girdiler. Daha önce uygulanan tüm özel savaş yöntemlerinin iflası ve silahlı halk direnişimiz karşısındaki yenilginin ifadesi olan bu yeni yöntemlerle sömürgeciler ve emperyalistler umutsuz bir çırpınış içerisine girmiş bulunuyorlar.

Son bir yıldır yurt içinde ve dış alanlarda eşi görülmemiş boyutlarda sürdürülen saldırı ve komploların sonuçsuz kalması üzerine, yeni yöntemler gündeme getiriliyor. Bu yöntemlerden birisi TC'nin "Teritoryal (Bölgesel) Savunma Birlikleri" adı altında tüm toplumu kapsayacak bir milis örgütlenmesine gitmesidir. Bu konuda başlatılan çalışmalar sürdürülürken, "Teritoryal Savunma Birlikleri"nin kurulması kararı kamuoyunda tepkiler ve endişelerle karşılandı. Karara göre, 16-60 yaş arası erkekler ile 20-40 yaş arası kadınlar 9-15 günlük eğitim ardından, savaş ortamlarında, çeşitli stratejik öneme sahip ekonomik, askeri, siyasi kurum ve kuruluşların korunması; askeri istihbarata yardımcı olunması, sivil savunma hizmetlerinin desteklenmesi gibi görevler üstlenecekler. Toplumun bir bütün olarak askerlik statüsüne tabi tutulması anlamına gelen bu uygulama, sömürgecilerin mevcut düzenli orduları, özel kuvvetleri vd. örgütlenmelerinin devrimci gelişmeleri önlemekte yetersiz kaldığının itirafı oluyor. Kontrgerillanın yasallaştırılması, koruculuk sisteminin yaygınlaştırılması anlamına gelen bu uygulama ile genel seferberlik ilan edilmiş olmaktadır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin sürekli boyutlanması ve Türkiye'deki devrimci-demokratik gelişmelerin giderek hız kazanması Türk sömürgecilerini böylesi önlemler almak zorunda bırakmıştır. Ancak, böylesi bir önleme ihtiyaç duymak dahi TC'nin iflasının itirafı olmaktadır. Yaklaşan ve güçlenen devrimci dalganın şiddeti, önüne çıkarılan bu beyhude önlemleri daha başından işlemez kılacak güçtedir.

Türkiye ve Kürdistan'daki gelişmelere karşı başvurulan bu önleme ek olarak, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşına yönelik diğer bir önlem de hızla geliştirilmeye çalışılıyor. Sömürgeci basına yansıyan haberlere göre, ABD'li emekliler için "Tatil Köyü" kurma gerekçesiyle, Van'da 600 bin dönümlük bir arazi üzerinde 340 bin kişilik bir kent inşa edilmesi planlanmaktadır. Kurulacak kentin yanısıra, bir de ABD hava üssü inşa edilecektir. Yönetim ve denetimi tamamen ABD'nin elinde olacak bulunan kent ve hava üssünün kurulması planı, ulusal kurtuluş mücadelemize karşı çok tehlikeli komploların hazırlanmakta olduğunu ele vermektedir. Sözkonusu kent ve hava üssünün emekliler için olmayacağı gayet açıktır. Nitekim, ABD'nin Ankara Büyükelçisi Strausz-Hupe ve ABD Askeri Ataşesi bizzat Van'a giderek görüşmelerde ve incelemelerde bulunmuşlardır. "Doğu"da bir "Ermeni Devleti"nin kurulması endişelerini körükleyerek belli çevrelerin tepkisini toplayan bu girişim, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşına bizzat ABD güçlerinin müdahale etmesi hazırlığıdır. "Tatil Köyü" kılıfı altında kurulacak üs, Amerikalı askerlerle doldurulacak ve bugüne kadar Kürdistan'daki savaşa Pentagon'dan gönderdiği talimatlarla dolaylı bulaşan Amerika, bizzat savaş alanlarına müdahale ile, savaşın doğrudan taraflarından biri haline gelecektir. Daha önce, başta Vietnam olmak üzere birçok ülkede yaşanan bu gelişme, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini bastırmada, emperyalizmin Türk uşaklarına olan güvenini yitirdiği ve işe bizzat el atmak zorunda kaldığı gerçeğinin ifadesidir. Bu gelişme, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi için, savaşın daha da zorlu geçeceği gerçeğini ortaya koymakla birlikte, bugüne kadarki gelişmelerle TC'nin yenilgiye mahkum edildiğinin de ifadesidir.

Partimizin 10. kuruluş yıldönümünü kutladığı bugün, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi bir dönüm noktasına ulaşmış bulunmaktadır. Savaşımız, Kürdistan tarihinde bugüne dek yaşanmamış gelişmeleri yaratmış; halk kurtuluş savaşımız gerçek rotasına girmiştir. 11. savaş yılımız, devrim ve karşı-devrim güçlerinin tüm güç ve yeteneklerini sonuna kadar ortaya sürecekleri; Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin kapsam ve içerik olarak daha da gelişeceği bir yıl olacaktır. Gelişmeler, tarihin çarkının halkımızdan yana döndüğünü her geçen gün biraz daha kanıtlamaktadır.

Zindan Direniş Dalgası Kazanacak

Tüm saldırı, komplo, teslim alma, ihanete çekme çabalarına ve çağımızın en iğrenç işkence ve baskı metodlarına rağmen, teslim alınamayan, her geçen gün büyüyen bir alev gibi genişleyen cezaevi direnişleri, bugün yeni bir aşamaya ulaştı. Mazlumların, Hayrilerin, Kemallerin temelini attığı bu cezaevi direnişi, bugün oldukça yaygınlaşmış ve geniş bir direnişi örgütleyecek bir aşamaya varmıştır. Cezaevi direnişleri, toplumu da kendisi ile birlikte hareketlendirmekte ve eyleme kaldırmaktadır.

Zindan direnişleri, insanlık onurunun ayaklar altına alınmasına ve devrimcilerin düşüncelerine, halkına ihanet ettirilmesine karşı gelişmektedir. Türk sömürgecileri cezaevlerini uşaklaştırma ve ihanet ettirme merkezi olarak ele almış ve bütün uygulamalarını da buna göre yapmaktadır. 12 Eylül askeri faşist darbesi ardından geliştirilen uygulamalar hep bu amaca yönelmiş, bunun için de teslim almaya yönelik olarak, insanlık onurunu ayaklar altına alan her türlü baskı ve işkence uygulanmıştır.

12 Eylül askeri faşist cuntanın işbaşına gelmesi ardından yaygın bir şekilde devam eden karşı-devrimci saldırılar, en yoğun bir şekilde cezaevlerinde yaşandı. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile Türkiye Devrimci Demokratik Hareketini bastırmak için sömürgeciler, cezaevlerine doldurduğu devrimciler üzerine her türlü yöntemle saldırdı. Devrimci hareketleri cezaevinde teslim alarak, yeniden bir direnişin gelişme koşullarını ortadan kaldırmaya yöneldi.

Askeri faşist rejimin bu iğrenç saldırılarına karşı durmak, insan onurunu yüceltmek ve en önemlisi de devrimci hareketi bu saldırılardan zaferle çıkarmak, devrimcilerin en önemli göreviydi. Sömürgecilerin saldırıları karşısında teslimiyete, ihanete düşenler ve soysuzca bir yaşam için kendisini satanların varlığına rağmen, her şeylerini ülkeleri ve halkları için mücadeleye veren devrimciler de çıktı. Sömürgecilerin binbir türlü oyununa ve ihanetçilerin alçaklıklarına karşı, devrimciler insanlık bayrağını onurla yükselttiler.

PKK-MK Üyesi Mazlum DOGAN yoldaşın yaktığı Newroz ateşi, Dört'lerin bedeninde yeni bir kıvılcımla gürleşmiş, şanlı Temmuz direnişi ile daha da alevlenmiştir. Bu direnişler sayesindedir ki, cezaevlerinde oluşturulmak istenen teslimiyet ve ihanet çemberi parçalanmış, direniş egemen olmuştur. Daha sonraki süreçte cezaevleri direnişleri daha da yaygınlaşmıştır.

1988 Şubat'ında yine Diyarbakır zindanında alevlenen isyan ateşi, sömürgecilere geri adım attırmış ve zindan direniş tarihinin en geniş kazanımlarını elde etmiştir. İnsanlık onurunu hiçe sayan birçok uygulama kaldırılırken, devrimciler, Kürtçe konuşmanın serbest bırakılması gibi bir çok kazanımı elde ettiler. Şubat direnişinde bir canın, M. Emin Yavuz yoldaşın yitirilmesi pahasına elde edilen kazanımlar etkisini göstermiş, diğer cezaevlerinde de açlık grevleri gelişmiş ve aynı hakların tanınması istenmiştir. Direnişlerin yaygınlığı ve direnişçilerin kararlılığı karşısında, sömürgeciler bir kez daha geri adım atmak zorunda kalmışlardır.

Partimiz PKK'nin 10. yılına giren zindan direnişleri, bu sürede önemli kazanımlar elde etti. Sömürgecilerin Partimizi cezaevlerinde tasfiye etme planına da büyük bir darbe indirdi. Partimiz tasfiye edilemediği gibi, ölümde yaşamı yaratan direnişçilerle yeniden dirilişin büyük eylemliliğine ulaştı.

Diyarbakır zindanında Partimiz önderlerinin yaktığı isyan ateşi, diğer cezaevlerinde de yankı bulmakta gecikmedi. Metris'te, Sağmalcılar'da, Mamak'ta devrimciler yiğitçe direniş sergilediler. Faşist Türk cuntasının bütün oyunlarını boşa çıkardılar.

Son aylar içerisinde, gerek Kürdistan'da, gerekse de Türkiye'de bulunan cezaevlerinde devrimciler önemli kazanımlar elde ettiler. Zindan direnişçilerinin, mücadeleye daha fazla katkı sunacak koşulları yaratmaları ve başta aileleri, yakınları olmak üzere toplumun büyük bir kesimini, direnişleri ile harekete geçirmeleri Türk sömürgecilerini de büyük bir korkuya sevk eden bir durum oldu. Hem cezaevlerinin direnişini ve hem de bunun etrafında örgütlenen ailelerin ve yakınlarının direnişini boğmak için saldırılara yöneldi.

Bunun en son örneği, daha önceden kazanılmış olan hakları gaspetmek ve cezaevlerinde yeni bir teslim alma ve ihanet dalgası başlatmak için, 1 Ağustos Genelgesi adı altında yeni uygulamalar gündeme konuldu. Devrimcilerin 8 yıldır faşist askeri rejime karşı direnişleriyle elde ettikleri kazanımlar, bu genelge ile ortadan kaldırıldığı gibi, yeni uygulamalarla devrimci tutsaklar düşüncelerinden vazgeçirilmeye çalışılmaktadır. Adına "tutukluların rehabilitasyonu" da denilen bu uygulamalarla cezaevlerindeki insanca yaşam koşulları ortadan kaldırılmakta, tutsakların toplu olarak haklarını savunmaya yönelik eylemler yapmaları, kitap, gazete ve dergi okumaları, düşüncelerini açıklamaları, mahkemelerde savunma yapmaları, infaz yakmanın gerekçesi haline getirilmektedir. Böylece yeni bir baskı metodu ile devrimci tutsaklar, teslim alınmaya çalışılıyor. Disiplin cezası ve infaz yakma, işkencenin yeni bir biçimi olarak devrimci tutsaklara dayatılıyor.

1 Ağustos Genelgesi ile birlikte, cezaevlerine yönelik olarak uygulamaya konulan yeni baskı ve işkence biçimleri karşısında suskun kalınamazdı. İnsanlık onurunu tümden ayaklar altına alan ve tutsakları şimdiye kadar kan pahasına elde ettikleri haklardan yoksun bırakan, bu yeni saldırı göğüslenmeliydi. Bu gerçeğin bilincinde olan devrimci tutsaklar 1 Ağustos Genelgesi ile birlikte yaratılmak istenen yeni teslimiyet ortamını kabul etmeyerek, direnişe başladılar. Direniş tek bir cezaevi ile sınırlı kalmayıp, bütün cezaevlerine yansıdı. Diyarbakır cezaevinde çakan direniş kıvılcımı, yangına dönüşüp, Bursa, Çanakkale, Eskişehir, Bayrampaşa, Buca, Aydın-Nazilli, Amasya, Sinop, Adana, Ceyhan, Malatya, Antep, Urfa, Erzincan, Ergani cezaevlerini de kapsadı. Cezaevi direniş tarihinde ilk kez böylesine yaygın bir direniş gelişiyor. Bütün cezaevleri direnişe katıldığı gibi, haklarını elde edene kadar direnişlerini sürdürmede kararlı olduklarını da açıkladılar.

Mazlumların, Hayrilerin, Kemallerin yaktığı direniş ateşi, onların takipçilerinin elinde büyük bir isyana dönüşerek, daha da alevleniyor. Bu büyük insanlarımızın uğrunda kendilerini feda ettikleri davaları, takipçilerinin elinde yeni direniş destanları yaratıyor. PKK'li savaş tutsakları, zindan direnişlerinde şehit verdikleri önderlerine bağlılığın da bir gereği olarak, onların direnişleri ile elde ettikleri kazanımlarını korumakta kararlılar. Bu kararlılık, faşist rejimin, tutsakları insanlıktan çıkarma çabalarına karşı da olan bir kararlılıktır.

Cezaevleri üzerinde uygulanan baskı yöntemleri, insanlığı ve insan onurunu savunmayı, bunlara sahip çıkmayı, ölüm pahasına bile olsa, zorunlu kılıyordu. Zindan yaşamı da anlamını burada buluyor. Ya her şeye karşın, ölüm pahasına direnilecek ve bu baskılar geriletilecek, ya da hiçbir şekilde bu soysuz yaşam kabul edilmeyecek ve ölümden yaşam bayrağı yükseltilecek. 10 yıldır, en ağır koşullarda direniş bayrağını yükselten PKK'li savaş esirleri, devrimci tutuklular ile birlikte son baskılara karşı da insanlık onurunu yükseltmek için direniyorlar. Son zindan direnişleri bir kez daha, "Direnmek yaşamaktır" sloganını yükseltiyor. Büyüyen direniş dalgası, halkımızın geleceğini aydınlatıyor.

Çok sayıda savaş esiri komada

Cezaevlerinde Onur Savaşı Sürüyor

Baştarafı 1. sayfada

rinin kabul edilmesini istediler. Avrupa Parlamentosu, Türkiye Karma İlişkiler Komisyonu Başkanı Ludwig Fellermeier, direkt Adalet Bakanı Mehmet Topaç'la görüşerek, cezaevlerindeki duruma çözüm bulunmasını istedi.

Artan uluslararası tepki ile, içerde çeşitli parlamenterlerin, insan hakları kuruluşlarının protestolarına rağmen, faşist rejimin temsilcileri aynı kayıtsızlıklarını sürdürüyorlar. Açlık grevinde şekerli ve tuzlu su verilmemesi emrini bizzat veren Başbakan ve Adalet Bakanı, ölüm silahını tutsak devrimcilere karşı kullanmak istiyor. Böylece direnişlere katılım sayısını azaltmak ve kısa bir sürede eylemleri ölüm sınırına getirerek zayıflatmak istiyorlar. Ancak bu son oyunları da tutukluların kararlı direnişleri ile bir kez daha yerle bir edildi.

Zindanlardaki devrimci tutsaklar, istekleri kabul edilene kadar açlık grevlerini sürdüreceklerini, kabul edilmediği takdirde eylemlerini ölüm orucuna dönüştüreceklerini açıkladılar. Ölüm orucuna gitme kararını açıklayan devrimciler, düşmanın kendilerine dayattığı ölüm silahını da elinde aldılar.

Türkiye'de gazetecilerin Adalet Bakanı Mehmet Topaç'a ve Başbakan Turgut Özal'a yönelttiği sorulara karşı, bu faşist temsilcilerin verdiği cevap ilginçtir. Gazetecilerin "cezaevinde ölümler olursa, bunun sorumlusunun siz olacağınızı bazı kuruluşlar söylüyor" sorusuna, bu iki faşistin verdiği cevap: "Niye biz sorumlu oluyoruz, biz mi onlara açlık grevine gidin diyoruz" biçiminde oldu. Cezaevlerinde yürürlüğe koydukları yeni uygulamalarla birlikte, yeniden huzursuzluğun kaynağı olan bu faşist temsilciler, ölümlerin olduğu gibi, insanlık dışı uygulamaların da sorumlularıdırlar. "Açlık grevindekilere şekerli ve tuzlu su verilir diye bir hüküm yoktur" diyen Adalet Bakanı Topaç, bu tutumu ile ölüm olaylarını çabuklaştırmanın da baş sorumlusudur.

Elinde tuttuğu devrimcilere insanca bir yaşam hakkını çok gören faşist rejim, devrimciler üzerinde her türlü uygulamayı sonuca götürmek için azgınca saldırmaktadır. Faşist rejimin bu saldırılarına karşı, devrimci tutsaklar da insanlık onurlarını savunmak için direnmekte, ölüm pahasına da olsa, faşist rejimin son oyunlarını boşa çıkarmaya çalışmaktadırlar. Büyük bir kararlılıkla direnen devrimciler, rejimin insanlık dışı bütün uygulamalarına karşı, ailelerinin, toplumun ve çeşitli kuruluşların desteğinin yanısıra, uluslararası birçok kurumun da dayanışmasını almaktalar.

Cezaevleri Direnişleri 40. Gününü Doldurdu

2000 tutuklunun, ölüm orucuna dönüşen eylemleri sürdürdükleri ve bazılarının durumunun ciddiyetini koruduğu bildirilmektedir. Diyarbakır, Eskişehir, Ceyhan, Adana, Amasya Cezaevlerinde devrimci tutsaklardan bazılarının durumu ağırlaştığından hastaneye kaldırıldılar. Devrimci tutsaklar hiçbir tıbbi müdahaleyi kabul etmeyerek, eylemlerini burda da sürdürüyorlar.

Diyarbakır: Sürgün edilen 122 PKK'li savaş esiri dışında 1 nolu cezaevinde kalan 270 devrimci tutsağın başlattığı açlık grevi eylemi 40. gününü doldurdu. 15 Ekim'de başlayan eylemde, 36. gününde rahatsızlanarak revire kaldırılan 15'i aşkın devrimciden 2'sinin durumunun çok ağır olduğu bildiriliyor. Sürekli kan kaybeden Fuat Değer ile M. Ali Çıplak'ın durumlarının endişe verici boyutta olduğu bildiriliyor.

Eskişehir: 300'e yakın devrimci tutsağın katıldığı açlık grevi eylemi 13 Ekim'de başladı. Eylemin 32. gününde 16 kişi hastaneye kaldırıldı. 13 kişi tedaviyi reddederek yeniden cezaevine döndü. Bunlardan 2'sinin durumu ağır.

Ceyhan: 1 Kasım'da 15 tutuklunun başlattığı ve daha sonra Mersin ve Antep Cezaevinden buraya sürgün edilen devrimcilerin katılımı ile sayının 150'ye çıktığı eylemde Mustafa Karasu ve İzzet Baykal'ın durumunun ağır olduğu söyleniyor. PKK'li savaş esirleri Mustafa Karasu ve İzzet Baykal daha önce Urfa Cezaevinden Ceyhan E Tipi Cezaevine sürgün edildiler. Devrimci tutsaklar adına açıklama yapan M. Selim Çürükkaya 1 Ağustos Genelgesi kaldırılana kadar eylemlerini sürdüreceklerini bildirdi. Bu cezaevinden aldığımız son haberlerde, açlık grevi eyleminin isteklerin kabul edilmesi ile birlikte sona erdiği bildirilmektedir.

Adana: E Tipi Cezaevinde 2 Kasım'da başlayan açlık grevinde bulunan 28 devrimci tutsaktan son olarak, Rıza Bilgiç, Salih Burcu ve Abuzer Aslan'ın durumu ağırlaştı. Daha önce hastaneye kaldırılan, kalbi pille çalışan Halil Kırık'la, tüberküloz olan Mehmet Gül'ün yanısıra Yaşar Yaşar, Mehmet Emgili, Hacı Ali Belat'ın ve 3 tutuklunun daha durumlarının ciddiyetini koruduğu açıklandı.

Antep: 5 Kasım'da başlayan direnişe 199 devrimci tutuklu katılıyor. Özel Tip Cezaevinde 199 devrimcinin sürdürdüğü eyleme, 13 Kasım'da E Tipi Cezaevinde bulunan 10 devrimci daha katıldı.

Çanakkale: 12 Kasım'da başlayan açlık grevine 271 tutuklu katıldı. Daha sonra 36 kişi ile sürdürülen açlık grevine 8. gününde yeni katılımlar oldu. Açlık grevine katılanların sayısı 228'e yükseldi.

Ankara: Merkez kapalı cezaevinde 11 Kasım'da başlayan açlık grevine 6'sı bayan 74 siyasi tutuklu ve hükümlü katılıyor.

Mamak Cezaevinde 15 Kasım'da başlayan açlık grevine 65 tutuklu katılıyor.

Erzincan: 15 Kasım'da 43 devrimci tutuklunun başlattığı açlık grevi sürüyor.

Amasya: 27 devrimcinin başlattığı açlık grevi, yeni katılımlarla genişledi. 41 devrimcinin sürdürdüğü açlık grevi 10 Kasım'da başladı. Bundan önce de 8 bayan tutuklu, 11 gün süren bir açlık grevi yapmışlardı. Bu cezaevinde Muzaffer Ayata'nın durumunun ciddi olduğu bildiriliyor.

Malatya: 10 Kasım'da başlayan açlık grevine 126 devrimci tutuklu ve hükümlü katılıyor.

Aydın-Nazilli: Aydın Cezaevinin tümden boşaltılarak, buradaki devrimci tutukluların Nazilli E Tipi Cezaevine aktarılması ile birlikte, burda da açlık grevi devam etti. Nazilli Cezaevinde 180 devrimcinin katıldığı açlık grevi sürüyor. Nazilli Cezaevinde sağlık durumları kötüleşen devrimcilerden bazılarının adları şöyledir: Adil Yıldızhan, Zeki Bilgin, Hadi Doğan, Ferhat Sarıyel, Ahmet Bağcan, Necdet Emgili, Mevlüt Yaşar Yüce, Ünal Çüldür, Hamit Gülebak, Mustafa Uzun, Cemal Gürsel, Nezih Batur.

Buca: 8 Kasım'da 4 devrimci tutuklunun başlattığı açlık grevine Metris'ten sürgün edilen devrimciler ile Bayrampaşa Cezaevinde bulunan devrimcilerin tümü katılıyor.

Kayseri: 19 Kasım'da Kapalı ve yarıaçık Cezaevinde bulunan 32 devrimci tutuklu diğer cezaevlerinde devam eden açlık grevleri ile dayanışma amaçlı olarak açlık grevine başladılar.

Maraş: E Tipi Cezaevinde haklarında idam cezası verilmiş olan dört devrimci, 15 Kasım'da açlık grevine başladılar. Bu cezaevinde başlayan direniş, hem genelde süren cezaevleri direnişi ile dayanışma amacını taşıyor ve hem de kendi üzerlerindeki uygulamaların düzeltilmesini amaçlıyordu.

Dayanışma Eylemleri

Açlık grevleri ile dayanışma amacıyla Kürdistan, Türkiye ve Avrupa'nın çeşitli kentlerinde destek amaçlı eylemler düzenlendi.

İstanbul'da TAYAD'ın basın toplantısına katılan PKK'li savaş esiri Erdoğan Sönmez'in annesi Münevver (Hanım) Sönmez, uygulamaları protesto etmek ve cezaevleri üzerinde uygulanmak istenen baskıları kınamak için kendisini yaktı. Vücudunun bir kısmı yanmış olan Hanım Sönmez, istekler kabul edilmezse benzer bir eyleme baş vuracağını bir kez daha açıkladı.

Bunun dışında tutuklu aileleri birçok yerde eylemlere giriştiler. Ailelerin yaptığı bu eylemlere öğrenciler, çeşitli kuruluşlar da katıldılar.

31 Ekim'de Diyarbakır SHP il binasında tutuklu aileleri ve yakınları açlık grevi başlattılar. Açlık grevine katılan tutuklu annelerinden Saliha Şener, Sabriye Süzer ve Hanife Takır'ın durumunun ciddi olduğu bildirilmektedir. Ayrıca tutuklu annelerinden Sultan Aslan, Abdül Esen, Sultan Kırmızıçiçek ve Sabriye Süzer eylemlerini ölüm orucuna dönüştürdüler.

İstanbul İnsan Hakları Derneği şubesinde ise, 200 tutuklu ailesi ve yakını 14 Kasım'da açlık grevine başladılar. Ayrıca, bir gün önce de aileler gösteri yaptılar. Gösteri yapan ailelerden 20'si polis tarafından göz altına alındı.

16 Kasım'da Sultanahmet'te gösteri yapan tutuklu aile ve yakınları 1 Ağustos Genelgesi'ni yakarak, eylemlerinin yanlarında olduklarını açıkladılar. Ankara'da 100 tutuklu ailesi ise Adalet Bakanına protesto telgrafları gönderdiler.

24 Kasım'da İstanbul'da bir grup öğrencinin gerçekleştirdiği korsan mitingte cezaevi direnişleri ile dayanışma dile getirildi. Polis göstericilerin üzerine saldırdı ve 20 kişiyi tutukladı. Kasım ayı başlarında da İstanbul Üniversitesi öğrencileri gösteri yapmış ve cezaevlerine desteklerini ifade etmişlerdir.

Bu eylemler dışında çeşitli alanlarda yeni açlık grevleri yapıldı. Ayrıca İnsan Hakları Derneği, SHP yöneticilerinin bir kısmı ve TAYAD, DEM-KAD gibi dernekler de yaptıkları gösteri, açıklama ve gazete ilanları ile cezaevleri ile dayanışmalarını dile getirdiler.

Cezaevleri ile dayanışma eylemleri Batı Avrupa'nın çeşitli kentlerinde de yaygın olarak gerçekleştirildi.

Kopenhaag, Paris, Düsseldorf, Oslo, Saarbrücken, Hamburg'ta işgal eylemleri yapıldı. Bern, Bremen, Freiburg, Stavanger'de (Norveç) açlık grevlerinin yanısıra, Bielefeld, Duisburg, Hannover, Saarbrücken ve Paris'te yürüyüşler yapıldı. Eylemlerin çeşitli kentlerde sürdüğü bildirilmektedir.

Devrimci-Demokratik Kamuoyuna

● "İnsan haklarına inananlar, barolar, sendikalar, partililer, aydınlar, gençlik ve kadın dernekleri, milletvekilleri, insan unsuruna yabancılaşmamış cumhuriyet ve cezaevi savcıları, cezaevi müdürleri, cezaevi görevlileri, gardiyanlar, karanlığın yüreğini karartmadığından her zaman için kıvanç duyduğumuz tüm ilerici, demokrat, devrimci kişi ve kuruluşlar, devrimci haykırışımızı duyun, bizi ve ailelerimizi bir başımıza bırakmayın, ailelerimizle 'Tek bir yürek, tek bir yumruk' olun, çığlıklarına sesinizi katın istiyoruz..."

Bu yılın Nisan ve Mayıs aylarından beri, siyasal iktidar cezaevlerine yeni bir programla müdahale etmenin ön koşullarını hazırlamaya çalıştı. Firar ve firar girişimlerini naylon basındaki şaklabanları aracılığıyla şişirdi. Kan, can pahasına elde ettiğimiz -kısmi- siyasi, sosyal insani haklarımızla "güvenlik" arasında yapay bir ilişki kuruldu. Sanki birbirinin alternatifi şeylermiş gibi, haklarımızın, güvenliği engellediği, firarlara yol açtığı aldatmacasıyla kamuoyunu koşullandırmaya, gelen tepkileri bertaraf etmeye çalıştı.

Haziran başlarında bu çabalar ülke sathında tüm haklarımızın gaspına ve yeni yaptırımlara yönelik genel saldırı ve baskı programında ifadesini buldu. Bu tarihte, Adalet Bakanı Oltan Sungurlu temel özellikteki dokuz E ve özel tip cezaevi müdürleriyle toplantı yaptı. Firar ve güvenlik denilerek, haklarımızın nasıl gaspedileceğinin, bizlerin nasıl "rehabilite" edileceğinin programı yapıldı. 13 Haziran imzalı, merkezden güdümlü bir talimatnameyle bu programdan biz Eskişehir zindanı siyasi tutsakları da payımıza düşeni aldık.

Birçok haktan zaten mahrumduk. Sözkonusu talimatnameyle kalan hak kırıntıları da gaspediliyor, yani yasak ve kısıtlamalarla yaşanmaz koşullara mahkum ediliyorduk.

Boyun eğemezdik. 19 Haziran 1988 tarihinde başlattığımız süresiz açlık greviyle (SAG) tepkimizi ifade ettik. Ailelerimiz de dışarda açlık grevini başlattılar. Direnişimiz ailelerimizin desteğinde başarılı bir biçimde sürdü. Yeni Adalet Bakanı'nın emriyle Eskişehir Cumhuriyet Başsavcısı ve daha sonra da onun adına cezaevi müdürleri bizimle pazarlığa oturdular. -İstisnalar bir yana- genelde tüm haklarımıza çözüm getireceklerini kabul ettiler; kabul edilen haklarımızdan bir kısmının gereğini hemen, bir kısmını da -doğrudan Adalet Bakanlığı ile ilgili olduklarından- Bakanlık çerçevesinde çözeceklerini, Bakanın da bunu kabul ettiğini belirttiler. TTE ise, hiçbir şekilde gündeme getirilmeyecekti.

Belirli ölçülerde düze çıkmıştık. Direnmiş, koşullarımızı nispeten yaşanabilir hale getirmiştik, sevinçliydik. Ne var ki, üzerinden daha bir ay geçmeden Adalet Bakanlığının tüm cezaevlerini içeren "1 Ağustos Genelgesi" ismiyle kamuoyuna mal olan açık saldırı ve baskı programı, I. Müdür imzalı talimatnameyle bize yansıtıldı.

Bu talimatnameyle, 19 Haziran Direnişimiz sonucu elde ettiğimiz, asgari iki saat ziyaret hakkımız "30-60 dakika" yapılmakta; tam gün ziyaret hakkımız "30-60 dakika" ile sınırlandığı gibi, "görevli nezareti" getirilmekte; acil durumlarda ailelerimizle yaptığımız telefon görüşmeleri "işbilir" bürokratik engellerle ortadan kaldırılmakta; radyo, teyp, volkmen, yasaklanmakta; açık ve kapalı ziyarette ailelerimizin getireceği bir kısım yiyecekler yasaklanmakta; günboyu havalandırma hakkımız dört saate indirilmekte; "Cezaevi huzurunu bozucu... Atatürk ilke ve inkilaplarına aykırı... Milli ahlaki, insani ve manevi değerlere uygun düşmeyen... Suç işlemeye yöneltici ve terör eğilimlerini tahrik edici... Ahlak ve adaba aykırı..." gibi subjektif, her yere çekilebilir uyduruk gerekçelerle, kendimizi siyasi ve düşünsel olarak geliştirmemiz için elzem olan kitap, dergi gazete vb. yayınları okumamızın koşulları ortadan kaldırılmakta; maddi durumları iyi olmadığından kitap alamayan başka cezaevlerindeki arkadaşlarımıza kitap yollamamız yasaklanmakta; TTE giymemiz, eğitim ve derslere katılmamız, İstiklal Marşı söylememiz istenmektedir. "Disiplin cezalarını gerektiren toplu hareketler" alt başlığında 12 Eylül'ün ilk yıllarında askeri cezaevlerinde işkence ve vahşet yöntemleriyle uygulanmak istenenler yeni süreçte psikolojik işkence, disiplin cezaları ve infaz yakma yöntemleriyle uygulanmak istenmektedir; "açlık grevi yaptığımız, TTE giymediğimiz, slogan attığımız, marş söylediğimiz, eğitime katılmadığımız, toplu dilekçe verdiğimiz, toplu havalandırmaya çıkmadığımız..." takdirde disiplin cezası verileceği; genel olarak "disiplin cezası gerektiren fiiller" alt başlığında da; "idarenin izni olmadan havalandırma, teneffüs ve ders saatlerinde koğuşlarda yatmamız, koğuş duvarlarına resim vb. şeyler asmamız, idarenin ölçülerine göre suç ve disiplin cezası işleyenleri ihbar etmememiz, koğuşlarda siyasal görüşlerimizi açıklamamız; koğuşlarda yemek yememiz, tutuklu ve hükümlü kimliğimizi yanımızda bulundurmamamız..." hallerinde de disiplin cezasına uğratılacağımız hükme bağlanmıştır.

Kısacası, 12 Eylül ve Özal iktidarı bu genelgeyle, bizim birer siyasi tutsak, birer insan olduğumuz gerçeğine sırt çevirerek, hayvanla ayniyet içerisinde gördüğünü gayet iyi somutlamış, bir yönüyle zaten ceza olan tutukluluk ve hükümlülük durumumuzu "ceza içinde onlarca kez ceza "tutumuyla ağırlaştırmayı bir kez daha tercih ederek koşullarımızı yaşanmaz kılmanın programını yapmıştır.

Siyasal iktidar, 1 Ağustos Genelgesinde ifadesini bulan sözkonusu programı kademeli uygulama tutumunu benimsedi. Ülke sathında tüm cezaevlerinin -aileler de dahil- birleşik direniş hareketinin kendi aleyhine yaratacağı destek güçlerini, seçim öncesi kaygan zemini de gözeterek nötralize etmek zihniyetiyle hareket ediyor, kapsamlı bir eylemin aniden karşısında barikat kurmasını istemiyor. Sözde "yumuşak iniş"lerle parça parça gündeme gelen tepkileri bertaraf etmek istiyor, akabinde tedrici yöntemlerle hak gaspına gidiyordu. Yaşadığımız Eskişehir zindanında da farklı olmadı. İlk elde, 1 Ağustos Genelgeşini yumuşak uygulama görüntüsü, idarenin tasarrufunda görünse de, bu tasarruf siyasal iktidarın izlediği temel çizgiye uygun düştüğünden bir yere kadar devam ettirildi. Eskişehir Cumhuriyet Başsavcısı Uğur Hakkıibrahimoğlu'nun tüzel ve kişisel konumunda ifadesini bulan uygulamalarla gün gün bu tasarruflar daraltıldı. Her gün yeni bir hak gaspı gündeme getirildi. "Firarlar" bahanesiyle sık sık arama ve sıkı denetim, yasaya rağmen, yasak olmayan yayınların verilmemesi, teyp-radyo yasağı, kapalı ve açık ziyaretle yiyecek yasağı, kapalı ziyaret süresini kısıtlama çabaları, bloklararası sportif-kültürel faaliyetleri ve ziyareti daraltma doğrultusunda atılan adımlar vb. bunların bellibaşlı örnekleriydi.

Aleyhimize derinleşen tüm bu süreç boyunca diyaloğu sonuna kadar zorladık, bunların "geçer akçe" olmadığını, insan olayının tıpkı bir hayvan gibi disiplinize edilemeyeceğini dilimiz döndüğünce anlatmaya çalıştık. En son gündeme getirilen yeni bir hak gaspını konuşma talebinde bulunduk, görüşme talebimiz tüm zorlamalarımıza rağmen, ciddiye alınmayınca, bu talebin hayat bulması kaydına bağlanarak "karavana almama" eylemine başladık.

Herhalde kandırmaca ve tedrici yöntemlerle daha fazla götüremeyecekleri tesbiti yapmışlardı ki, tastamam savaş yasasına uygun biçimde ilk saldırının kazançlı çıkacağı anlayışıyla hareket ederek, 13 Ekim 1988 sabahından itibaren açık saldırıya geçtiler. Miğferli, çelik yelekli, elektrik coplu çevik kuvvetlere mensup polisler ve süngü takmış komando ve piyade jandarması askerler, başlarında sivil polis ve rütbeli subaylarla baskın düzenlediler. Tüm kitap, defter, dergi, teyp, radyo, yazı masaları, yatak, nevresim vb. ne varsa hepsine el koydular. Ardısıra havalandırma süresi kısıtlandı, bloklararası sportif-kültürel faaliyet ve ziyaretler tamamen yasaklandı. Siyasi temsilcilik komitesi de bir çırpıda devre dışı bırakılınca, haklarımızın sıfırlanması ve tüm köprülerin atılması ameliyesi böylece tamamlanmış oldu. Şimdi, askeri kuvvetler yetmezmiş gibi, cezaevi kapısının önünde bir araba dolusu sivil polis de beklemekte.

1. Müdür odasında da üst düzey siyasi polis, MİT görevlileri cezaevi Savcısı, 1. Müdür ve Cumhuriyet Başsavcısı direniş potansiyelimizi nasıl söndüreceklerini, bizleri nasıl disiplinize edeceklerini ve süratle 1 Ağustos Genelgesi'nin kendilerine yüklediği misyonun gereklerini bir an evvel nasıl yerine getireceklerinin kaba ve ince plan ve programlarını yapmaktadırlar.

Bu çerçevede, 1 Ağustos Genelgesi'ne direnmek, 1 Ağustos Genelgesi'nin yarattığı ve daha da yaratacağı temelli sorunlara karşı direnmek, bizim için "hayat memat" sorununa, insani özelliklerimizi ve onurumuzu, siyasi kimliğimizi koruyup koruyamama sorunu, tüm bu gayri-insani program ve uygulamalara karşı barikat kurup kurmama sorunuyla bütünleşmiş durumda. TTE giymemek, disiplin cezalarıyla infazlarımızın yanmasını istemiyorsak, 1 Ağustos Genelgesi'ne direnmek zorundayız. Kitap, dergi, gazete okumak, mektuplaşmak istiyorsak, 1 Ağustos Genelgesi'ne direnmek zorundayız. Havalandırma hakkımızı kullanmak, arkadaşlarımızla nispi rahat koşullarda kalmak, ailelerimizin ziyaretlerde getirdiği yiyecekleri almak, eğitim yapmamak, İstiklal Marşı söylememek, mahkemelerde siyasi kimliğimize uygun tutumlar takınmak, 19 Haziran Direnişimizde direnerek kazandığımız ama bir bir elimizden alınan haklara yeniden kavuşmak ve nihayet bu bütünlük içinde siyasal iktidarın saldırılarını püskürtmek, ve giderek tersine çevirerek tüm oyunlarını bozmak istiyorsak, 1 Ağustos Genelgesi'ne direnmek zorundayız.

Sekiz yıldır açlık greviyle, ölüm oruçlarıyla, fiili direnişlerle ağır bedeller pahasına yürüttüğümüz şanlı direnişlerimizle bir şeyler ifade etmeye çalıştık. Halkımız ve yeni nesiller bunu gayet iyi anladı. Belli ki, egemen zümreler gereken dersler! çıkaramamış, hiçbir şey anlayamamıştır. Zaten ders çıkarabileceklerini ve anlayabileceklerini de beklemiyorduk. Çünkü rasyonel olma özelliği ve esnekliği zulmün ve zalimler ortaklığının doğasına aykırı olurdu.

Hayat, "yukarılarda" oturarak, mühendisvari ölçülerle önceden gayet iyi hazırlanmış, en ince detaylarına kadar hesaplanmış, saldırı ve baskı programlarıyla, buna uygun açık ve gizli işkence yöntemleriyle yürümez. Onlar hayatın ve insan doğasının, bir siyasi tutsağın hiçbir koşul altında kabul edemeyeceği yönlerini ifade ettiklerinden, daha başından itibaren ölü doğmaya mahkumdurlar.

Belli ki, koskoca sekiz yıllık geçmişimizde bize yaşatılanlar ve sonuçları yapay bir zorlamayla "güvenlik" aldatmacası ardından, sağlığımız, hayatımız, insanlık onurumuz ve siyasi kimliğimiz üzerinde hiç de yabancısı olmadığımız bir hesap daha yapıldı.

Belli ki, "güç haktır..." Kaba kuvvet felsefesine tapınan bu zavallılara, hesaplarının hesapsızlığını, işkence ve baskı politikasının çıkmazını bir kez daha anlatmamız, esaret koşullarında da olsa insan üzerine, yurtsever ve devrimci insanın boyun eğmezliği, gücü ve yaratıcılığı üzerine bir kez daha ders vermemiz gerekiyor. Davetleri kabulümüzdür. Bu dersin gereğini yerine getirmek boynumuzun borcudur.

Bu bilinçle 17 Ekim 1988 Pazartesi günü sabahından itibaren... siyasi tutsaklar "Süresiz açlık grevine (SAG)" başladık. Taleplerimiz aşağıda sıraladıklarımızdır:

1- "Siyasi tutsaklık-savaş esiri" statüsünün tanınması,

2- Cezaevi tüzüğünün tutuklu ve hükümlülerin lehine değiştirilmesi,

Öncelikle;

a) 1 Ağustos Genelgesi'nin kaldırılması,

b) TTE'nin kaldırılması,

c) Yakılan infazların kaldırılması ve a-b şıklarına bağlı olarak verilen disiplin cezalarının kaldırılması,

3- Ana dille (Kürtçe, Arapça vb.) konuşma, mektuplaşma ve savunma hakkının tanınması,

4- 12 Eylül hukukunun tüm sonuçlarıyla beraber kaldırılması,

5- Görüş sorunu;

a) Kapalı görüş kabinindeki telefon ve camların kaldırılması,

b) Asgari iki saat olan kapalı görüş süresini azaltma tutumundan vazgeçilmesi,

c) Kapalı görüşün haftada bir güne indirilmesi,

d) Ailelerimizin araba sorununun açık görüşte olduğu gibi kapalı görüş için de çözülmesi,

e) Ailelerimizin dış kantin ve barınak sorununun çözülmesi,

6- Basın-yayın sorunu;

a) Yasak olduğuna dair hakkında mahkeme kararı olmayan tüm kitap, dergi vb. yayınların hiçbir engel gösterilmeden verilmesi,

b) Basın yasasına uygun biçimde, yasak kitap, dergi vb. yayınların birer örneğinin verilmesi,

c) 13 Ekim saldırısında toplanan kitap, dergi vb. yayınlarımızın verilmesi,

7- Yerli ve yabancı demokratik kitle örgütleri ve kuruluşlarla görüşme, yazışma vb. hakkımızın tanınması,

8- Yasal çerçevede, ülke içi ve dışı yazılı basınla yazışma-ilan, mektup, yazı vb. haklarımızın tanınması,

9- Ailelerimiz ve yakınlarımızın getireceği daktiloların verilmesi,

10- Cezaevinden ailelerimize, ailelerimizden bize telefon görüşü hakkımızın verilmesi,

11- Elektrik ocağı ve ısıtıcı hakkımızın tanınması,

12- Sıcak su ve banyo sorunumuzun çözülmesi,

13- Masa, sandalye, elbise dolabı, askı, tabak, kaşık, battaniye, döşek, nevresim verilmesi,

14- Yiyecek, içecek sorunu;

a) Hiçbir şekilde miktar ve çeşit sınırlaması gösterilmeksizin kapalı ve açık görüşlerde ziyaretçilerimizin getirdiği yiyeceklerin verilmesi,

b) Kahve, çay, kakao, tütün gibi içecekler üzerine sınırlama koymaksızın kapalı ve açık görüşlerde verilmesi,

15- Çayın kalitesinin iyileştirilmesi ve servis zamanının düzenlenmesi,

16- Yemek sorunu;

a) Yemeğin kalitesinin yükseltilmesi,

b) Yemeğin çeşitlendirilmesi,

c) Doktor ve tutuklu temsilciliğinin denetim ve gözetiminde yemek kontrol hakkımızın daraltılmaması, engellenmemesi, mutfak kontrolünün bizim de katılacağımız şekilde düzenlenmesi,

17- Pimpon masalarının verilmesi,

18- Deterjan, sabun vb. temizlik araçlarının verilmesi,

19- Havalandırmanın tam gün olması, sabah 07, akşam 18. statüsüne dönülmesi,

20- Bloklararası sportif-kültürel faaliyetlerimizin engellenmemesi, yeniden düzenlenmesi,

21- Bloklararası misafirliğin havalandırma süresi boyunca serbest bırakılması; süre ve sayı kısıtlamasının kaldırılması,

22- Teyp, radyo yasağının kaldırılması; 13 Ekim saldırısında toplanan teyp ve radyolarımızın buna uygun biçimde verilmesi,

23- Mektuplaşmaya, özel olarak cezaevleri arası mektuplaşmaya yönelik her türlü yasaklama ve kısıtlamanın kaldırılması.

İnsan haklarına inananlar, barolar, sendikalar, partililer, aydınlar, gençlik ve kadın dernekleri, milletvekilleri, insan unsuruna yabancılaşmamış cumhuriyet ve cezaevi savcıları, cezaevi müdürleri, cezaevi görevlileri, gardiyanlar, karanlığın yüreğini karartmadığından her zaman için kıvanç duyduğumuz tüm ilerici, demokrat, devrimci kişi ve kuruluşlar, devrimci haykırışımızı duyun, bizi ve ailelerimizi bir başımıza bırakmayın, ailelerimizle "Tek bir yürek, tek bir yumruk" olun, çığlıklarına sesinizi katın istiyoruz.

İnsanlık onurunu yaşatmanın ve ayakta kalmanın yolu, mevcut koşullarda, onu sağlıkları ve hayatları pahasına yaşatmakta kararlı olanlara destek vermekten geçiyor. Bunu bilmenizi ve gücümüze güç vermenizi istiyoruz.

Eskişehir Özel Tip Cezaevi
Tüm Siyasi Tutuklular Adına
Siyasi Temsilcilik Kurumu
Rıza Altun
17.10.1988

Proleter Yurtseverlik ve Militanlığın Seçkin Örneği

PKK-MK ve ARGK-AK Üyesi Numan BAĞCI Yoldaşı Şehit Verdik

Temmuz ayı, Kürdistan'ın kutsal direniş tarihinde bıraktığı derin izlerle zulme, sömürüye, baskıya karşı galabe çalmanın, boyun eğmez çelik bir iradenin, önü alınamaz devrimci atılganlığın; diğer bir ifadeyle ilerici insanlığın sahip olabileceği en yenilmez, yıkılmaz, yaratıcı, geliştirici özelliklerin Kürdistan proletaryası öncülerinin şahsında, çağdaş dünya tarihine örnek teşkil edecek şekilde cisimleşmesinin bir simgesi, bir abidesi olarak belirgin bir rol oynayan ve görkemli direnişlerle bezenmiş olan bir aydır. Yerel işbirlikçi komprador güçlere karşı verilen mücadelede Salih KANDAL'larla başlayıp zindan direnişleriyle Hayrilere, Kemallere, Akiflere dek uzanan; 15 Ağustos şanlı atılımıyla Şirvan-Sisem, Mutki ve Reşidiye-Bêmbo direnişleriyle devam eden; ARGK'nin yeni mücadele döneminde, III. Kongre ertesinde Mustafa YÖNTEM'lerle sürdürülen Temmuz direnişçiliği. Temmuz güneşi kadar bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizi aydınlatan; zafer umutlarıyla, kazanma tutkusunu alevlendiren, verdiği yüksek hararetle bu yüce amaçlar için damarlardaki kanları harekete geçirerek, halkımızı ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesi yolunda coşturan ulusal diriliş ve direniş kavgamızın batmayan bir güneşi olarak yaşatılan ulusumuzun emsalsiz bir direnişidir. İşte yakıcı gücü, eritme gücü bu denli muazzam olan Temmuz direniş güneşine, 1988 yılının 12 Temmuz'unda PKK-MK, ARGK-AK (Asker Konsey) üyesi Numan BAĞCI (Kasım), önder militan, ARGK'nin değerli komutanı Ahmet GÖRNÜ (Rızgar) yoldaşlar ile komutalarındaki 7 ARGK savaşçısının şahadetiyle bir direniş koru daha eklendi. Bundan böyle ışık ve ısı gücü daha da artan Temmuz direnişçiliği, halkımızı daha çok aydınlatacak, bağımsızlık davasını daha sıcak tutacaktır. Temmuz direniş güneşi altında eriyen toplumumuzun ilerici, yaratıcı, asil-öz değerleri, daha ziyade çaba ve fedakarlık, zeka ve cesaret, azim ve kararlılık, coşku ve atılganlık, dayanma ve sonuç alma, geleceği kazanma ve daha yetkin kılma biçiminde onun hararetiyle daha da kızışan Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük savaşının potasına akacaktır. Çünkü, onların partisi PKK, örgüt ve mücadelenin geliştirilip güçlendirilmesinde büyük mesafeleri katederek öncülüğünü yetkinleştirmiş, uğruna canlarını feda ettikleri tek idealleri bağımsızlık, özgürlük ve sosyalizm davasının zaferini her zamandan daha çok garantilemiştir. Anılarını, vasiyetleri olan amaç ve ülkülerin her gün yeni bir zaferini yaratarak yaşatmaktadır. Çünkü, öz evlatları oldukları Kürdistan halkı, onların çağrı ve emirlerine uyarak öncüleri etrafında kenetlenmekte, köhnemiş barbar düşmanla dişediş bir mücadele vermek için kurtuluş cephesi ve ordusunun saflarına akın etmektedir. Onların kutsal isyan için yaptıkları davete, Kürdistan halk kitleleri yediden yetmişe olumlu karşılık vermekte ve isyan büyümektedir. Çünkü, komutalarındaki Halk Kurtuluş Ordumuz kuruluşunu güçlendirmekte, savaşını yetkinleştirip yaygınlaştırmaktadır. Sömürgeci-faşist düşmanı parça parça imha ederek, nihai çöküşünü sağlama yolunda üzerine kahramanca, devrimci atılganlık ve coşkuyla yürümekte ve onu canevinden vurmaktadır. Çünkü, ***"Ben bu hareketin geleceğinde zaferi görüyorum"*** belirlemesinde bulunan yüce enternasyonalistin, büyük direnişini başlattığı günün miladında, dağlardaki gerillalar, şafaklarda yeni zaferler yaratarak başta temmuz ayı olmak üzere tüm direnişçilerimizin ruhunu şad etmektedirler. Çünkü, ***"Gücünüz beni yaşatmaya yetmeyecektir, ölümüm sizi yaşamamdan daha çok kahredecektir"*** şeklinde faşist cellatlara meydan okuyarak ölümde zaferi yaratan ölümsüz zindan direnişçilerinin dağlardaki gerillaya uzattıkları direniş bayrağı, onların başlattığı eylemin yıldönümünde örnek yurtsever, değerli komutan, büyük halk önderi Numan BAĞCI yoldaş ve komutasındaki 8 ulusal kurtuluş kahramanı tarafından bu kutsal emanete körpe bedenlerini siper ederek feda ettikleri, canları pahasına yarattıkları görkemli yeni bir direnişin zaferi içinde ülkenin derinliklerindeki Garzan burçlarında düşürülmeden, leke sürülmeden dalgalandırılmıştır. Çünkü, Garzan topraklarında tekrarlanan Salihlerin, Hayrilerin, Kemallerin direniş çağrısı Cudi'de, Diyarbakır'da, Dersim-Bingöl'de, Serhed'de daha güçlü yankılanmakta, barbarlar büyük hezimetlere uğratılmaktadır. Bu tümceler ve söylenebilecek pek çok kelimeyle ifade edilmesi güç olsa da şehitleriyle, zindan direnişçileriyle, ülkenin dört bir yanına serpilmiş, elde silah tarihin intikam görevlerini icra eden gerillasıyla, engin bir yurtseverlikle savaşan halk kitlesiyle, PKK'nin yarattığı gelişen ve kazanan Kürdistan gerçekliğinin mütevazi izahatı böyledir.

12 Temmuz 1988 tarihinde Kozluk'ta çıkan çatışmada, **Numan BAGCI** yoldaşla birlikte şehit düşen **Ahmet GÖRNÜ** yoldaş...

Numan BAĞCI yoldaş, büyük öğretmen Mazlum DOĞAN yoldaşın PKK ideolojisiyle gübrelediği topraklarda filizlenen bir fidan, kahramanlar kahramanı Agit yoldaşın militan öğrencisi ve takipçisi, genç önder Ahmet KURT yoldaşın yılmaz bir dava arkadaşı olarak 1977 yılında Batman'da ulusal kurtuluş mücadelesine atılır. Numan yoldaş, mücadele saflarına katıldığı sıralarda Mazlum (İhsan ÇIRKAN) yoldaş gibi henüz 14-15 yaşlarında genç bir delikanlıdır. Ama onun taşıdığı genç yürek düşmanı korkuya boğmuştur. Numanlara, Ahmetlere, Mustafalara atfen teslimiyetçi-reformistlerin, "Apocular çocuktur, evlatlarımız kandırılmaktadır" yollu propagandalarla, devrimci harekete karşı yoğun karalama kampanyaları sürdürdükleri sıralarda Numan yoldaş, bu güçlerin sözünü etmeye bile cesaret edemedikleri direnişleri gencecik yaşında sergilemiş, büyük bir azim ve cesaretle geliştirdiği eylemlerle düşmana darbeler indirerek, onun yüreğine korku salmıştır. Onun pratiği aynı zamanda düşmanın ne denli kof bir güç olduğunu net bir biçimde ortaya koyan bir pratiktir. Milyonluk ordusuyla, kurum ve kuruluşlarıyla yıkılmaz bir dev görüntüsü veren TC; Numanların, Ahmet KURT'ların, Mustafa YÖNDEN'lerin eylemleri karşısında çaresizlik, panik ve korku içine düşmüştür. Onların eylemi, TC'nin yarattığı tabuyu yıkmıştır. TC, bütün gücüyle Numanların peşine düşerken belki "yılanın başı daha küçükken ezilmelidir" ilkesinden hareket etmiştir, ama onların eylemi, TC'nin nemenem bir güç olduğunu ortaya koymaya yetmiştir. Evet, Numan yoldaş temsil ettiği devrimcilik nedeniyle aranır duruma düşmesi, yükselen devrimci mücadeleye daha aktif katılabilmesi sebebiyle, devam ettiği orta öğrenimini daha ikinci sınıfta iken yarıda kesmek zorunda kalmıştı.

Numan yoldaş, 1980 askeri-faşist darbesine kadar Kürdistan proletaryasının en yoğun olduğu alanlardan biri olan Batman'da mücadele yürüttü. Devrimci gençlik hareketinin en ön saflarında savaştı. Devrimci bilincini geliştirerek burada yükselen mücadeleye her gün daha aktif katıldı. Faşist ve gerici güçlere karşı militan bir mücadele yürüttü. Yerel işbirlikçi güçlerin alanda yenilgiye uğratılmasında tükenmez bir enerji sarf etti. Sosyal-şoven, reformist, ilkel milliyetçi güçlerin dağıtılmasında yoğun çabalar harcadı. O, ulusal kurtuluş mücadelemizin ilk kalelerinden olan Batman'da tüm alanlarda yürütülen mücadelenin hep ileri hattında yer aldı. Batman proletaryasıyla yöre halkının örgütlendirilip harekete geçirilmesinde PKK militanlığını sergiledi. Bu alanda düzenlenen onlarca eyleme, gösteriye, toplantıya ve birçok faaliyete aktif olarak katıldı. Kısaca o, Partiyle birlikte büyüyüp savaş hattında yetişti.

Yurtsever bir aileden olan Numan yoldaş, aileden kazandığı bu özelliğini, devrimci hareketin kazandırdığı ilerici-devrimci bilinçle birleştirerek kendisini kısa sürede engin yurtseverliğe sahip bir halk önderi konumuna yükseltti. Böyle bir formasyona ulaşan Numan yoldaş, faşist cuntadan sonra kırsal alana açılarak, bir yandan kitleleri, öte yandan bu çalışmalarına dayanarak, büyük bir fedakarlık, cesaret ve soğukkanlılıkla birçok yoldaşını iktidardaki faşizm canavarından korudu. Faşizmin terör estirdiği bu en zorlu dönemde, ulusal kurtuluşun hedeflerine karşı eylemler düzenleyerek direnişin hiçbir koşulda bastırılamayacağını ortaya koydu.

Kadroları faşizmin baskısından koruma, yeni döneme hazırlama ve örgütleme, tıkanıklık arzeden mücadele sorunlarını çözüme kavuşturma maksadıyla başlatılan geri çekilmede Numan yoldaş, 1981 yılında yurtdışına çıktı. Bu alanda Partinin açtığı olanaklardan kendisini önder kadro kılacak tarzda yararlandı. O, eğitimine militan ruhuyla yaklaşarak kendisini ülke koşullarında öncü faaliyeti yürütecek kapasitede hazırladı ve donattı. Ülke pratiğine yönelik hazırlığının yanısıra, Filistin direniş sahasının en kızgın hattında siyonizme karşı mücadele yürüttü. İçinde yer aldığı müşterek kuvvetlerde güvenlik bölgesinin sınır hattı üzerinde görev yaptı. İsrail'e karşı çıkarılan pusu ve devriye harekatlarına katıldı. Numan yoldaş, bu zorlu görevini enternasyonalist yükümlülüğün derin bilinci temelinde fedakarca yürüttü ve kendi hazırlığının bir parçası olarak gördü. Edindiği tecrübeleri ülke pratiğiyle birleştirmenin gereğine derinden inanç besledi.

Numan yoldaş, ülkeye yönelme döneminde de en öndeydi. 1982 yılında II. Kongre'den hemen sonra öncü birim faaliyeti yürütmek üzere bir grup yoldaşıyla birlikte ülkeye girdi. Kısa bir sürede ilişki ağının örgütlendirilmesinden sonra, son hazırlıkları tamamlamak, müdahale gücünü örgütlemek ve alan faaliyetlerini planlamak üzere aynı yıl Mehmet KARASUNGUR, Hamit AVCI, Harun ARAS yoldaşların büyük çabalarla Partiye açtıkları alana geçti. Burada son hazırlıklarını tamamlayıp faaliyetlere ilişkin talimatları aldıktan sonra 1983 Baharında Ahmet İBİN, Rızgar, M. Şah GÜNDÜZ yoldaşlarla birlikte sorumluluğunu üstlendiği bir grup yoldaşıyla Garzan eyaletine müdahale etti.

"İhanete inat direndik, direniyoruz... direneceğiz" başlığı altında yayınlanan anısında bir kesitini anlattığı alan mücadelesini 1985 yılının sonbaharına kadar sürdürdü. Şanlı 15 Ağustos atılımına kadar Numan yoldaş, faaliyet yürüttüğü Garzan eyaletinde geniş kitle ağının örgütlendirilmesi ile mücadelenin önünde duran yerel işbirlikçi ve sömürgeci güçlere karşı düzenlenen eylemsel faaliyetin öncülüğünde yer aldı. Atılımdan sonra kabaran devrim dalgasının kendilerine saldığı korku ve panik sonucu sömürgecilerin, halka ve devrimcilere yönelik tırmandırdığı terör karşısında şanlı direnişler sergiledi. Bu dönemde geliştirdiği eylemlerle düşmana güçlü darbeler indirdi.

1985 yılının sonlarına doğru III. Kongreye katılmak üzere alandan ayrıldı. Doğan bazı güçlüklerden ötürü Kongre alanına ulaşamayan Numan yoldaş, faaliyetlerini 1987 Baharına kadar Kürdistan'ın diğer parçalarında sürdürdü. Bu dönem boyunca sürdürdüğü çalışmalarda kendisini yeni pratik döneme güçlü bir biçimde hazırladı. 1986 yılı sonlarına kadar kaldığı alanda, bir yandan kitle faaliyetlerini sürdürürken, öte yandan basın-yayın faaliyetleriyle geçmiş pratiği gözden geçiren, yeni dönem pratiğine yaklaşımlarını ortaya koyan raporlarını hazırladı. Kongreye katılmamakla birlikte, sergilediği devrimci pratikten ötürü Partinin merkezi görevlerini yürütmeye aday gösterildi. III. Kongre'de PKK-MK üyesi seçildi. Kongrenin verdiği görev temelinde 1986 yılının aralık ayından 1987 yılının mart ayına kadar, III. Kongre sonuçlarını ülkeye taşırma faaliyetlerine katıldı. ARGK'nin Askeri Konsey üyeliğine seçilmiş olan Numan yoldaş, Konseyin toplantılarına aktif olarak katıldı ve yönetti. Yeni dönem ülke pratiğini planlama çalışmalarını yoldaşlarıyla tamamladıktan sonra, Garzan eyalet sorumluğunu üstlenerek 1987 yılının haziran ayında alana hareket etti.

Tasfiyeci-tutucu geçmiş yönetimin pratiği tüm alan faaliyetlerinde mahkum edilip, III. Kongrede ortayolcu-sağcı anlayış ve pratiğe karşı zafer kazanan PKK'nin ihtilalci, atılımcı çizgisiyle kendisini donatarak faaliyetlerin başına geçen Numan yoldaş, şehit düştüğü 12 Temmuz 1988 direnişine kadar alan faaliyetlerini başarıyla yürüttü. Yaşamının büyük bir bölümü devrimci mücadele içinde geçen Numan yoldaş, sergilediği örnek militanlığıyla Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine, Partisine layık büyük değerler kattı.

O, tüm bu çabalarıyla her zaman örnek alınacak, anısı yaşamını adadığı direniş mücadelemizde sonsuza dek yaşayacaktır. Numan BAĞCI yoldaşın mücadelesi, onun şanlı direnişi, birlikte şehit düşen Ahmet GÖRNÜ yoldaş ile komutalarındaki 7 kahraman yoldaşın üzerimize yüklediği görevler nettir. Yaşayanlar olarak, bu görevleri büyük bir sorumlulukla güçlendirdikleri inanç ve azimle, verdikleri cesaret ve ruhla mutlaka yerine getireceğimizi, direnişçi yoldaşlarımızı, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde yaşatacağımızı, izledikleri yolu takip edeceğimizi şahadetleri vesilesiyle bir kez daha belirtiriz.

Mücadele arkadaşları

16 Kürdistanlı yurtsever politikacı mahkeme önüne çıkarılıyor

Emperyalizm, Halkımızın Bağımsızlık ve Özgürlük Hakkını Yargılayamaz!

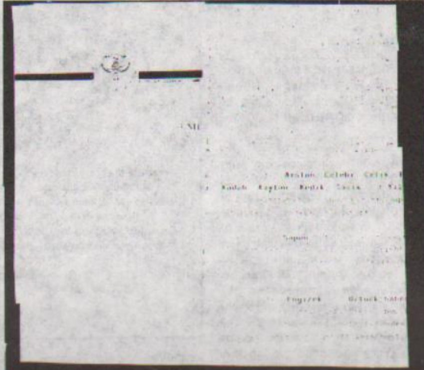
Geçtiğimiz günlerde kamuoyuna açıklama yapan Federal Alman Başsavcısı Kurt Rebmann, 14'ü tutuklu olmak üzere, 16 Kürdistanlı ilerici-yurtsever politikacı hakkında dava açıldığını ve kısa sürede mahkeme önüne çıkarılacaklarını duyurdu. Düsseldorf Eyalet Mahkemesince yargılanacak olan Kürdistanlı politikacılar, hazırlanan iddianame gereğince, "PKK bünyesinde bulunan bir terörist birliğe üye olmak veya desteklemek, birçok öldürme olayını gerçekleştirmek veya teşebbüs etmek, başkalarının özgürlüklerini kısıtlamak" vb. suçlardan yargılanacaklar. Aralarından biri dört yıldır, bazıları yaklaşık bir yıldır, bazıları sekiz aydır tutuklu bulunan Kürdistanlı ilerici-yurtsever politikacılar, şunlardır: Ali Aktaş, Selman Arslan, Hüseyin Çelebi, Selahattin Çelik, Hasan Hayri Güler, Mustafa Erbil, Selahattin Erdem, Yasemin Gedik, İbrahim Kadah, Ali Haydar Kaytan, Erol Kedik, Ali Saçık, Ali Sapan ve Mehmet Yıldırım. Ayrıca, Bozan Öztürk ve Hasan Engizek de kısa bir süre tutuklu kaldıktan sonra, tutuksuz yargılanmak üzere salıverilmiş bulunuyorlar. Federal Başsavcı iddianamede, haklarında dava açılan yurtsever politikacılara, Federal Almanya Anayasasının 129 maddesinin a bendine tekabül eden, "bağımsız bir terörist örgüt kurma" suçlamasını getirmekte; PKK bünyesinde, "Parti Emniyeti, Kontrol, Haberalma" adında terörist bir örgütlenmenin varlığını iddia etmektedir. Aynı şekilde, "PKK'nin örgütlerini, devlet içinde devlet gibi hareket etmekle" suçlamakta, tutuklu yurtseverleri de bu örgütün sorumluları ve üyeleri olmakla itham etmektedir.

Ana hatlarını ortaya koyduğumuz Federal Başsavcının iddianamesinde dile getirilen görüş ve suçlamalar, Federal Almanya Cumhuriyeti'nin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve önderi PKK'ye yaklaşımını ve yönelimlerini açık ve net olarak ortaya koyar niteliktedir. Açılan bu dava ile birlikte, bir yandan Federal Almanya'nın demokratik iddiaları yerle bir olur, alttan katıksız bir gerici diktatörlük başını kaldırırken, diğer yandan da Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi ile önderine sınırsız bir düşmanlık kendisini ortaya koymaktadır. FAC'ın TC ile tarihi kökleri derin olan ilişkileri bulunduğu biliniyor. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı giriştiği bastırma ve imha faaliyetinde de FAC, teknik, askeri, siyasi ve diplomatik desteği ile her zaman TC'nin yanında ve halkımızın karşısında oldu. NATO'nun bu iki müttefiği, halklara derin düşmanlıklarını en üst boyutta Kürdistan halkına düşmanlıklarında sergilemekten hiçbir zaman kaçınmadılar. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi boyutlandıkça bu karşı-devrimci işbirliği de daha da sıkılaşmaya başladı ve sonuçta 1988 başlarından itibaren daha da üst boyutlara sıçradı. Bu tarih, Alman emperyalizmi de dahil, emperyalizmin Kürdistan sorununun çözümünde askeri zor yönteminin tek başına çözümleyici olamayacağı fikrine inanmaya ve bunun yerine "kültürel özerklik" planını şekillendirmeye başladığı tarihtir. Bu planın hayata geçirilmesi ise, bağımsızlık ve özgürlük çizgisinin boğulmasına, yani bu çizginin sahibi PKK'nin tasfiyesine bağlıdır.

İşte, 1988 başında itibaren Alman emperyalizminin PKK şahsında Kürdistanlı emekçilere ve devrimcilere yönelik saldırılarını boyutlandırması, tehdit, baskı ve tutuklama politikasına hız vermesi kaynağını buradan almaktadır. Bu tarihten itibaren, Alman emperyalizmi, daha önce Kürdistan zemininde TC eliyle sürdürülen karşı-devrimci savaşa her türlü desteği vererek halkımızın ulusal kurtuluş amaçlarını darbelemeye çalışırken, daha sonra bizzat Avrupa zemininde kendi güçleri eliyle açık bir savaşa girişmiş; TC'nin Kürdistan'da ordusu eliyle giriştiği baskı ve imha yöntemlerini o da polisi, mahkemesi, savcısı eliyle sürdürmeye başlamıştır. Bu gelişme bir yandan Partimizin savaş cephesini genişletirken, diğer yandan da mücadelemizin ulaştığı üst boyutların bir ifadesi olmaktadır. Çünkü daha önce emperyalizm, piyonları eliyle ulusal kurtuluş savaşımızı boğabileceğine inanırken, bugün bizzat kendisi savaş arenasında yerini almak zorunda kalmaktadır. Bu, piyonların yenilgisinin itirafıdır.

Alman emperyalizmi bağımsızlık çizgisine düşmanlığını uygulamaları döneminde açıkça ortaya koymaktan çekinmemiş, saldırılarını, "Kürt" sıfatı taşıyan "özerklikçi" işbirlikçilerin yardımıyla yürütmüştür. Bu saldırılarında bir yandan Kürt küçük-burjuva reformistlerinin alçakça ihbarları, itirafları ve karalamalarından yararlanırken, diğer yandan da Partimiz içinde, "PKK'ye evet, Apo'ya hayır" sloganıyla ortaya çıkan komplocu provokasyondan destek almıştır. Aynı şekilde, MİT tarafından satın alınmış unsurların ihbarları temelinde tutuklamalara girişmiş ve iddianameyi bu satılık uşakların iddialarına dayandırmıştır.

Partimize ve Kürdistanlı yurtsever emekçilere karşı girişilen bu emperyalist saldırının işbirlikçilerinin kimliği, saldırının amaçları konusunda hiçbir şüpheye yer bırakmamaktadır. Bağımsızlık ve özgürlük çizgisine düşman tüm bu güçler, önlerine koydukları, "kültürel özerklik" planını hayata geçirebilmek için, direnen PKK'nin yerine

işbirlikçi "ılımlı PKK"yi geçirmek amacındadırlar. Bunun için de tutuklamalara girişip, başta Avrupa Parti örgütünü ele geçirmeyi ve giderek Partiyi tümden tasfiye etmeyi hedeflemişlerdir. Amaçlar bu kadar netken, iddianamede sıralanan sahte ve gülünç iddiaların hiçbir geçerliliğinin olmayacağı açıktır. Halklaşan PKK'yi artık terörist olarak ilan edemeyeceklerini bilen emperyalistler, şimdi de "PKK içinde terörist bir örgüt" gibi son derece gülünç ve temelsiz bir iddiadan medet ummaktadırlar. Ancak gerçekler çok açıkça gösteriyor ki, bu iddialar ayakları havada iddialardır ve gerçekte yargılanmak, mahkum edilmek istenen PKK'nin bağımsızlıkçı çizgisi, Kürdistan halkının kendi kaderini tayin hakkı ve bu davanın savunucularıdır.

Kürdistan halkına karşı düşmanlıkta Türk sömürgecilerinden hiç de geri kalmayan Alman emperyalistleri, tutuklular karşısında başvurdukları yöntemlerle de baskı, işkence ve anti-demokratlığın şampiyonu Türk sömürgecilerine taş çıkardılar. Hiçbir tutarlı kanıt ve gerekçeleri olmaksızın peşpeşe tutukladıkları yurtsever-ilerici politikacıları, neredeyse bir yıla yaklaşan bir süredir insanlardan tecrit edilmiş olarak hücrelerde tutmaktadırlar. Kurt Rebmann'ın son açıklamasına kadar tutukluluk gerekçeleri kendilerine resmen bildirilmeksizin özgürlükleri gaspedildi. Yakınları ve hatta avukatlarıyla görüşmeleri önüne çeşitli engeller çıkarıldı. Görüşmelerin yüzyüze yapılmasına izin vermedikleri gibi, mektuplaşma imkanları da kısıtlandı, mektuplar sansüre tabi tutuldu. Tutukluların yakınlarıyla kendi dilleri ile konuşmaları yasaklandı. Bugün TC, Kürtçe diline getirdiği yasaklamalarla tüm dünya nezdinde lanetlenir, bu tutumu terke zorlanırken, bu koroya sözümona katılan Alman emperyalizmi, Kürtçenin konuşulmasını aynı ırkçı mantıkla yasaklamaktadır. Ve bir kez daha kendi ırkçı, sömürgeciliğe kol-kanat geren, anti-demokratik tutumunu gözler önüne sermektedir. Cezaevlerine doldurduğu Kürdistanlı savaş esirlerini en insanlık dışı psikolojik-manevi işkencelere tabi tutmaktadır. Ellerindeki tek silahları direnmek olan savaş esirlerinin bu silahlarını etkisiz kılmak için giriştikleri açlık grevleri ve ölüm orucu eylemlerini kamuoyunda gizlemekte, onları tam tecrit cenderesinde tutmaktadır.

Alman emperyalizminin adalet anlayışı da, her türlü maskelerinin ardından tutuklu Kürdistanlılara yönelik uygulamalar nezdinde, tüm çirkinliği ile kendisini açığa vurmuştur. Halkımızın önderi PKK'ye karşı taarruz başlatan Alman emperyalizmi, karşısında bütün bir halkın karşı koyuşunu bulmuş; saldırılarına çeşitli kılıflar geçirme ihtiyacını duymuştur. Bu nedenle elinden yalan ve iftiradan başka yol ve yöntem kalmayınca bu çirkin silahları sonuna kadar kullanmıştır. Türk MİT'i ve provokatörlerle elele geliştirdiği komplolarla yurtsever politikacıları peşpeşe tutuklarken, tutuklamalara sahte gerekçe ve kanıtlar oluşturmak için de, bir yandan MİT tarafından satın alınmış bulunan adi muhbirleri kullanmış, diğer yandan kendi eliyle evlere koyduğu birtakım "belgeleri" sözümona operasyonlarda ele geçirmiş gibi lanse etme yoluna gitmiştir. Başvurulan bu yöntemler çalınan minareye kılıf geçirme çabasından başka bir şey değildir. Karşı-devrimci, faşist ve emperyalist odakların en büyük silahı olan yalan ve iftira bir kez daha tüm gücüyle konuşturulmaya çalışılmaktadır. Demokrasi, doğruluk, dürüstlük sıfatlarından hiçbir nasipleri olmayanların böyle davranmaları sınıf karakterleri gereğidir. Halkların kurtuluşlarını boğmada her türlü yöntemi mübah görenler için bu yöntemler son derece olağandır. Ancak olağan olmayan bir şey vardır ki, o da halkları bu çirkin saldırılar karşısında sessiz kalabilecekleri, boyun eğdirilebilecekleri beklentisidir. Bu beklenti, sahiplerinin kursağında kalacak, onları tükenişe götürecek bir ham hayaldir. Çünkü, tüm halklar gibi Kürdistan halkı da artık uyanmış; başına örülmek istenen çorapların türünü ve sahiplerini çok iyi tanımıştır. Artık umutsuz çırpınış içinde bulunan Kürdistan halkı değil, onun düşmanları ve her türden işbirlikçileridir.

Halkımızın kendi kaderini tayin hakkı ile bağımsızlık ve özgürlük savaşına alçakça bir saldırıyı ifade eden, 16 Kürdistanlı yurtsever-ilericinin Federal Almanya Cumhuriyetince mahkeme önüne çıkarılması girişimini protesto ediyoruz. Emperyalizm ve sömürgecilik halkımıza karşı işledikleri suçların hesabını vermemek için binbir dalavere ile asıl kendisinin oturtulması gereken sanık sandalyesine her zaman olduğu gibi, mazlum halkımızı oturtmak istemektedir. Bu alçakça tutumu şiddetle reddediyor, emperyalist mahkemelerin de, tıpkı sömürgeci mahkemelerde olduğu gibi, emperyalistler ve uşaklarının yargılandığı ve mahkum edileceği arenalara dönüşeceğini ilan ediyoruz. Tüm ilerici demokratik dünya kamuoyunu FAC'nin saldırı ve komplolarını lanetlemeye ve Kürdistan halkının haklı davasına omuz vermeye çağırıyoruz.

—Kahrolsun Emperyalizm, Sömürgecilik ve Her Türden Gericilik!
—Kahrolsun Provokasyon!
—Yaşasın Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelemiz!
—Yaşasın PKK-ERNK-ARGK!

Emperyalist Mahkemeleri Her Türden Karşı Devrimciliğin Yargılandığı Bir Alana, Zindanlarını ise Direniş Kalelerine Dönüştüreceğiz

Savaş esiri olarak Federal Almanya'da tutuklu bulunan Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin savunucularından biriyim. Sekiz ayı geçen tutukluluğumuzun sıkı gözetim ve tecrit altında geçtiği kamuoyunca bilinmektedir. Baştan beri başvurulan psikolojik baskı ve tecrit durumu şimdiye kadar ağırlıklı olarak sürdürülmektedir. Mücadelemize yönelik başvurulan uygulamaların bir parçası olarak ele aldığımız tutukluluk durumumuz kamuoyundan gizli tutulmaktadır. En etkili eylem biçimi olarak başvurduğumuz açlık grevi ve ölüm orucu olmasına rağmen, bütün politik tutukluların birbirinden kopuk ve değişik tarihlerde eyleme geçmelerinden ötürü yeterli oranda etkili olmamaktadır. Tecrit durumumuz kollektif hareket birliğini sağlamamamıza elvermediğinden ötürü istemlerimize yeterince ulaşamamaktayız. Şimdiye kadar kollektif güç birliğini sağlamamız ve var olan olanakları değerlendirmemiz için verilmesi gereken desteği bulamadık. Bundan ötürü de aktif savunmamız ancak bireysel bir savunma biçimi doğurmuştur ki, bu da kendi bağrında etkisi yeterli olmayan bir durumu sergilemiştir. Başvurulan uygulamalar ile her türlü psikolojik baskı ve işkence yöntemleri hedeflenmektedir. Denilebilir ki, bize yönelik baskılar tamamen özel niteliktedir. İhtiyaç duyduğumuz bütün hususlarda gidilen kısıtlamalar ve yapılan baskılarla kendi yasalarını bile çiğnemek zorunda kalmışlardır. Normal olarak Federal Almanya yasasında yer alan kurallar bizim şahsımızda ayaklar altına alınmış, o çokça övündükleri "demokrasilerinin" parti ve mücadele gerçekliğimiz karşısında hiç de belirtildiği gibi olmadığı, üstü cilalanmış ve sinsice kamufle edilmiş kof bir "demokrasi" olduğu ortaya çıkmıştır. Savunduğumuz Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin haklılığı ve meşruluğu karşısında, yıllardır parti içinde ve dışında çeşitli provokatör ve tasfiyetci güçler aracılığıyla saldırılarını sürdüren emperyalist güçlerin bu kez direkmen saldırıya geçmeleri de bir yenilginin belirtisidir.

Tutuklandığımızdan beri biz Kürdistanlı politik tutukluların şahsında ulusal kurtuluş mücadelemize ve tüm ilerici insanlığa yönelik başvurulan çağdışı uygulamaların diğer tutuklular tarafından kamuoyuna yansıtılıp yansıtılmadığını bilmemekteyim. Bu durum bile ne denli baskı ve tecrit altında tutulduğumuzu kanıtlamaya yeterlidir. Bu

mektubumla şahsıma yönelik, yine bildiğim kadarıyla genel mücadelemize yönelik uygulamaları hiçbir yoruma başvurmadan, yorum ve değerlendirme hakkını kamuoyuna bırakıp durumu Kürdistan halkına, ilerici-demokratik güçlere duyurmak istiyorum.

Tutuklanmamız Federal Almanya rejimi eliyle tüm gerici güçlerin ve en başta da Türk sömürgecilerinin ortak çabaları sonucu sağlanmıştır. Gerek ileri sürülen gerekçeler ve gerekse istinat edilen suçların elle tutulur hiçbir tarafı olmamasına rağmen esir tutulduk. Aslında ileri sürülen gerekçeler tutuklanmamız için yeterli olan gerekçeler değildir. Buna rağmen takınılan politik tutumdan ötürü "Parti içinde terörist bir gruba mensupsunuz" iddiası bahane edilerek bu karara gidildi. Süreç içinde sivil polis açık provokasyonlara başvurarak bazı sahte belgeler hazırlamaya çalıştı. Yine TC'den ithal edilmiş iki ajan ve piyonun iddialarına (ki, yalan ve iftiralarla dolu olan iddialardır) dayanılarak serbest bırakılmamız yönündeki istemlerimiz reddedildi. Örgütle hiçbir alakası olmayan çeşitli olaylar, hazırlanan bu sahte belge ve konuşturulan piyonların ifadelerine dayanılarak, örgüte ve biz tutuklulara malledilmek isteniyor. Tutuklanan yurtseverler ile tutuklu bulunmayan birçok yurtseverin evleri (bazı ev sahipleri evde olmadığı halde) basılmış ve bu evlere polis tarafından örgütü ve tutuklananları suçlar nitelikte mektuplar bırakılıp geri alınmış, bu belgelerin evde bulunduğu ileri sürülmüştür. Başvurulan bu provokasyonla bazı sahte belgeler hazırlanmıştır. Örneğin; tutuklulardan İ. K.'nın evine Almanca olarak yazılmış, "Burası halk mahkemesidir" yazısı bırakılıp, geri alınmış ve ona malledilmek istenmiştir. Yeri ve zamanı geldiğinde bu tür örnekleri açıklayabiliriz. Bahsedilen nitelikteki yazı ile, bu evde "baskı ve tutuklama gibi" uygulamaların yapıldığı suçlaması ileri sürülmektedir.

Ajanlık yapan piyonların ağzı ve kalemi ise kendi efendilerinin elindedir. İstenilen tarzda ve içerikte hazırlanan belgeler bu uşakların iddialarıymış gibi kabul edilmektedir. Adeta, "denize düşen yılana sarılır" misali, Federal Savcılık tüm umudunu bu piyonlarına ve provokasyonlarla hazırlanmış sahte ve gerçek dışı belgelere dayandırmaktadır. Her birimize yönelik iddia edilen suçlamalarla tek tek şahıslar suçlu durumuna düşürülüp, dava kişiselleştirilmek istenmekte ve tek tek kişiler suçlanarak onların şahsında Partimiz suçlanmak istenmektedir. Onun içindir ki, toplu hareket etme ve toplu savunmamıza fırsat verilmemeye çalışılmaktadır. Direkmen Partiyi hedefleme cesaretini gösteremeyen Federal Savcılık, "Parti içinde terörist bir grup var" iddiasında bulunup, adeta beyin değil, kol ve bacaklar "terörist" gibisinden, kargaların bile gülüp geçeceği çok gülünç ve basit bir duruma düşülmektedir.

Şahsıma yönelik suçlamalar da hiçbir gerçek temele dayanmayan, tamamen subjektif niyetlere dayanmaktadır. Provokasyonlara dayalı sahte iddia ve belgelerle örgütümüz ve şahsımla hiçbir alakası olmayan olaylar yüklenmek istenmektedir. Türk sömürgeciliğinin borazanlığını yapan gazetelerin iddialarından esinlenerek hareket eden kriminal polis ve Türk devleti ortaklaşa hareket ederek ağır suçlamalarda bulunmaktadır. Şahsıma yönelik somut uygulamaların izahatı bile uygulama sahiplerinin gerçek iç yüzünü sergiler niteliktedir.

Tek başıma bir hücrede kalmaktayım. (Üç aydan beri bulunduğum tutuklulara ait hastanede bile, iki aylık bir süre hücrede kaldım. Ara salonda dolaşma hakkı verilmedi. Ancak açlık grevine başvurmam sonucu bu durum ortadan kaldırılmıştır.) Uzun bir süre tüm tutukluların yararlandığı eğlenme saatinden yararlanmama yasak konuldu. Öyle ki, günde öğle öncesi ve sonrası yapılan havalandırma saatleri dışında insan yüzü görmeme fırsat verilmedi. Değişik aralıklarla başvurduğum açlık grevleri tamamen kamuoyundan gizli tutuldu. Diğer politik Kürt tutuklularla birlikte kalmamız hakim kararıyla yasaklanmış, kaldığım bölümde Kürt ve Türk bulunmamaktadır. Yine hakim kararıyla istenilen anda üst-baş ve oda araması yapılmaktadır.

En önemlisi de yazdığım yazılara, kontrol edilecek gerekçesiyle zaman zaman elkonulmuştur. Yine uzun dönem saç kesme yasağı uygulanmıştır. Hiç tanımadığım ve karşılaştırma esnasında görme imkanımın olmadığı bir durumda başkalarıyla karşılaştırmalar yapılmıştır. Hem de tek başına karşılaştırma yapılmıştır.

Haberleşme, yazışma ve okuma gibi zaruri haklarım kısıtlanmaktadır. Soruşturma hakimi kararıyla Türk gazeteleri dışındaki yayınları okumamız yasaklanmış, gönderilen yayınlara elkonulmaktadır. Öyle ki, Kürdistan'daki gelişmeleri gerçekçi bir biçimde izah eden basın-yayın organların okumamıza müsaade edilmeyerek, adeta bu tutumla Türk sömürgeciliğinin uyguladığı politika ve tutumun aynısı, hem de "düşünce özgürlüğünden yana olmak" adı altında güdülmüştür ve güdülmektedir. Konulan okuma yasağına yönelik yaptığım itirazlara ise, "Bu yayınlar Partinizin düşünceleri doğrultusundadır. Bu tür yayınları okumanız halinde gelişmeler hakkında bilgi sahibi olacaksınız ve bu yayınları okumanız sizleri güçlendirir" biçiminde bir cevap verilmiştir. Böylesi bir cevapla, en yetkili bir mahkemenin soruşturma hakimi bile, "Serxwebûn" ve "Berxwedan" gibi yayınların güçlü bir içeriğe sahip olduğunu vurgulamak zorunda kalmıştır. Hakimin direkt denetiminde sürdürmek zorunda olduğumuz mektuplarımız (gönderdiğimiz ve bize gelen) tercüme edilir gerekçesiyle uzun zaman bekletilmektedir. Bu durum yakınlarımızla haberleşmemizi ortadan kaldırmaktadır.

Okuma hakkımızı engelleyen tutuma, bir örnek olarak aynı bölümde kaldığım bir Alman tutuklunun abone olduğu Kurdistan Report'a dahi elkonulmuştur. Neden gösterilmemekle birlikte elkonuluş sebebi, aynı bölümde bulunmam olabilir.

Savunma alanında da konulan yasaklar ve başvurulan tutumlar bizi tamamen savunmasızlığa iten bir karakterdedir. Şimdiye kadar ileri sürülen iddialar ve suçlamalar hep tek yanlı yapılmış, şahsıma ise savunma olanağı verilmemiştir. Savunma avukatıma herhangi bir dosya iletilmemiş, sadece bölük-pörçük bazı yazılar gönderilmiştir. Avukatımla direkmen görüşme olanağına sahip değilim. Görüşmeleri camlarla örülmüş iki ayrı bölümde yapmak zorunda kalıyoruz. Federal Savcılıktan zaten yazılar Almanca gelmektedir. Almanca bilmediğimden ötürü zamanında cevap ve itiraz hakkımı kullanamamaktayım. Avukatıma gönderdiğim mektuplar savcılık tarafından incelenmektedir. Avukatla yazışmaların kapalı yapılması yasalarca öngörülmesine rağmen, bizler için bu kural da çiğnenmektedir. Savcılık tarafından Türkçe olarak avukatıma göderdiğim mektupların bazıları geri gönderilmiş, daha sonra Türkçe yazmam yasaklanmış, Almanca yazılanların ise açık gönderilmesi mecburiyeti konulmuştur. Yaratılan bu durumla direkmen savunma avukatıyla yazışma hak ve hukukum ortadan kaldırılmıştır.

Ziyaretler direkmen kriminal polisin denetiminde yapılmaktadır. Ziyaretçilerimle yaptığım konuşmalar bazen anında tercüme edilmekte ve not edilmektedir. Böylesi bir ziyaret biçimi, ziyaret günleri ve saatlerinin polisin istemi doğrultusunda yapılmasını zorunlu kılıyor. Öyle ki, bazen kilometrelerce yol katederek gelen ziyaretçilerim, tercümanın gelmediği durumlarda görüştürülmeden geri çevrilmektedir. Böylesi bir ziyaret biçimi yakınlarımı psikolojik baskı altında yıprattığı gibi, maddi yönden de zararlara uğratmaktadır. İşte birkaç örnekle izah ettiğim bu uygulamalar Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine hizmet etmekten başka hiçbir amacı ve pratiği olmayan biz politik tutuklulara, "Demokrasiden ve insan haklarından" yana olduğunu belirten bir ülkenin yargı organları tarafından uygulanmaktadır. Bu uygulamaların direkmen kendilerine karşı mücadele etmekte olduğumuz Türk devletinin uygulamalarıyla farkı olup olmadığına dair yargıyı demokratik-ilerici kamuoyuna bırakıyorum.

Ulusal kurtuluş mücadelemize yönelik başvurulan provokasyonların geçmişte Parti içinde ve dışında hangi provokatör kişi ve örgütlerin eliyle yapıldığı, bunların arkasında hangi emperyalist ve sömürgeci güçlerin bulunduğuna dair yapılan değerlendirmeler günümüzde tüm pratiği ile daha iyi anlaşılmaktadır. Bizim tutuklanmamız, aslında işbirlikçiler aracılığıyla yeterli sonuca ulaşamayan emperyalist güçlerin direkmen devreye girmeleri açısından açık bir örnektir. Uşakları eliyle mücadelemizi durduramayan ve gelişmesini engelleyemeyen güçler, direkmen saldırmak zorunda kalmışlardır. Bu vesile ile son dönemlerde NATO karargahında basın açıklaması yaparak ve TC gazetelerinde görüşlerini yansıtarak çıkışlarını duyduğumuz provokatörlerin bu dönemde ortaya çıkışları bir tesadüf değildir. Sahip çıktıkları adlar ve karşı çıktıkları yönler yıllardır tekrarlanan "ninnilerdir." Savunma hazırlıkları içinde olduğumuz bir dönemde "Partiye sahip çıkma" maskesi altında Parti Önderliğine yönelmeleri tarzındaki iddiaları tamamen Federal Savcılığın bize yönelik iddialarını doğrular niteliktedir. Açıkça belirtmek gerekirse yaptıkları açıklamalarla emperyalist güçlere tanıklık yapan uşak ruhlu, ipleri başkalarının elinde olan piyonlar olduklarını kanıtlamışlardır. Bunların kimliğini ağzımıza ve kalemimize almaya bile gerek görmüyoruz. Esir edildiğimiz andan şimdiye kadar Federal Savcılığın suçlamaları nedir? Yine, polise sığınarak kendisini "PKK"li ve "Kürt" olarak tanıtan ajanların iddiaları neyi hedeflemektedir? Federal Savcılık da, "PKK neden demokratik davranmıyor? Neden sizden ayrılanları vuruyor veya baskı yapıyorsunuz? Neden Parti Önderinizin diktatörlüğüne karşı çıkmıyorsunuz" vb. vb. sorularını bize yöneltmiyor mu? Bizler bu nedenlerle suçlanmıyor muyuz? Hakkari'nin topraklarını belki rüyasında bile görmemiş uşak N. Aslan da, "Parti önderinin emriyle Hakkari'ye gittim. Orada çoluk-çocuk, kadın öldürdük" demektedir. Bu satılmış uşağa bu lafları sadece Parti Önderliğini suçlamak için polis söyletmiyor mu? Peki o halde, kimlere inanacağız? Emperyalist ve sömürgeci güçlerin ağzı, dili ve kalemi olup, Parti Önderimizi karalayan ve küçük düşürmeye çalışan, bunun için direkt ve dolaylı polise sığınarak yurtsever-devrimci politik tutukluların şahsında mücadelemizi ihbar eden ve karşı-devrimin ajanlığını yapanlara mı inanacağız? Yoksa bütün karşı-devrimci provokasyon, karalama ve fiziki tehlikelere rağmen, mücadelemize önderlik eden, en zor koşullarda bize bilinç, inanç, fedakarlık, doğru düşünebilme ve doğru pratiğe yönelmede yol gösteren Parti Önderimize ve şehitlerimize mi inanacağız? Elbetteki bu kadar deney ve tecrübe sahibi olan halkımız doğruyu görebilecek ve takip edebilecek durumdadır.

Bu provokatörler güruhuna diyoruz ki; sizler bu açıklamalarınızla ve iddialarınızla Federal Savcılığın tanıklığını yapmaktasınız. "İnşallah" Milliyet gazetesinde ve Brüksel'de yaptığınız açıklamaları gelir mahkeme salonunda da açıklama cesaretini gösterirsiniz. Sizleri dört gözle mahkeme salonunda da bekliyoruz.

Bunlar mide bulandıracak güçte bile değildirler. Halkın emek ve gücüne dayanarak yaşamını sürdüren sefillerdir. Tek başlarına kaldıklarında karınlarını bile doyuramazlar. Geçmiş pratikleri de sinsi, uşak ve pısırık kişiliğin temsilidir. Acı ve ızdırapları iliğinde hissetmemiş, ülke ve halk gerçekliğimize yabancı yaratıklardır. Ateş olsalar kendilerini bile yakamazlar. Olsa, olsa çıkardıkları dumanla kendilerini boğmayla karşı karşıya getirirler ki, bu durumda ise, uşaklık ettikleri efendilerini yardım ellerini uzatmaya çağırırlar. Ama ne pahasına? Uşaklık ve teslimiyet pahasına! O halde, yıllardır değişik ağız ve kalemlerden, fakat hep aynı nitelikte olan bu bayatlamış laflar, F. Almanya rejimince tutukluluk sürecimizde de sık sık duymaktayız. Hem de esir edilmemizin temel gerekçeleri olarak ileri sürülmektedir, bu lakırdılara gülüp geçmekteyiz, sahiplerini ise nefretle karşılıyoruz.

Yurtsever Kürdistan halkına ve ilerici insanlığa çağrımız şudur:

Esir edilen ve yargılanmak istenen biz Kürdistanlı yurtsever-ilerici politikacıların şahsında Partimiz, Parti Önderliğimiz, onların şahsında ise Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesidir. Sadece çağdışı baskılara maruz bırakılan ve sıkı gözetim ve tecrit altında tutulan biz birkaç Kürdistanlı politikacı değiliz. Bizim şahsımızda bütün yurtsever Kürdistan halkına baskı yapılmakta, tehdit ve gözdağı verilmektedir. Aynı zamanda bu, dünya ilerici-demokrat ve insan hakları savunucularına da yönelik olan bir baskı ve uygulamadır. F. Almanya'nın en yetkili yargı organı ünvanına sahip bulunan F. Savcılık, aslında biz Kürdistanlı politik tutukluların şahsında, asırlardır dünyadan tecrit edilmek istenen, ancak bu tecrit duvarını Partimizin önderliğinde vermekte olduğu bağımsızlık ve özgürlük mücadelesiyle yıkmaya çalışan Kürdistan halkını hem de dünya insanlığının gözlerinin içine baka baka tecrit etmek istemekte, gelişimini engellemeye çalışmaktadır.

Bu tutum Türk sömürgeciliğinin ülke ve halk gerçekliğimizi inkar eden, katı inkarcı politikasıyla özdeştir. Uygulamalar şunu göstermektedir ki, emperyalist güçlerle Türk sömürgeciliği arasında özünde hiçbir fark yoktur. Tek fark, sözümona, "Kürtler var" kelimesini ağızlarına almakta yatmaktadır. Bizi esir eden güçler sık sık vurguladıkları, "Biz de Kürtlerin haklarından yanayız, fakat PKK önderliğinde mücadele etmenize karşıyız, otonomi için mücadele edin, başka Kürt örgütlerin saflarına geçin" gibi sözlerle ne tür bir haktan yana olduklarını pratikleriyle kanıtlamaktadırlar. Aslında bu tutum "Kürtleri savunma görünümü altında" Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini engellemekle özdeş olan sinsice bir tutumdur. Kendi uşaklarından aldıkları cesarete güvenmiş olmalarından kaynaklanmış olması gerekir ki, bize de "Avrupa ülkeleri demokratik ülkelerdir, bu alanlarda bireysel yaşam garantisi vardır. Partinizden vazgeçin, sizlere iş, sizlere ev vb. olanakları tanıtacağız" teklifleriyle de gelmiyor değillerdir. Esir düşmemiz bize şu gerçekliği çok daha iyi kavratmıştır: Aslında onların "demokrasi, iyi yaşam, rahat ve hazır olanak" dedikleri şey, mücadeleden vazgeçme pahasına her türlü uşaklık ve ihaneti kabullenmekten başka bir şey değildir. Türk sömürgeciliğinden farklı olmayan uygulamalarıyla o sinsi görünüm altında acayip bir bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi düşmanlığı yatmaktadır. Karşı karşıya olduğumuz bu uygulamalar bile hiçbir tartışmaya yer bırakmaksızın gerçek kurtuluşumuzun ancak ve ancak ülke topraklarında mücadele etmekten geçtiğini dayatmaktadır. Halkımız için Avrupa denilen alan hiç de özgürlük alanı değildir. En özgür insanlar bugün Kürdistan topraklarında Türk sömürgeciliğine karşı özgürlük silahı elde mücadele eden kişilerdir.

Hiçbir emperyalist ve sömürgeci güç kurtuluş mücadelemizi sanık sandalyesine oturtma hakkına sahip değildir. Böylesi bir tutum çağa ve tarihe ters düşmektedir. Tam tersine, sanık sandalyesine oturtulup, yargılanması gerekenler yıllardır halkımızı köleleştirenlerle onların sömürgeci amaçlarını destekleyenlerdir. F. Alman rejimi de Kürt halkına hiçbir şey vermemiştir. Aslında dökülen kanlarda, çekilen acı ve ızdıraplarda pay sahibi olan bir rejimdir. O halde, böylesi bir rejim hiçbir hak ve hukuka dayanarak bizleri yargılama hakkına sahip değildir Onun için diyoruz ki, bizler, hiçbir emperyalist ve sömürgeci güce hesap vermek mecburiyetinde değiliz. Bizler ancak ve ancak Partimize, Parti Önderliğimize onların şahsında ise tüm yurtsever Kürdistan halkına hesap vermekle kendimizi mükellef görmekteyiz.

Yurtsever halkımızın ve ilerici-demokratik güçlerin mücadelemize ve biz politik tutuklulara gösterdikleri dayanışmanın bilincindeyiz. Bundan böyle halkımızın, özellikle genç nesillerin kurtuluş ve özgürlük alanı olarak ülke topraklarında mücadele etme yönünde geleceğini belirleyeceğini ve Parti Önderimizin ışıklı yolundan ayrılmayacağını ummaktayız. Bizlerin de hiçbir şahsi endişeye kapılmadan gerektiğinde fiziki varlığımızı da ortaya koyarak mücadelemizi savunmakta ve her türlü işbirlikçi, uşak ve soysuz kişilikleri teşhir etmekte kararlı olduğumuzu ve Parti Önderliğine bağlılığımızı bir kez daha yenilemek istediğimizi belirtir, selam ve saygılarımla başarılar dolu mücadeleci günler dilerim.

S. ERDEM

Partimiz ve Önderliğine Yönelik Komploculuk ve Tasfiyecilik En Başta PKK'li Tutsakları Karşısında Bulacaktır

Baştarafı 1. sayfada

Bu kişi, önderliğe ve Partiye saldırma gücü ve yeteneğini nereden alıyor, almış? Bu konu ister istemez düşündürdü bizi. Çünkü, bu çıkışı yapacak ne kapasitede ne de yetenektedir. Don Kişot desek, durumu buna denk düşmez. Don Kişot, hiç değilse safça inandığı bir amaca dürüstçe varmak istiyor. Olmayacak bir şey olsa da ortada kötü bir niyet yok. Acaba kişiliğinin küçük-burjuva hastalıkları mı böyle bir çıkışa yöneltti kendisini? Bu özelliği önemli bir etken ama, tek başına bununla da açıklamak zor.

Bu olayın niteliğini kavramak için ilk önce bu kişinin geçmişini, özelliklerini anlamalı; daha sonra da olası —daha doğrusu var olan— bağlantılarını irdeleyerek inceleyelim:

Bu kişi, bizim davalara girmeden önce çevresinde ilerici olarak bilinen bir kişidir. Bildiğimiz kadarıyla 12 Eylül'den önce Kawa'cılara bir sempatisi varmış, sanırız bu sempatisi daha çok ilgi düzeyindedir. 1981 yılında PKK davalarında avukatlık yapmaya başladı. Bunun dışında daha birçok avukatımız vardı. Bunlardan bazıları tutuklanmış, bir kısmı da sürekli rahatsız ediliyordu. Doğrusu bu ya; o dönemde PKK avukatlığı yapmak zor bir işti. Yaptıkları hukuki bir savunma olsa da sömürgeciler davalarımızda avukat görmek istemiyorlardı. Zaten H. Yıldırım da dahil hiçbir avukat bizlerin siyasi görüşlerine değinen bir savunma yapmamıştır. H. Yıldırım'ın diğerlerinden farkı, hukuki de olsa diğer avukatlardan daha fazla söz alıp konuşmasıdır. Ayrıca, o dönemde mahkemece hoş karşılanmayan iki çıkış yapmıştır. Ciddi bir savunma yapmasa da bu durumu mahkeme heyetinin hoşuna gitmiyordu. Böyle olunca bir bahane bulup onu tutukladılar. İstisnasız cezaevine gelen herkese o yıllarda işkence yapılırdı. Kendisine de diğer onbinlerce insan gibi bir uygulama yapılmıştır. Cezavine geldikten sonra birkaç gün 4. katta yanımızda 1. hücrede kaldı. Bu birkaç gün içinde bir-iki defa eline jopla vurdular. Daha sonra başka bir koğuşa götürüldü; birkaç ay sonra da tahliye oldu. Kendi durumunu nasıl anlatmış bilemiyoruz ama, cezaevinde direnişçi ve militanca bir tavrı olmamıştır. Kaldığı süre dikkate alınırsa Diyarbakır cezaevinin ezasını en az gören insanlardan biridir. Çıktıktan sonra PKK avukatlığını yürütmenin zor olduğunu görünce, PKK'liler tarafından yurtdışına çıkarılmıştır.

Bizler, ne avukatlığımızı yaptığı sırada, ne de cezaevine girdiği zaman onu bir PKK'li olarak değerlendirdik. Sempatizan olarak bile görmüyorduk, görmedik. Zaten böyle bir niteliği de yoktu. PKK'nin avukatlığını yapan bir insan olarak değerlendiriyorduk. Avukatlığımızı yapan her insan gibi ona da sıcak bir yaklaşımımız vardı.

Bu kişi, PKK üye ve sempatizanlarının cezaevinden çıkamadıkları bir dönemde cezaevini görüp dışarı çıkmıştı. Bırakalım üye ve sempatizanlarımızı, köylü taraftarlarımızın çıkamadığı bir zindandan, PKK'lilerin mahkemelerdeki ve cezaevindeki direnişçi tutumundan etkilenen birisinin dışarı çıkıp gördüklerini (gördükleri, bildikleri yetersiz de olsa) anlatması doğal olarak PKK kitlesi ve kamuoyunda ilgi görecekti.

● ***"H. Yıldırım, herhalde Süleyman Demirel gibi, 'Dün dündür, bugün bugündür' mantığının tutacağını düşünmüş. Bugünün dünü de içerdiğini, bugünün bir süreç olduğunu düşünmemiş. Kaldı ki bugün de ortada. PKK, çizgisini ortaya çıktığı yıldan beri kararlılık ve istikrarla sürdürmüş, bugüne gelmiştir. Onun stratejisi de, programı da ortadadır; pratiği de. Tüm bu değerlerin ortaya çıkmasında binlerce insanın emeği, canı, kanı, herkesten önce de Liderliğin emeği ve kumandası vardır. Abdullah arkadaşa saldırmak tüm değerlere ve çizgiye saldırmaktır. Ortada bir devrimci çizginin yaratılması ve sürdürülmesi varsa, tümümüz de emek vermiş olsak da, bu onur O'na aittir. Bunu tüm şehitlerimiz de bilmekteydi; yaşayanlar da bilir..."***

H. Yıldırım da, Diyarbakır konusunda bilgisizliğin yarattığı merak çölüne seslenince bir sempati, sevgi ve saygı uyandırmıştır. Bu konuda kitap yazıp, konferanslar verince; ismi Diyarbakır cezaevini hatırlatan popüler bir kişilik kazanmıştır. Direnişleriyle, işkenceleriyle herkesin sevgi, sempati ve dikkatini toplayan Diyarbakır cezaevi işin içinde olunca başka türlü olması da beklenemezdi.

Bunun yanında PKK'lilerin direnişleri ve mahkemedeki tutumlarına ilgi ve sempati duyan durumu da bu konuya eklenince PKK kitlesi ve örgütü tarafından çok sıcak bir biçimde kendisiyle ilgilenilmiştir.

İşte bugün PKK'ye ve Önderliğine ukalaca ve utanmazca dil uzatan kişinin yapmış olduğu tüm şeyler bundan ibarettir. Yani, PKK'ye, yukarıda anlattığımız, her insanın yapabileceği bir gerçeğin anlatımı dışında verdiği bir şey yoktur. Zaten PKK kişiliğini ve değerlerini özümsememiş bir kişiden fazla bir şey beklenemez, beklememiz de düşünülemezdi.

Çıktıktan sonra Avrupa'daki basın toplantılarının bazılarında ERNK adına konuşması, onun uzun bir sürece dayanan mücadelesi, değer yaratması, PKK kişiliği kazanması sonucu değildir. Doğrusu onun bir basın toplantısı görevi yürütecek nitelik ve kapasitesi de yoktur. Kariyerist, aristokrat, bürokratik yapısı, sorumsuzluğu, kasaba politikacısı ruhu, tüccar kafalılığı onun başlıca özellikleriydi.

PKK, kitleleri kucaklayan geniş bir halk hareketine önderlik etmektedir. Bugün gelinen noktada düşünülürse bu tür unsurlara görev verilmez anlayışında olamayız. Ancak, bu kişilere hangi konumlarda ve nerelerde görev verileceğini, yapıları dikkate alınarak iyi değerlendirmek gerekir.

PKK kişiliğini ve sorumluluk duygusunu alamamış bir Kürt küçük-burjuvasının kendisine gösterilen desteğin özünü görmeyerek, kişiliği düşünülünce, kendini önemli nitelik gibi görmesi sonucuna varması bize pek şaşırtıcı gelmedi. Anlaşılıyor ki, PKK içinde kaldığı süre onda bir değişiklik yaratmamıştır. Hatta kendisine gösterilen ilgiyi görünce bu ilginin nedenini kavrayamayacak kadar küçük-burjuva dar kafalılığı içinde herkesi, giderek önderliği küçümseyici noktaya gelmiştir. Bu noktadan sonra onun hiçbir zaman kazanmadığı örgüt disiplini içinde kalması olanaksızdır; kendisi de daha önemli bir konum kazanmalı ve yönlendirmelidir. Yıllarca yaptığı avukatlığın yarattığı bürokratik, aristokratik eğilim ve yükselme isteğini tatmin edecek bir alan görmüştür. Ülke sevgisi, halka bağlılık, sorumluluk duygusu bu kafada fazla yer bulamaz. İnsanların can vererek, kan dökerek, yıllarca işkence ve zulüm altında kalarak kazandıkları yılların inatçı ve sabırlı çalışmasının ürünleri, gelinen nokta onun kavrayışı dışında olduğundan, ondaki sorumluluk düzeyi ve bağlılık kavramı bu değerleri istediği gibi harcama, yerden yere vurmayı engellemez. H. Yıldırım kalitesindeki kişiler bu değerlerin nasıl yaratıldığını bilemediklerinden ukalalıklarını fütursuz bir edepsizliğe kadar götürürler. H. Yıldırım'ın yaptığı da tastamam budur.

PKK avukatlığı yapmak, cezaevindeki baskıları anlatmak hiç kimseye ne bir konum kazandırır, ne de PKK Liderliği hakkında ileri-geri konuşma hakkını verir. Bu davranışı herkesten önce, mahkeme ve cezaevindeki tutumlarını anlattığı kişilerin yarattığı değerlere hakarettir. Bu insanlarımızın ve şehitlerimizin yarattığı değerleri anlatarak elde ettiği popüleriteyle bunu yapması, bizler için bağışlanmaz bir tutumdur. Herhalde Diyarbakır cezaevindeki direnişçi tutumları anlatmak, onların sahibiymiş gibi bir pozisyona sokmaz insanı. Hiçbir katkısı olmadığı bir olayı anlatarak belirli bir ilgi görecek, sonradan dönüp bu ilgiyi bu insanlara, her şeyi kazandıranlara yönelteceksin. Bu tutuma ne deneceği herkesçe bilinir.

Bu arada bir daha söyleyelim, bu kişinin Diyarbakır cezaevini anlatması ve birkaç ay bu cezaevinde kalması dışında bir özelliği yoktur. Böyle olunca, içine girdiği tutuma, halkımızın yüzyıllarca ezilmişliğinin ortaya çıkardığı güçlü öfkeyi duymamak olanaksız. Bu nitelikteki bir kişinin sözkonusu tutuma girmesi sıradan bir insanı bile öfkelendirmeye yeter. Bu kaba bir öfke değildir doğal olarak. Siyasal, sosyal değerlendirilmesi, halkımıza karşı sorumluluk ve sevginin açığa çıkardığı bir olgudur.

Eğer birkaç ay cezaevinde kalmak insanlara bir konum, sınırsız bir hak kazanıyor, Diyarbakır'a onbinlerce insan girip çıkmıştır. Hem de aylarını değil, yıllarını vermiştir. Avukat olmak, iki laf edebilmek de kimseye ukalalık yapma yetkisi kazandırmaz. Yıllarca binbir çile ve emekle yaratılan değerleri tasfiye etme, ortalığı bulandırma sorumsuzluğunu bizler affetsek, halkımız affetmez. Bu değerlere saldıranlar ne yaptıklarını, kime hizmet ettiklerini iyi hesaplamalıdırlar.

Bu zat, PKK Önderliğinin mücadeleyi sağa kaydırdığını, TC'ye uzlaşma mesajları ilettiğini de söylemekten geri kalmamış. Bu sözlerdeki hileci ve kasaba politikacısı tutum derhal sırıtıyor. Neden böyle söylediği de; yaşanan, sıcaklığını her gün hissettiren gerçekler dikkate alındığında, bir hesap konusunu ilgilendirdiği anlaşılıyor. El atmak istediği, üzerinde hayaller kurduğu kitle PKK kitlesi olunca böyle çıkışın etkili olacağını düşünmüş hazretimiz. Öyle ya, ulusal kurtuluş isteyen halkımıza ve yaşamanın savaştan geçtiğini bilen PKK kitlesine şirin gözükebilir. Hele bugüne kadar PKK'nin sol ve maceracı olduğunu söyleyip yola çıkanların hüsranı düşünülürse, bu yolu seçmenin sözde getireceği avantajlar ortada. Bilenler hafızalarını yoklarlarsa, 1978 yılında Antep'te ortaya çıkan Tekoşin komplosu da PKK'nin pasif olduğunu, silahlı mücadeleden söz ettiğini, ancak uygulamadığını söylüyordu. Böylece PKK tabanını etkileyebileceklerini umuyorlardı. Nereye vardıklarını, kime hizmet ettiklerini bugün bilmeyen yok.

H. Yıldırım herhalde Süleyman Demirel gibi, "Dün dündür, bugün bugündür" mantığının tutacağını düşünmüş. Bugünün dünü de içerdiğini, bugünün bir süreç olduğunu düşünmemiş. Kaldı ki bugün de ortada. PKK çizgisini ortaya çıktığı yıldan beri kararlılık ve istikrarla sürdürmüş, bugüne gelmiştir. Onun stratejisi de, programı da ortadadır; pratiği de. Tüm bu değerlerin ortaya çıkmasında binlerce insanın emeği, canı, kanı, herkesten önce de Liderliğin emeği ve kumandası vardır. Abdullah arkadaşa saldırmak tüm bu değerlere ve çizgiye saldırmaktır. Ortada bir devrimci çizginin yaratılması ve sürdürülmesi varsa, tümümüz de emek vermiş olsak da, bu onur O'na aittir. Bunu tüm şehitlerimiz de bilmekteydi; yaşayanlar da biliyor.

Hayaller üzerine politika üretilemez. PKK Liderliğinin ideolojisi ve pratiği ortada dururken; bu çizgi istikrarlı bir biçimde sürerken söylenen sözler neyi ifade eder? Yoksa PKK Liderliği, "bu mücadeleden yorulduk, artık silahlı mücadeleyi bırakalım "mı demiş? Ya da Türk devletine, "biraz kırıntı verin de bu işi sonuçlandıralım" mı demiş? Sözünü ettiği Milliyet'te çıkan röportaj ise, bu zat kendi kendine kurgu yapıp sonuçlar çıkarmış. Daha doğrusu işine geldiği için böyle şeyler üretiyor, bu kendini bir şey zanneden küçük-burjuva karikatürü. Öyle ya, aynı röportajı biz de okuduk, okuduğumuz bölümler, vereceği mesajlar için yeterliydi. Kaldı ki, Türk basınında çıkacak röportajda bizim istediğimiz mesajların ulaştırılmayacağı aklı başında olan herkesçe bilinir. Nitekim, M. Ali Birand da PKK propagandası olacak, Türk devletini rencide edecek bölümleri doğal olarak yayınlamayacağını açıkça beyan etmiştir. Öte yandan, mesajın Türk halkına yönelik ağırlıklı yanını da görmezlikten gelemeyiz. Bu mesaj en doğru biçimde bunlar dikkate alınarak değerlendirilebilir. Bir daha tekrarlayalım: 10-15 yıl arası, PKK mücadelesi içinde yer almış, sürecin ya içinde, ya da cezaevinde olanaklar ölçüsünde takip ederek saf tutmuş bizler böyle sonuçlar çıkaramadık da, birkaç yıldır Avrupa'da kalan H. Yıldırım nasıl çıkarmış? PKK ideolojisi ve politikasını 15 yıldır bilen, her halükarda bu konuda H. Yıldırım'dan daha avantajlı olan bizler bir çizgi değişimi görmedik de, o nasıl görmüş? Acaba bizler de mi "sağa kaydık", "silahlı mücadele inkarcıları olduk?" Bilinsin; belki Partinin yazılarını sürekli okuma olanağı bulamıyoruz ama, ülkemizin nabzını en az Avrupa kadar elimizde tutuyoruz, tutmaya çalışıyoruz.

Yine aynı röportajında dar kafalı küçük-burjuva siyaset düzenbazı bu karikatür, PKK'lilerin artık önder Abdullah'ı dinlemediklerini de belirtiyor. İşte karşımızda yine bir küçük-burjuva böbürlenmesi ve kendini beğenmişliği. Adama sormazlar mı, sen kimin adına konuşuyorsun? Yoksa ağa babaların tapu memurluğunda PKK'nin tescilini senin üzerine yaparak bir tapu mu verdiler? Ne diyelim, küçük-burjuvazinin mülk edinme hırsı olsa gerek. PKK'yi yaratanlar, bugüne getirenler yaşıyor; PKK'nin inanç ve kararlılık deposu tutsaklarını hala tüketemediler; şehitlerimizin Önderliğe ve Partiye bağlılıkla kalkmış yumrukları, yaşatan mirasları unutulmuş değil; daha ötesi önder yoldaşımız savaşının başında. Eğer birkaç küçük-burjuva adına konuşuyorsa, bunlar da ancak H. Yıldırım balonunu —eğer şimdiye kadar patlamadıysa— biraz daha şişirirler o kadar. Yılların deneyimini geçirmiş PKK kitlesi ve halkımız, H. Yıldırım'a ilk önce güler, sonra da bu sorumsuzluğa ve ukalalığa gereken yanıtı verir. Öyle ya, PKK adına konuşması gerekenler sırasında H. Yıldırım ve zavallı çevresi sıra bile alamaz. Bu düzeyde konuşmak için bir şeyler yaratmak gerek; o da H. Yıldırım'da yok. Kendisine verilen popülerliği ve değeri, bunları verenlerin sırtına çıkmak için de kimseye kullandırmazlar, izin vermezler.

Bu kendini bir şey sanan densizin bir diğer buluşu da, PKK içinde 200 önderin çıkabileceği konusudur. Tek hak verdiğimiz değerlendirmesi de budur. Çünkü PKK içinde kendisi çapında 200 değil, 2000 önder çıkar. Tümü de bu küçük-burjuva karikatüründen çok daha iyi biçimde sorumluluk ve görevlerini yerine getirirler. Hiç değilse bu zatın kendisinde olmayan halk ve ülke sevgisine dayanan sorumluluk ve bağlılıkları vardır bu insanlarımızın. Herhalde bu köylü küçük-burjuva kurnazlığıyla bazı insanlarımızı etkileyeceğini sanıyor. Ya da çevresindeki birkaç ukalaya "siz önderlik yapabilirsiniz" diyerek, kendisi gibi onların da küçük-burjuva kariyerizmlerine tercüman oluyor. Ne demişler, "Dervişin zikri neyse fikri de odur."

Tam olarak nasıl söylemiş bilemiyoruz ama, bu zat Milliyet'teki röportajında, Abdullah yoldaşın Hayri, Kemal ve Mazlum'u ölüme gönderdiğini belirtmiş. Yarın ulusal kurtuluş savaşımızda şehit olanlar için de aynı sözleri söylerse şaşırmamak gerekir. Çünkü mantık bu olunca söylemesi gereken de bu olur. Yine bu mantıktan yola çıkılırsa, önder yoldaş, insanlarımızı devrimci yapıp kişilik kazandırdığı için de suçlanabilir. Kafa devrimci olmayınca söylenmeyecek hiçbir saçmalık yoktur. Sözkonusu edilen arkadaşlarımız şehit olmadan önce ne için öldüklerini çok iyi biliyorlardı. Onlar halkına, PKK'ye ve önder yoldaşlarına bağlılıklarının sorumluluğunu yerine getirmişlerdir. Kemal yoldaş şehit olmadan on gün kadar önce; ***"Biz ölebiliriz ama dışarda mücadeleyi ne koşulda olursa olsun yürütürler. APO bu mücadelenin peşini bırakmaz"*** diyerek bugünlere olan inancını belirtiyordu. Hayri yoldaş ise arkadaşlarına 1981 yılında yazdığı bir yazıda; ***"... Partinin bu kadar kayıp vermesinde tecrübesiz ve genç hareket olmamız yanında, Abdullah yoldaşın temposu ve ufkuna ayak uyduramayışımızın da önemli etkisi oldu..."*** diyerek, Abdullah yoldaşın mücadelemizdeki önemli yerine değiniyordu. Mazlum yoldaş ise, bizler PKK'liyiz dediğimizde, zaman zaman gülerek; ***"Siz PKK'li olun, ben Apocuyum"*** diye-

rek bu gerçeği bizlere hatırlatmak istiyordu.

H. Yıldırım'ın şehitlerimizin adını önder arkadaşlara karşı kullanması, onun devrimciliğin ne olduğunu anlamamış olmasının yanında, bu şehitlerimize yaptığı bir saygısızlık ve hakarettir. Onların anısı belleklerde tazeliğini korurken, böyle sahtekar ve kasaba politikacılarının ortaya çıkıp ileri-geri konuşmaları bizleri ister istemez öfkelendiriyor. Bu kişinin düşünceleri, geçmişini, Önder yoldaşa bağlılıkları konusunu tanımadığı insanları malzeme olarak kullanmak istemesi onun her yola başvurabileceğinin, her çirkefliği yapabileceğinin kanıtıdır. Bu çıkışları siyasal ve düşünce alanında bir çıkış olarak görmek ve kabullenmek çok büyük bir yanılgı olur. Bu tür cüce insanların hiçbir düşüncesi olamaz; ancak başka insanların düşüncelerini satmaya çalışırlar. Ya da kendine öğretilenleri komik bir biçimde öğreticilerine anlatmaya başlarlar. Öye ya, aklı başında olan bir adam Kemal'in, Hayri'nin, Mazlum'un ölüme gönderildiğini söyleyebilir mi? Bu kadar boş sözlerden medet umanlar ancak beyni ve yüreği kof olanlar olabilir. Aslında bu söyledikleri üzerinde durmayacak kadar anlamsız, hiçbir ifadesi olmayan niteliktedir.

H. Yıldırım'ın durumunu ve söylediklerini kısaca irdeledik. Şimdi de bu olayın ortaya çıkış nedenleri ve bağlantılarını irdeleyelim:

İlk önce, herkesçe bilinen Kürdistan'ın coğrafyasının önemini bir daha vurgulayalım. Halkımızın en büyük şanssızlığı, aslında şanslı olabilecek bu coğrafyada olmasıdır. Bu coğrafyanın dünya siyasetindeki önemi bugün de devam ediyor. Böyle önemli bir yerle, emperyalizmin, öneminin ciddiyeti ile üzerinde durup politikalar üreteceği açıktır. Ortadoğu'nun kilit bir noktasında ve hiçbir hakkı olmayan sömürge statüsündeki Kürdistan'da her türlü gelişme, başta ABD olmak üzere emperyalizmi ilgilendirecektir. O halde kendileri için olumlu, olumsuz her gelişme ve sürece türlü yollarla müdahale etmelerinden daha doğal ne olabilir ki? Türkiye'nin NATO üyesi olması, Ortak Pazar'la ilişkisi de dikkate alınırsa bu ilginin yoğunluğunu anlatmaya gerek yok.

Emperyalizm, Ortadoğu'daki çıkarlarının devamını sınırların korunmasında görmektedir. Bu bağlamda Kürdistan sorununun çözümünü de ilgili devletler sınırları içinde düşünmekte ve politikalarının çıkış noktasına bunu koymaktadır. Nitekim, bu yöndeki isteklerini ve anlayışını sık sık tekrarlamaktadır. Bu politikanın reformist özelliği dikkate alınırsa, radikal çözüm isteyen her politikanın karşısında olmaları anlaşılır ve kaçınılmazdır. Sözkonusu politikaların yaşama geçmesinin kolaylaşması için bu politikaya denk reformist bağlaşıklar araması da politikalarının gereğidir. İşte bu nedenlerden dolayı emperyalizmin Kürdistan'da çıkacak her radikal çıkışı tasfiye etmeyi amaçlaması kadar doğal bir şey olamaz.

Özelde de tek tek Avrupalı emperyalistlerin genele ters düşmeyecek Kürdistan politikaları vardır. PKK dışındaki güçlerin milliyetçi-reformist nitelikleri nedeniyle Avrupalı devletler bu güçlerle çeşitli kanallarla dolaylı ya da dolaysız ilişkiye geçerek gelecekte Kürdistan'da çıkabilecek gelişmeleri kendi kontrolleri altına almayı düşünmektedirler.

Bilindiği gibi, PKK de 1980'lerden sonra Avrupa'da kendi gücünü duyurmaya başlamış, giderek bu alanda nicel ve nitel olarak en güçlü hareket konumuna gelmiştir. Avrupa'daki bu gücün PKK mücadelesinde öneminin anlaşılmasından sonra PKK üzerinde bu alandan yola çıkılarak yapılacak tasfiye planlarını zaman zaman yaşama geçirmeye çalışmışlardır. Hiçbir başarısızlık bu amaçlarına ulaşma planından vazgeçirmemiştir Avrupalıları. Çünkü Ortadoğu'da Kürdistan konumunda ülkenin kaybedilmesi yaşamsal çıkarlarına ciddi bir darbe olacaktır. Bu darbeyi daha başka ne tür darbelerin izleyeceğini önceden kestirmek kolay olmadığından ya da çok tehlikeli gelişmelerin birbirini izleyeceği tahmin edileceğinden, konunun ciddiyeti Avrupalılar için anlaşılır bir şeydir. Durum bu kadar ciddiyse, böyle bir sonucu önlemek de önem kazanıyor. Avrupalı emperyalistler adam ayartma, destek verme, dolaylı ve dolaysız yollardan ilişkilerle sürekli PKK'nin içine yönelik çalışmalarını sürdürüyor. Bunun örnekleri bilindiğinden geçiyoruz.

Bağımsız Kürdistan sloganıyla yola çıkan, halk savaşı stratejisini kabul eden, her türlü emperyalist ilişkiye son vermeyi amaçlayan PKK, emperyalizmin Kürdistan politikası için en büyük engeldir. Bu engel yalnız emperyalizm için değil, reformist-teslimiyetçi hareketler için de sözkonusudur. Bu güçlerin PKK'ye karşı aynı cephede yer almalarının nedeni de bununla açıklanır.

Ortaya çıkan son gelişmenin arkasındaki güçler de yine bunlardır. H. Yıldırım çıkışına hangi gerekçeleri gösterirse göstersin, bu gerçeği saklayamaz. Pek yakında girdiği ilişkiler ve koruyucularının ortaya çıkması sonucu bu durum daha iyi anlaşılacaktır. Bunu saptamak için kahin olmaya hiç gerek yok. Kullandığı keskin dile rağmen, röportajda bu gerçek örtülü bir biçimde vardır. Çünkü eskiden PKK'yi tasfiyeye yönelen güçlerle birçok noktada aynı düşünceyi ileri sürmektedirler. Anlaşılıyor ki, PKK'nin ideolojik-politik- askeri çizgisini hazırlayanlar ilk önce safdışı edilecekler, daha sonra da PKK de diğer örgütler gibi emperyalizmin Kürdistan politikasına hizmet edecek bir araç haline getirilecektir. Bu sonuç alındığı taktirde emperyalizmin Kürdistan'daki gelişmeler konusunda kaygısı ve karabasanı bertaraf edilmiş olacaktır. Bu olayın arkasındaki amaç budur.

11 Eylül 1988'de çıkan 2000'e Doğru'nun 38. sayısında London Times ve BBC muhabiri olan ve derginin de belirttiği gibi, PKK dışındaki Kürt örgütlerine ve Kürt liderlerine yakınlığıyla tanınan Tuimurian bakın ne diyor:

"Şunu belirtmek istiyorum: Bir Kürt olarak amacım, Kürtlerin yönünü Moskova'ya değil, Batıya doğru çevirmek. Kürt halkından çok kişinin solcu olması ve Moskova'ya yönelmesi beni kaygılandırıyor. Gerçekten bunun değişmesini istiyorum."

Bu sözleri söyleyen kişi, neden yalnızca PKK'ye karşıymış? İşte tek neden yukarıda söylediğimiz gibi, PKK'nin uygulanmak istenen emperyalist planın önünde engel oluşturmasıdır. Burdan çıkan sonuç; diğer sol gözüken örgütler emperyalizmin sözcülüğünü yapan bu insan için bir engel olarak gözükmemekte, hatta yakınlık duyulması gereken gruplar olarak değerlendirmektedir. Doğrusu, yanlış bir değerlendirme yapmıyor bay Tuimurian.

Neden bir başkası değil de H. Yıldırım seçilmiştir? Bunun da tek nedeni, onlara göre kafaları bulandırabilecek bir popüleriteye sahip olmasıdır. Herhalde bu insanın PKK'de sarsıntı yaratacak bir etki göstereceğini düşünmüşler. Avrupalı emperyalistlerin politikaları iyi bilinirse neden bu kişinin seçildiği de anlaşılır. Popüler insanlarla ilişki kurup onlar vasıtasıyla amaçlarına ulaşmak emperyalistlerin her zaman kullandığı yöntemdir. Bu, tarihi idealistçe kavrayan felsefelerine de uygundur. İnsanların gerçeklere değil de, bazı görüntülere aldanabileceklerini hesaplamışlar. Yoksa PKK'de pek bir geçmişi ve emeği olmayan bu kişi yerine, başka birisini amaçları için kullanabilirlerdi. Nitekim H. Yıldırım da bu popüleritesine güvenerek boyundan büyük bir işe soyunuyor. Doğru dürüst emeği geçmemiş bir karikatür; Partiyi bugünlere getiren, bugünlere gelmede herkesten çok emeği olan Önderimizi o küçücük kafasıyla Partinin dışına atıp, bazıları adına Partiyi ele geçirme boş hayallerine kapılıyor. İnsanın aklına, gece bir rüya görüp sabah onu yapmaya çalışan bir hasta ruh durumu geliyor. Başka türlü olması tüm insanların kör-sağır olması gibi bir şey olurdu.

Bu olay neden bu dönemde ortaya çıkmıştır? Bunu Kürdistan'da ortaya çıkan yeni gelişmeler ve emperyalizmin politikasını yaşama geçirmek için faaliyetini hızlandırmasına bağlarsak yanılgılı düşünmüş olmayız.

Kürdistan'daki gelişmeler ilkel milliyetçi ve reformist hareketlerin politikalarını önemli oranda iflas ettirmiş; Kürdistan sorununun çözümünde yetersiz olduklarını ortaya çıkarmıştır. Bu iklim devrimci politikaların gelişmesini hızlandıracak yeni olanaklar sunmaktaydı. Bu konuda en avantajlı örgüt de Türk devletine yıllardır kafa tutan PKK olabilirdi. PKK'nin ideolojisi, politikası, örgütsel ve askeri çizgisi gelişmeye ve gelişmeleri yönlendirmeye elverişli bir konumda bulunuyordu. PKK'nin bu olanaktan yararlanmasını engellemek için içi karıştırılmalı, sorunlarıyla uğraştırılmalıdır. Bu nokta, olayın çıkış nedenlerinden biridir.

Diğer bir neden ise, eğer Kürdistan'a müdahale edilmezse ilerde kontrollerinden çıkacak bir gelişmeyle karşılaşabilirdi emperyalistler. Bunu gördüklerinden, son zamanlarda Kürdistan'a ilgilerini arttırmışlar; politikalarını yaşama geçirmek için girişimlerde bulunmuşlardır. Bu konuda Türkiye de sıkıştırılmakta, belirli bir çözüme rıza göstermesi için baskı yapılmaktadır. Doğal olarak böyle bir çözüm Türkiye sınırlarını güvenceye alan emperyalizmin, çıkarlarını devam ettiren nitelikte olacaktır. Ne var ki PKK tasfiye edilmeden bu tür planları gerçekleştirmek kolay olmayacaktır. Durum bu olunca, PKK ya tasfiye edilmeli, bu olmazsa etkisi azaltılmış bir güce dönüştürülmelidir. Bizce olayın bu dönemde çıkışının bir nedeni de budur.

Öte yandan PKK'nin istikrarlı bir biçimde mücadelesini sürdürmesi, bazı çevrelerin sıkça söyledikleri gibi gelip geçici bir hareket olmadığının ortaya çıkması birçok odağı tedirgin hale getirmiştir. Hala Kürdistan'ın önemli ve belirleyici parçası Kuzey-Batı Kürdistan'da PKK'nin gelişmeleri yönlendirici ve etkileyici tek güç haline gelmesi kabul edilebilecek bir durum değildir. Aynı kaygı reformist milliyetçiler için de geçerliydi.

İşte yukarıdaki nedenler bu komplonun ortaya çıkmasında etkili olmuştur. Bunların yanında mülteciler sorununda PKK aleyhine sonuç çıkarma umudu da eklenince, neden bu dönemde karanlık faaliyetin gün yüzüne çıkarıldığı anlaşılır.

Sanırız bu olayla yeniden ortaya çıkarılan ya da çıkarıldığını sandığımız "Demokratik PKK" tekerlemesi de irdelenmeye değer bir konu. Anlaşılıyor ki, PKK'yi tasfiye etmede kullanılan propaganda nitelikli politik araçlardan biri de budur.

Her komünist parti gibi, PKK'nin bağlı kalıp iç yaşamında uyguladığı ilke de Demokratik-Merkeziyetçiliktir. PKK bu ilkeyi uygularken sömürge, hem de her türlü devrimci muhalefete, özellikle Kürdistanlı devrimci güçlere karşı uygulanan tek yöntemin baskı olduğu bir sömürge ülkede yaşadığını hiçbir zaman gözardı etmedi. Eğer ayak basmış olduğumuz zeminin bu özelliğinden kaynaklanan disiplinli çalışmayı çok titiz biçimde uygulamamızı, bazı çevreler demokrasiye aykırı buluyorlarsa varsın aykırı bulsunlar demekten başka bir diyeceğimiz olamaz. Hiçbir proletarya partisi çalışmalarında disiplini elinden bırakamaz. Çünkü başarısının sırlarından biridir. Eğer proletaryanın ideolojisi, ülkede kurtuluşu gerçekleştirecek tek güçtür diyorsak, bunun önemli bir etkenini de onun disiplininde aramak gerekir. Lenin, burjuvaziyi alaşağı edecek yegane güç proletarya derken, onun diğer sınıflardan farklı bir yanı olan ve yaşam biçiminden kaynaklanan disiplinli yapısını da dikkate almıştı. Köylülüğün ve küçük-burjuvazinin yaşam biçiminden kaynaklanan disiplinsizlikle, proletaryanın disiplinli yaşamı arasındaki farkın getireceği örgütsel ve siyasal sonuçları çok iyi değerlendirmişlerdir Bolşevikler. PKK de, disiplinin bir örgütün siyasal mücadelesindeki yerini çok doğru saptamış ve bunun gereğini yerine getirmiştir.

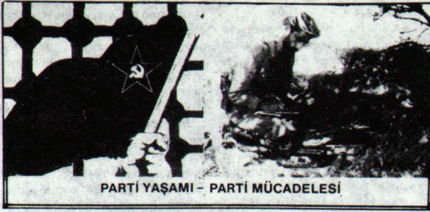
Bu arada bu konuda açıklayıcı olabilecek bir olaya da değinmek istiyoruz: Bilindiği gibi, Ekim Devrimi'nden önce dünya komünist hareketinin itibarlı ve etkili partisi Alman Sosyal Demokrat Partisi'ydi. Bu partinin önemli kişisi ve önderlerinden biri de Rosa Lüksemburg'dur. Devrimden önce Rosa'nın Bolşevik RSDİP'ye getirdiği önemli eleştirilerden biri de partide merkeziyetçi yanın ağır basmasıdır. Bu, Rosa'nın hiç de hoş karşılamadığı, karşılamayacağı bir durumdur. Bu konuda Lenin'e ve partisine yapılan eleştirileri elimizde döküman olmadığı için tamıtamına veremeyeceğiz. Ama Bolşevik Partisi'nde uygulanan demokratik-merkeziyetçiliğin, partideki demokratik işleyişi en hafif deyimiyle yaralayacağından söz etmiştir.

Bugün komünist partilerin ilke edindiği leninist örgütlenme biçimi o dönemdeki tüm komünist partilerde bilinen ve uygulanan bir ilke düzeyinde değildi. Avrupa'daki burjuva demokrasisi içinde yetişmiş devrimciler, Çarlık Rusyası gibi feodal-despot bir ülkeyi değerlendirme yetisine sahip olamadıkları için, Lenin'in bu örgütlenme biçimi onlara ters gelmiştir. Gelmesini de bir dereceye kadar doğal karşılamak gerekiyor. Leninist örgütlenme emperyalizmin gericilik çağında evrensel bir nitelikte olmasına rağmen mutlaka uygulamada kendine özgü bir nitelik almıştır. Devrimcilerin sıkı takip altına alındığı Çarlık Rusyası'nda herhalde disiplinde, merkeziyetçi yan da bir Almanya'ya göre ağırlıklı bir yer tutacaktı. Durum buyken, Rosa'nın değerlendirmesi gibi, Bolşevik Partisi'nde demokratik yanın ihmal edildiğini ileri sürebilir miyiz? Ya da o zaman bu ileri sürülse ve demokratik bir Bolşevik Parti istense acaba kim haklı olurdu? Lenin kendi ögütlenme anlayışı yerine Rosa'nın örgütlenme anlayışını uygulasaydı devrim yapabilir miydi?

"Demokratik PKK" tekerlemesiyle yola çıkanlarda da bu kavrayışsızlık vardır. Daha doğrusu, bu tekerlemeyi ileri sürenler PKK'yi tasfiye ederek devrim yapacak parti olmaktan çıkarmayı düşünüyorlar. Partinin her türlü komplo, sapma ve saldırıya açık olmasını istiyorlar. Diğer Kürt küçük-burjuvaların kulüpleri gibi ne idüğü belirsiz, devrim karşıtı konuma gelmesini arzuluyorlar. Biz bugün Kürdistan'da, demokratik-merkeziyetçi işleyişte disiplinin yoğun, merkeziyetçi yanın da ağır basmasının zorunlu olduğuna inanıyoruz. Kürdistan'daki koşullar Çarlık Rusyası'ndaki koşullardan kat kat ağırdır. Polis takibi, baskı, işkence, komplo ve tasfiye arzulayıcıları Çarlık Rusyası'ndaki durumla karşılaştırılamaz bile. Avrupalı emperyalistlerin, çeşitli çevrelerin oyunları, TC'nin çok yoğun baskısının olduğu bir ülkede disiplinli çalışma içinde olmadan, merkeziyetçiliğin önemi kavranmadan ulusal kurtuluş için tek bir adım dahi atılamaz. Herhalde hiç kimsenin sosyalist ya da devrimciler üzerindeki baskının hafif olduğu bir ülkedeki Parti işleyişinin aynısını —evrensel çerçeve dışında— PKK'den istemeye hakkı yoktur. Ya da böyle bir karşılaştırma yapılarak "Demokratik PKK" tekerlemesi ileri sürülemez. Bir kavrayışsızlık sonucu değilse, mutlaka bir ardniyetin ürünüdür bu tür saldırılar —ki, biz ardniyetin ürünü olduğuna inanıyoruz—.

Diğer bir gerçek de, PKK'deki demokratik işleyişin, koşullar dikkate alındığında hiç de eksik olmadığıdır. Hatta demokratik yan koşullar zorlanarak en iyi biçimde yerine getirilmeye çalışılmaktadır. Politika oluşturmada, uygulamada her organ ve kişi haklarını ve görevlerini yerine getirmektedir. Bunun için hiçbir engel de yoktur. PKK, söylenen teranelerin aksine, kişilerin ve organların düşünce üretmede, politikayı yetkinleştirmede üzerine düşen sorumluluklarını yerine getirmelerini istemiş; bu konuda çaba gösteren her kişi ve organı takdir etmiştir. Anti-PKK yeminli çevreler iyi bilsin ki, bu istek herkesten çok da Parti Genel Sekreteri Abdullah yoldaştan gelmiştir. Bu nedenledir ki, en çok yakındığı konuların başında düşünce üretiminde, politikaya katkıda istenen aşamaya gelinmemiş olmasıdır. Kadroların bu konuda zaman zaman dikkatleri özellikle önderlik tarafından çekilmiştir. PKK'de uygulanan devrimci demokrasi, PKK'ye bu konuda karalama getiren grupların çoğunda yoktur, olamaz da. Aristokrat, küçük-burjuva niteliklerini ve tekke biçimindeki anlayışlarını terketmeden de PKK'nin demokrasi anlayışına ulaşamazlar. Ya demokrasiyi her gün bin parçaya bölünmek olarak alırlar, ya bir iki tekke şefinin tekkelerdeki şeyhliğinin devamı, ya herkesin her şeyi savunduğu ama hiçbir sorumluluk taşımadığı bir kulüp ya da günümüzün moda hastalığı demokratizm anlayışıyla demokrasiyi iş yapmada bir araç değil, amaç olarak algılayıp pratiğe hizmet etmeyen bir derekeye düşürürler. Bizim bildiğimiz ise; demokrasi Parti politika ve uygulamalarına katkı, sonra da bunları uygulamak için Parti politikasına ve disiplinine uygun hareket etmektir. Yalnız birincisiyle demokrasi olacağını sanmak, devrimci demokrasi değil, küçük-burjuvazinin demokrasi anlayışıdır. Özcesi, PKK'nin uyguladığı Parti içi demokrasi, demokratik-merkeziyetçiliğin ülke özgü-

Devamı 27. sayfada

PARTİ YAŞAMI – PARTİ MÜCADELESİ

Cudi'de Yeniden Diriliş

Spindarok Yakıldı-Yıkıldı Ama Spindaroklular Yılmadı-Yıkılmadı

—I—

Cudi ülkemizin şirin bir dağıdır. Silopi, Cizre ve Şırnak'ı birbirinden ayıran tabii bir sınır görünümündedir. Doğudan batıya doğru bir şerit gibi uzanır. Güney yamacında alabildiğine uzanan Silopi ve Cizre ovaları bereketli topraklarıyla birer buğday ambarıdır. Kuzey yamacında ise, derin bir vadinin içinde Şırnak ve köyleri yer alır. Cudi, kömür yataklarıyla ülkemizin zenginliğine büyük değerler katmaktadır. Doruklarından süzülerek akan akarsuları, çeşmeleri ve pınarlarıyla iki yakasına da hayat saçmaktadır. Eteklerinde yer alan köylerde bahçecilik, sebzecilik alabildiğine gelişmiştir. Doruklarında ise baharla birlikte yaylaları zomlarla dolmakta, her adımda insanlar cıvıl cıvıl Cudi'nin nimetlerinden yararlanmaktadır. Günümüzde bu konumda olan Cudi'nin, gelişen ulusal kurtuluş mücadelesindeki yeri büyüktür. Uygun coğrafyasıyla, işgal ettiği yeriyle stratejik bir konuma sahiptir; kuzeydoğusu Güney Kürdistan'la birleşmektedir. Ülkemizi kendi aralarında paylaşan sömürgeciler, suni sınırlarla halkımızı birbirinden ayırmaktadır. Cudi üç sınırın (Türkiye, Suriye, Irak) kesiştiği noktada yer aldığından, önemi daha da artmaktadır.

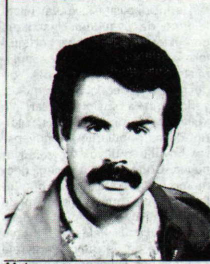
Cudi, halkımızın tarihinde de önemli rol oynamıştır. Cudi; ulu, yüksek anlamına gelir. Cudi'nin adı anıldığında var olma, diriliş akla gelir. Ululuğu ve heybetliliğiyle yabancı istilacılara, doğal afetlere karşı, daima Kürdistan halkını kucağına alıp korumuştur. Efsaneye göre, Nuh Peygamber büyük bir sel felaketi (tufan) olacağı haberini önceden alır. Tufana karşı büyük bir gemi yaptırır. Bir yandan da kendisine tabi olanların, iman edenlerin kurtulacağı, tabi olmayanların ise tufanda boğulacağı çağrısında bulunur. Ve nihayet beklenen gün gelir çatar. Görülmemiş derecede yağmur yağar, her tarafı seller kaplar ve sular yükselmeye devam eder. Çaresiz kalan halk gemiye koşar. Her hayvandan birer çift alınır. Suların yükselmesiyle gemi yüzer. Cudi'nin en yüksek tepesinde gemi durur. Sular geri çekilir. Tabiattaki tüm insanlar, hayvanlar tufana boğulmuştur. Hiçbir şey kurtulamamıştır. Sadece gemiye alınan canlılar ve Nuh Peygambere iman edenler kurtulmuştur. Artık Cudi'nin doruklarında yeni bir hayat başlamıştır. Kısaca böyle olan efsaneye göre Cudi'de her şey yeniden başlamıştır.

Tarihteki konumu dirilişi ifade eden Cudi'nin dorukları, günümüzde yeniden bir diriliş destanını yaşamaktadır. Ulusal kurtuluş savaşçılarına sunduğu sonsuz nimetleriyle Cudi, sömürgecilerin korkulu rüyasıdır. Her defasında Cudi düşmana karşı, halk savaşçılarını ve Kürdistan halkını korumuştur. 1985, 1987 ve 1988'de de böyle olmuştur. Cudi'nin eteklerinde yer alan ve sırtını Cudi'ye dayayan köylerde yaşayan köylüler öteden beri kendilerini özgür hissetmişler, yabancı egemenlerin baskılarına karşı her fırsatta başkaldırmışlardır. Ancak yerel feodal ağa, şeyh ve ihanetçilerden, zorbalardan halk baskı görmüştür. Ne çekmişse bu yerel zorbalardan çekmiştir.

İşte Cudi'nin kuzeydoğusunda yer alan bir köy vardır; Spindarok. Buz gibi sularıyla, bağ ve bahçeleriyle, serin havasıyla yurdumuzun bir cennet parçası. Halkı alabildiğine yoksul ama, kimseye boyun eğmemiş; hain feodallerin, ağaların, beylerin baskılarına rağmen birliklerini korumuş, yer yer zorlanmış , malları-mülkleri feodal zorbalarca talan edilmiş de olsa, ata yadigarı olan topraklarına daha büyük inatla yapışmış, hiçbir zaman topraklarını terketmemişlerdir. Hem neden terketsinler ki? Toprağından, köyünden sürülen, sürgün edilen insanların karın tokluğuna şehir sokaklarında veya bir beyin, bir ağanın kapısında kapıkulu olduklarını duymuşlar, tanık olmuşlardır. Bunun için dövülse de, ölse de başkasının kapısında kulköle olmaktansa kendi emeğiyle, ama toprağı üzerinde Cudi'nin serin havasını teneffüs ederek geçinmeyi temel alır Spindarok köylüsü. Ama sömürgecilere, feodallere karşı büyük bir kinle doludur. Çünkü sömürülmenin, baskının, ezilmişliğin, horlanmanın esas nedeninin sömürgeciler olduğunu bilir ve onların işbirlikçisi bir avuç feodal güç, kemik yalayıcıların, sınıfsal çıkarları için gönüllü uşaklık yaptıklarını da bilir.

Kürdistan üzerinde doğan güneş ışınları Spindarok köylüsünü de aydınlatmıştı. Tarih 15 Ağustos 1984: Kürdistan gerillaları bir anda iki kasabayı basmışlardı. Beklenmedik bu ani baskınla tüm dünya kamuoyu Kürdistan'ı konuşmaktadır. Spindarok köylüsü de heyecan ve sevinçle gelişmeleri takip etmektedir. Kurtuluşa ve bağımsızlığa olan inançları güçlenir, bir an önce elde silah bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine katılmak isterler. Daha önce de gerillalar köylerine gitmişler, onlarla toplantılar yapmışlardı. Yeni düşüncelerle karşılaşmışlardı. Ancak bir kuşkuları vardı: «Ya bunlar da diğerleri gibi olurlarsa, Geçici komite, KUK, KAWA, evet onlar da güzel konuşuyorlardı ama bugün isimleri bile yok.» İşte 15 Ağustos'la birlikte bu kuşku bir anda dağılmıştı. Ve en erkenden mücadele saflarında yerlerini aldılar. Yaşar, Metin... ve diğerleri korkmuyorlardı artık. Niye korksunlar ki? Onların en büyük cesaret ve güç kaynağı Cudi olmamış mıydı? Yıllarca özgür yaşamamışlar mıydı? Ama birkaç hain bugün bu özgür yaşamlarına el atıyor, sömürgecilerle birlikte baskı uyguluyorlardı. Bunlardan kurtulmak ve gerçek özgürlüğe ulaşmak elbette ki güzeldi. Mademki bunu gerçekleştirecek güç doğmuş ve özgürlükleri için savaşıyor, öyleyse niçin geri kalınsın? Geride kalmanın anlamı yoktu ve geride kalmadı Spindaroklular. Cudi'nin eteğinde yer alan Serê Dahlê, Şelerut ve daha birçok köy gibi Cudi de yeniden dirilişe katılarak kan verdi, can verdi...

Sömürgeciler ve uşak takımı telaşa kapılmışlardı. Nasıl oluyordu? Cudi'de yeniden diriliş mi var? Evet Cudi'de yeniden diriliş vardı. Hem

Mahsum KORKMAZ

Osman ŞANLI

de güçlü bir zeminde gelişen diriliş. Cudi'yi saran kitlelerle gerillalar birleşti mi muazzam coğrafyasıyla, gür ormanlarıyla, kayalık dik ve sarp dağlarıyla hiçbir güç Cudi'yi zaptedemezdi. Cudi, gerilla için biçilmiş kaftandı. Cudi eteklerinde oturan köylülüğün ortak özellikleri vardı. Hepsi fakir ve yoksul olup üretimle uğraşmaktaydılar. Kendi emekleriyle geçinmekteydiler. Ama bu emeklerine göz diken feodallerin baskısı altında idiler. Bunun için en erkenden mücadele saflarında yerlerini aldılar.

Spindaroklular ulusal ve toplumsal kurtuluşları için, kurtuluş güçlerine can vermiş, kan vermişti. Korkuları yoktu artık. Onurlu yaşamın yolunu kendi özgür iradeleriyle seçmişlerdi. Sömürgeciler, feodaller, uşaklar çullanmışlardı Spindarok'a. Devrimin güçlü bir kalesi olan Spindarok'u düşürmek, devrimcilerden uzaklaştırmak istiyorlardı. Yeni komploların peşindeydiler. Kendilerince «iti ite kırdırtmak» istiyorlardı. Eğer silah verilirse Spindarok'a ilk adımı atmış olacaklardı. Böylece gerillalarla karşı karşıya getirmiş olabilirlerdi. Bunun için 1985 Sonbaharında düşman, Spindaroklulara silah almaları için baskı yöntemlerine başvurdu. Ama Spindarok, düşman silahını almayacaktı. Nasıl düşman silahını alsın? Geçmişten günümüze kadar belki ilk kez ellerine bir fırsat geçmişti; ulusal kurtuluşun silahlarıyla donanmışlardı. Gerillalar her an köye geliyorlardı. Köyde bir huzur, birlik, kardeşlik doğmuştu. Artık o bitirici, parçalayıcı kördöğüşler, kavgalar olmuyordu. Sömürgecilerin mahkeme kapılarından kurtulmuşlardı. Ağanın divanında el-pençe «ez beni» demekten de kurtulmuşlardı. Tüm sorunları köyde kardeşçe hallediliyordu. Devrimin adaleti, insanlık anlayışı onları da sarmış, yekvücut bir kitle olmuştu. Yaşamın, onurun, insanlığın değerini kavramışlardı. Evet, kimse onları bu huzurlu düzenden, yaşamdan ayıramazdı. Hem de ellerinde silah da vardı. Devrimin silahları. Başka silah almanın ne anlamı olacaktı... Dayatılan silahlar kime karşı kullanılacaktı? Kendi oğullarına, kardeşlerine, yeğenlerine, kapı komşularına mı? İşte bu olanaksızdı.

Kıdemli uşak Alixan Tatar, Ahmet Zeyrek, Hacı Hamo gibi ihanetçiler, Spindarok'u hedef gösteriyorlardı. Çünkü yıllardan beri kanını emdiği, emeğini gaspettiği Spindarok gibi köylerin başkaldırışını hazmedemiyorlardı. Saltanatları artık tehlikedeydi.

Spindarok, faşist-sadist ordu birliklerinin uğrak yeridir artık. Gelen gideni aratmıyor, köylüleri köy meydanında toplayarak kadın, erkek ayrımı yapmadan işkence ediyor, hakaret ediyor, onurlarıyla oynuyor, tehdit ediyorlardı. Tüm bunlara karşın güçlü bir birlik oluşturan Spindarok tüm dayatmaları reddediyor, direniyor, kimsenin ağzından bir tek kelime çıkmıyordu.

Köyün sözcülüğünü yapan zayıf, orta yaşlı muhtar, düşman komutanına:

«Silah almayacağız, alsak dahi koruyamayız. Mademki birkaç 'terörist'tirler devletin bunca askeri gücü yetmiyor mu? Biz zavallı köylülere niçin muhtaç oluyorsunuz.»

«Başımızı derde sokmayacağız» diyordu. Daha önce köye zorla verilen telsizi bozarak, çalışmıyor diye de iade etmişti.

Sömürgeci faşistler Spindarok'a son bir kez şans tanımıştı. Şırnak alay komutanı bir kez daha tehdit savurmuştu:

«Muhtar bu son şansınız, iyice düşünün. Silahları almazsanız köyü başınıza yıkarız.»

Muhtar düşünceliydi. Ne yapabilirdi? Ama bir kez kararını vermişti. Köylerinin yıkılması pahasına da olsa silah almayacaklardı.

Köye yine devrimciler gelmişlerdi, sohbet ediyorlardı. Sömürgecilerin, feodallerin ve ihanetçilerin uyguladıkları baskıları konuştular. Köyleri yıkılma pahasına da olsa sömürgecilere karşı Spindarok'u bir direniş kalesi haline getirmede kararlıydılar.

«Spindarok, Şırnak'ta sömürgecilerin silah dağıtma, komplo ve oyunlarına karşı direnen numune bir köy olmalıdır ve düşmanın bu komplosunu boşa çıkartmalıyız» diyorlardı.

Ve 23 Eylül 1985 günü, gerilla birliği Cudi'nin doruklarından yavaş yavaş kuzey yamacına süzülüyordu. Tüm Şırnak ve köyleri ayakları altındaydı. Dürbünle her tarafı gözetliyorlardı. Gelendor çevresinde bir hareketlenme vardı. Şırnak'tan gelen ham yol üzerinde DSİ (Devlet Su İşleri)'ne ait kamyonlar dizilmişlerdi. İnşaat, yol vb. şey yoktu. Neyin nesiydi bu arabalar. Sömürgeciler gerillaların pusularına karşı artık sivil arabalarla güç aktarıyorlardı. Evet, bu kez de böyle olmuştu. Kontr-gerilla timleri, Alixan Tatar ve Hacı Hamo'nun cahşları bir operasyona hazırlanıyorlardı. Operasyonun hedefi Spindarok'tu. Gerillalar hızlı davranmalıydı. Bu ihanet güruhuna bir ders vermenin zamanıydı. Sömürgeci-faşist ordunun girmeye cesaret edemediği Cudi'ye birkaç kez operasyona çıkmışlardı. Mutlaka bir darbe vurulmalıydı. Vurulmalıydı ki, Kürdistan dağlarının sahipsiz olmadığı bilinsin. Vurulmalıydı ki, halkımızın artık sahipsiz olmadığı bilinsin. Kontralar, Spindarok'a ulaşamadan pusuya düşürülmeliydi. Bunun için gerilla birliği acele etti. Ama geç kalmanın endişesini taşıyorlardı. Ancak geç kalınmıştı. Gerilla birliği henüz köye yeni varmıştı. Köyün dışında cahşları karşılamak istiyorlardı. Köyün içinde istenmeyen bir şekilde çatışma çıktı. Gerillalar kayıp vermeden geri çekildiler.

Sömürgecilerin ve feodallerin ellerine bir fırsat geçmişti. Gündüz olduğunda, 24 Eylül günü Spindarok'ta bir vahşet sergilendi. Tarihten günümüze kadar Kürdistan'da yaşanan manzaraların bir benzeri Spindarok'ta sergileniyordu. Sömürgeciler kuduz köpekler gibi salyalı ağızlarıyla köylülere saldırdılar. Yine topladılar köylüleri köy meydanına. Kadın-erkek, yaşlı-genç ayrımı yapılmaksızın en vahşi ve barbar işkenceler altına yatırdılar. Uşaklığını ispatlamak için Süleyman ağa dayak atıyor, küfürler savuruyordu. Yaşlı köylüler her şeye bir bakıma anlam veriyor, ama bu alçağın yaptıklarına anlam veremiyor ve hazmedemiyordu. Köylülerin içinden yaşlı biri dayak yerken:

«Ah alçaklar!.. Bugün de başımıza bela oldunuz. O yanınızdaki apoletliler olmasaydı... Ama bir gün gelecek bunun hesabını tek tek ödeyeceksiniz» diyordu.

Daha da kudurganlaşan Süleyman ağa, başka bir yaşlı amcaya yanaştı. Adam o kadar yaşlanmıştı ki, zor bela hareket edebiliyordu. Gözleri de görmüyordu artık. Ama onurluydu, başı dimdikti. Çünkü devrime, Kürdistan halkına üç oğlunu birden vermişti. «Bundan daha kötüsü de mi olur» diye düşünerek, Süleyman ağaya doğru bakarak:

«Süleyman ağa... Süleyman ağa kimin adına bu kadar alçaklık yapıyorsun. Senin de günlerin sayılıdır. Efendilerinden bir lokma ekmek koparmak için iyi havlıyorsun. Ama unutma ki bir köpeksin. Köpeklere çanak yalayıcılığı düşer. Kürdistan halkı senin gibi köpeklere yaşam hakkı tanımayacaktır...»

Süleyman ağa iki elini kaldırdı, iki büklüm olmuş yaşlı amcanın kafasına tam indireceği sırada aniden irkildi. Kolları gevşedi, bir şeyler söylemek istedi ama, ne dediği anlaşılmadı. Yaşlı amcayı tanımıştı. Karşısındaki Metin (Kalender İLHAN)'in babasıydı. Kürt halkının intikamcı ve kindar özelliğini bir anda hatırlamış ve vazgeçmişti.

Bir anda tüm köy yıkılmış, yakılmış ve harabeye dönüşmüştü. Evler açgözlü kurtlar tarafından talan edilmişti. Sömürgeci barbarlar tarihine yakışır bir biçimde yağmacılığı ve çapulculuğu gerçekleştirmişti. Gerçi Spindaroklular yoksuldu ama yaşamları boyunca biriktirdikleri, bir araya getirdikleri değerli varlıklarını evlerinin bir köşesinde kara gün için saklamışlardı. Şimdi sömürgeci çapulcular buna da el koymuştu. Spindarok'ta hazin bir manzara yaşanıyordu. Spindarok yıkılmış, yakılmıştı, ama Spindaroklular yılmamıştı, yakılmamıştı. Bağımsızlığın kolay elde edilemeyeceğini biliyorlardı. Bu davanın uğruna evlerinin harap olacağını, göç edebileceklerini ve en önemlisi de şahadetin de kaçı-

nılmaz olduğunu kavramışlardı. Bunların hiçbirisi Spindaroklular için önemli değildi. Yeter ki onurlarını korusunlardı.

Düşmanın sinsice dayattığı ihanet silahını almadılar, onurlarını alçaltmadılar, cahş olmadılar ama, evlerinden oldular. Ya sabır deyip topluca Silopi'ye göç ettiler Spindaroklular. Halk onları bağrına bastı. Yardım kampanyaları başlatıldı. Tüm ihtiyaçlar bir anda temin edilmişti. Kürt yurtseverliği ve misafirperverliğinin en güzel örnekleri sergilenerek, düşmana boyun eğmeyen Spindaroklulara kapılar ardına kadar açılmıştı.

Sömürgecileri bir telaş daha kaplamıştı. Bir köyü yıkmakla, yakmakla, göç ettirmekle devrimin zayıflayacağını hesap etmişlerdi. Ama bu kez bir köy, bir şehir olmuştu. Şehre dağılan her aile devrimin birer propagandacısı olmuştu. Ve her bir ev, birer siyasi üs oluvermişti. Sömürgeciler onları tekrar toplayıp geri getirmek istediler. Nafile, Spindaroklular sömürgecilerin gölgesinde, boyun eğerek dönmek istemiyorlardı. Bir yandan da o suyuna, havasına hayran oldukları köylerine, Cudi'ye dönmek istiyorlardı. Ama nasıl?

Sömürgeciler evlerini yakıp yıkmışlardı. Köye dönmek olamayacaktı ama bağları, bahçeleri, yıllarca üzerinde doğup büyüdükleri ata yadigarı topraklar çorak kalmamalıydı. Aile kabristanı sahipsiz olamazdı. Yoksa dedelerinin kemikleri sızlayacaktı. Zaten en önemli geçim kaynağı bahçecilik, sebzecilik değil miydi? Bir gün dahi olsa üretimden kopmak onlara acı gelmişti. Asalak, başıboş, işsiz-güçsüz kalmak, olacak iş değildi. Hem de emek verdikleri, tam da ürününü toplayacakları bir anda bağlarını, bahçelerini nasıl bırakabilirlerdi? İşte bu mümkün değildi. Ve Spindaroklular kendi topraklarında göçmen, kendi topraklarında «mahkum» olduklarına aldırış etmeden cıvıl cıvıl doluştular bahçelerine. Bir kovuluyor, on geliyor, on kovuluyor yüz geliyorlar. Bir güzel meyvelerini, sebzelerini topluyorlar. Hayvanlara yükleyerek şehir yolunu tutuyor ve eski düzenlerini yaratıyorlardı. Yalnız bu kez gizli yürütülüyordu. İncir, nar, üzüm, soğan şekerpancarı, şalgam vb. ürünler yüklerle taşınıyordu artık.

Belki ilk kez sömürgecilerin vahşetine, barbarlığına tanık olmuşlardı. Gerçeği de öğrenmişlerdi. İnsanlık onurunu korumak için, ülkesinin, toprağının efendisi olmak isteniliyorsa, bağımsızlık ve özgürlük savaşçılarına daha çok destek vermek, taze kan ve can vermek gerektiğini anlamışlardı. Gerillalarla belli aralıklarla görüşüyorlardı. Her keresinde gözleri Metin, Yaşar ve diğer tanıdık simaları arıyordu. Orta yaşlı birisi o kahredici sahneyi hatırladıkça:

«Keşke daha çok savaşçı verseydik. Eğer Cudi'de kök salınırsa hangi kuvvet bizlerle başedebilir» diyordu.

Va yaşlı amcanın; her halinden birilerini aradığı belli oluyordu. Gerçi gerillaları görünce ferahlamıştı. Artık oğullarından farkı yoktu. Ama ne de olsa bir babaydı. Dayanamadı sordu:

«Metin yok mu?»

«Hepimiz birer Metin değilmiyiz? Bakın yanınızdayız.»

«Doğru. Metin'den bir farkınız yok. Ama Kalender oğlum bir başkadır» dedi ve bir ah çekti. Sonra da devam etti:

«O Kürdistan'a kurban olsun. Yeter ki başımız dik ve onurlu olalım. Şerefimizle ölelim, kimseye kul-köle olmayalım. Bu bize yeterdir.» Ve aklına gelen bir atasözünü mırıldandı: «Berxê nêr, ji bo kêrıye.»

—II—

14 Nisan 1986.

Baharla birlikte Kürdistan'da her şey yeniden canlanmış, ağaçlar tomurcuklarını açmış, ormanlar o yemyeşil örtüsüyle gerillaları yine saklamakta, korumakta kusur etmeyecekti. Yüksek dağlarda karlar yavaş yavaş erimekteydi. Tabiat koşullarının gerillaların lehine değişmesiyle vay düşmanın haline...

Büyük komutan, usta taktisyen Agit (Mahsum KORKMAZ) yoldaşın komutasındaki gerilla birliği o kış çok zorluk çekmiş, acı ve tatlı günler geçirmişti. Baharın ilk belirtileriyle birlikte yoğun bir hareketlilik göze çarpıyordu. Bunun yanısıra gerekli hazırlıklar da yapılıyordu. Birliğin en genç üyesi, kararlı, cesur, fedakar, ulusal kurtuluşun militanı Metin, komutanının beğenisini kazanmıştı. Ataklığıyla, iş bitiriciliğiyle ve kurallı, disiplinli yaşam ve uyumuyla dikkati çekmişti.

Kasım 1985'te küçük bir grupla alana gittiğinde Bêrkê yakınlarında bir düşman birliğinin hain pusuşuna düşmüşlerdi. Bu çarpışmadan Partinin değerli militanı, emektarı Şexmusa (Osman ŞANLI) şehit düşmüş, kendisi de yaralanmıştı. Yaralı olmasına rağmen yoldaşının silahını düşmana bırakmamıştı. Ancak yoldaşlarından ayrı düşmüştü. Günlerce yanlız başına yaralı olmanına rağmen kendisini korumuş, sonunda Agit yoldaşın komutasındaki birliğe ulaşmıştı. Çok acı çekmişti ama, tüm acılarını bir anda unutmuştu, Metin, Agit gibi bir önderin yanında olduktan sonra çekilen acının ne önemi olabilirdi? Bağımsızlık mücadelesinin her anı, her günü yeni acılarla dolu değil miydi? İnsanın en çok sevdiği, günlerce birlikte yaşadığı can yoldaşının kayıp haberini almaktan daha büyük acı var mıydı? Elbette yoktu. Bunun da çaresi bu can yoldaşların intikamlarını almak ve davalarının takipçisi olmaktı.

Metin bunları düşündükçe tüm acılarını unutmuştu. Ve şimdi içinde yer aldığı birlik, düşmanı kahredecek bir bileşime sahipti. Bu onu mutlu ediyordu.

Agit, Metin'i yanına çağırarak:

«Bahar geldi, Newroz yaklaşıyor. Düşmana güçlü bir darbe vurarak Newroz'u kutlamalıyız ki, Gabar'da çakılan Newroz ateşi diğer alanları sarsın» dedi.

Gerçekten öyle olmuştu.

21 Mart 1986 Newroz günü Zīvanga Şîkaka'da bir ihanet odağı kurutulmuştu. Beş çete ölümle cezalandırılmış, biri de silahsızlandırılmıştı. Düşmanın operasyon birliklerini pusuya düşürmenin zemini de oluşmuştu.

Gabar'ın önemli girişlerinde birkaç yere birden pusu kuruldu. Fındık nahiyesi yakınında atılan pusuda, 22 Mart 1986'da 3 düşman askeri ile 2 çete ölümle cezalandırılarak silahlarına el konuldu. Birlik amacına ulaşmıştı. Gabar'daki mesaj ülkenin diğer alanlarında yansımasını bulmuştu.

Birlik başka alanlara kaymak istedi. 28 Mart 1986 gecesi bembeyaz karlar üzerinde aralıklarla ilerliyordu. Üstelik ay ışığı da vardı. Adeta gündüz gibiydi. Önlerine kurulan hain pusudan haberleri yoktu. Bir vadi ağzından yavaş yavaş bir sırta tırmanarak önlerindeki tepeyi aşmak istiyorlardı. Gündüz konaklama yeri bir düşman birliği tarafından farkedilmişti ama, birlik izini kaybettirmiş olduğunu düşünüyordu. Bunun için olsa gerek, emin bir şekilde ilerliyordu birlik. Düşmanın en önemli taktiğinin pusu olduğu ve pusulara önem verildiği biliniyordu. Normal yollardan değil, rastgele arazi kullanılıyordu. Halbuki birlik takip edilmişti. Bu konuda birlik bir kez yanılmıştı. Henüz tepeyi aşmamıştı ki, aniden düşmanın ateşiyle karşılaşıldı. Çıkan çatışmada acı da olsa birlik en değerli varlığını, komutanını yitirmişti. Metin de ayağından yaralanmıştı. Savaşın acımasız gerçekliği bu tür büyük kayıpları kaçınılmaz kılmaktadır. Birlik büyük komutanını yitirmişti. Ona bağlılığın gereğine inanarak azimle yarıda kalan harekat planını uygulamaya koyuldular. Düşman kendisince inisiyatifi eline geçirdiğini zannederek azgınca saldırılarını sürdürdü.

Metin yaralı olarak savaş alanından uzaklaştırılarak Mehdîn yakınlarında bir mağarayı andıran bir-iki kişinin barınabileceği bir taş oyuğunda tedavi altına alınır. Yanında iki arkadaşı da vardır. Hem tedavisini yaparlar, hem de koruma altında tutarlar. Ancak insanlıktan uzaklaşarak, onurlarını beş meteliğe satan, ülkemizin ve halkımızın en önemli düşmanı olan ve daima arkadan hançerleyen ihanetçiler vasıtasıyla Metin'in yaralı olduğu açığa çıkarılır. Ve düşmana bilgi verir bir ihanetçi.

Düşman komutanı sinsi bir plan kurar. Metin yaralı olduğu için kendisince ona «kafeste keklik» gözüyle bakar. Önemli olan, tedavisini yapanları ve onlarla birlik arasında kurye görevini yapanları avlamak ve böylece birliğe darbe indirmeyi başarmaktır. Bunun için Mehdîn'de konumlanan düşman birliği 9 Nisan 1986 günü Metin yoldaşın barınağı etrafında karakol kurar. Amaçları açıktır. Düşman birliği önceden farkedilir. Ancak artık Metin'e ulaşmanın imkanı da yoktur. İki kişi bu durumda bir şey yapamaz. En kısa yoldan birliğe haber ulaştırılarak düşman planı boşa çıkarılır. Ama Metin......

Her zaman olduğu gibi akşam saatlerine doğru Metin, yoldaşlarının yolunu gözler. Bir sıcak yemek getirecek, daha da önemlisi yoldaşça sohbet edecek ve yarasını tedavi edecektiler. Ancak gelen olmaz. Yanındaki ekmekten biraz yer, ama aklı arkadaşlarındadır. «Bir şey mi oldu? Silah sesleri de gelmedi, mutlaka gelmeleri gerekirdi, niye gelmediler?» Bilemezdi ki, alçak düşman barınağının çevresinde pusuya yatmıştır. Hani bir gün önce bir çoban onu görmüştü, yanına gelmeden hızla uzaklaşmıştı.

Metin yanındaki el bombalarına baktı, «Evet» dedi. «Ölmek var esir düşmek yok. Agit yoldaşın anısına böyle sahip çıkılabilir. Üzerime ilk gelen düşmanla birlikte kendimi imha etmeliyim. Kendi intikamımı kendi elimle almalıyım. Başkan; 'Esir düşmeyin, esaret yaşamı, günde kırk defa ölümdür' demiyor muydu? Kaldı ki, Bağımsızlık mücadelesinde şehitlik en yüksek mertebedir. Bu onur herkese nasip olmaz. Bağımsızlık kahramanları ölümde dirilmeyi yaratarak gidilecek yolu aydınlatmışlardır» biçiminde kendi kendine konuştu.

Bu duygu ve düşüncelerle uykuya daldı. Ama uyku tutmuyordu. Sabah oldu, yine kimseler yoktu. Öylece günler birbirini kovaladı. 9, 10, 11, 12, 13, 14 Nisan. Tam altı gün yalnız kaldı. Ancak yalnızlığının kaçıncı gününde olduğunu hatırlayamadığı bir günde, kendisini çoban olarak tanıtan birisi yanına gitmişti. Güya acıdığını hissettirecek, yardım edecekti. Günde bir kez yiyecek-içecek vb. getirecekti. Metin bundan şüphelenmişti. Hiçbir sır vermemişti. Evet bu Mehdîn köyünden Süleyman'dı. Muhtarın birinci azasıydı. Ne işi vardı diye düşündü. Sahiden kendisini gören çoban da Mehdîn köyündendi. Kuşkusu tamamen artmıştı.

Düşman komutanı bu ihanetçiyi çoban kılığında içeri göndermek süretiyle bazı sırları öğrenmek istemişti. Ayrıca içeride silah olup olmadığını öğrenmek istemişti —ki, silah yoktu—. Düşman komutanı bir sonuç alamayacağını anlamıştı. 14 Nisan günü «hazır av» gözüyle baktığı Metin'e teslim ol çağrısını yaptı. Metin soğukkanlı bir şekilde hiçbir şeyin farkında olmamış gibi:

«Yaralıyım, çıkamıyorum. Gelin beni götürün» der.

Düşman komutanı inanmak istemiyordu:

«Silahını dışarı at.»

«İçeriyi görüyorsunuz, silah yok. Ben yalnızım. Kaç günden beri kimse de yanıma gelmemiştir. Hiçbir şeyim yoktur» der.

Düşman komutanı çoban kılığındaki ihbarcı vasıtasıyla içerideki durumu öğrenmişti. Kendisinden emin bir şekilde Metin'i teslim almak için ihbarcı Süleyman'ı en önde, arkasından da üç askeri içeri gönderir.

Metin kendisini teslim almaya gelenin Süleyman olduğunu görünce ihanete olan kin ve öfkesi bir kez daha kabarır. Askerlerin de mağaranın içine iyice girmelerini sabırsızlıkla bekler. Çünkü içeriye sürünerek girilebiliyordu. Bir kez içeri girildikten sonra kolay kolay kimse kurtulamazdı. Şimdiye kadar itinayla sakladığı el bombalarını yavaşça çıkarır. Pimini çekerek peşpeşe düşmanın üzerine atar. Ve artık Mehdîn dağlarında küçücük bir hayvan inini andıran mağarada;

«Bijî Serok APO!

Bijî PKK-ERNK-ARGK!

Kahrolsun Sömürgecilik!

Yaşasın Bağımsızlık!» sloganları yükseliyordu.

Metin bu yüce ve onurlu direnişiyle bir kez daha ihaneti teslim almıştı. Tüm Şırnak'ta bir anda bu dirilişin öyküsü dilden dile dolaşmıştı. Tüm analar, babalar merak ediyorlardı. «Bu kahraman peşmerge kimdir?» Son anda da olsa onun bedenini görüp yüzünü görmek istemişlerdi. Sömürgeciler kitlelerin gözünü korkutmak, moral bozukluğunu yaratmak, peşmerge ailelerini baskı altına almak için çoğu kez olduğu gibi Metin'in bedenini de günlerce Şırnak Tugayı'nda teşhir etmişlerdi. Ama bu kez görülmemiş derecede halk Metin'i görmeye gidiyordu. Tıpkı bir ziyaretgah gibi. Sömürgeciler de şaşırmıştı, ama bunu anlamıyorlardı. Sömürgeciler vahşetlerini cansız beden üzerinde de göstermişlerdi. Metin'in bedenini kurşunlarla paramparça etmişlerdi ki, tanınmıyordu artık. Ancak haberin duyulması üzerine Silopi'de yaşlı amcanın yüreğine bir ateş parçası düşmüştü. Ta içinden yüreği yandı. Evet şehit düşen oğlu Kalender idi. O Kalender'i bir kez Kürdistan'a adamıştı. Ama yine de evlat acısı vardı. Artık Kürdistan halkının evladı olan Metin'e karşı son görevini yapmak için genç kızını yanına alarak Şırnak yolunu tuttu. Çünkü Gabar'daki çarpışmadan ve Metin'in yaralandığından haberi vardı. Bunu düşündüğünde,« şehit düşenin Metin'den başkası olamayacağına» karar getirdi, yaşlı amca.

Şırnak'a vardığında tugayın etrafında halk etrafını çevirerek, kimileri elini öpüyor, kimileri de başsağlığı diliyordu.

Aslında tüm hazırlıklar yapılmıştı cenazenin alınması için. Yalnız yaşlı amca bekleniyordu. Yaşlı amca ummadığı bu coşkulu, ama içten hüzünlü tabloyla karşılaşınca birden ferahladı, kendisine cesaret geldi, kendisini toparladı. Bir anda gençliğini, dinçliğini, 14 yaşındayken Cudi'nin doruklarında hayvanları otlattığı anı düşündü. Artık arkasında büyük bir güç vardı. Bu güç ve inançla komutanın karşısına çıktı:

«Kalender İlhan'ın babasıyım. Cenazeyi almaya geldim» dedi.

Komutan; «Demek sen ha! Yazık değil mi çocuklarınızın sonları böyle oluyor. Devlet güçlüdür, er veya geç ezileceklerdir» dedi.

Yaşlı amca;

«Bu sözleri çok işittik. Bir oğlumu öldürdünüz, geriye kalan iki oğlum intikamını alır. Onları da öldürseniz bu kez torunlarımın eli silah tutar. Öldürmekle bu halkı bitiremezsiniz» dedi.

Sömürgeci komutan sinirlenmişti:

«Gerekirse tüm köyleri, şehirleri bombalar, hepinizi bir günde imha ederiz. Bunlar bir avuç teröristtir.»

Yaşlı amca;

«Evet doğru, çok katliamlar yaptınız. Diyarbakır'da, Dersim'de Çemêşêxan'da ve .... ama bitmedik, tükenmedik. Sizler öldürmekte, katletmekte, yıkmakta serbestsiniz, biz de...»

Sömürgeci komutan yaşlı amcanın duygularını istismar etmek istemişti ama, çabası boşunaydı.

Yaşlı amca sevgili oğlunu aldı. Kendisi dışında tüm hazırlıklar yapılmıştı. Şırnak halkı bu yiğit evladına sahip çıkarak son anda görevlerini yerine getiriyordu. Arabalar, tabut, her şey tugayın önünde hazırdı. Metin alındığı gibi uzun bir konvoyla Spindarok yoluna dizildi arabalar. Köy boştu, ama şehide saygı göstermek gerekliydi. Uğruna savaştığı topraklara gömülmeliydi. Köy mezarlığının serin bir noktasında, mezarlığın hemen girişinde göze çarpacak bir mezar yapıldı. Üstüne de Nuh Peygamberin gemisinin durduğu söylenen yerdeki ziyaretgahtan bir avuç toprak getirilerek serpildi. Hemen mermerden bir mezar taşı da yapılmıştı. Mezar taşına şu sözler yazılıydı.

«Burada Metin yatıyor
O ölmedi
Yaşıyor
14 Nisan 1985»

Temmuz 1988

C.Z.

Şanlı Ekim Devrimi'nin 71. Yıldönümünde, Sosyalizm Güçlerini Halkımızın Sesine Kulak Vermeye Çağırıyoruz!..

Bu mektubumuzu şanlı Ekim Devrimi'nin 71. yıldönümü vesilesiyle yazarken, bunu devrimci görev ve sorumluluklarımızın bir gereği olarak gördük. Bu bağlamda, en içten duygularla tam bir sorumluluk bilinciyle yazıyoruz.

Mektubumuzda Ekim Devrimi'nin çağ açan özelliğini, özelde Rusya, genelde ise halklar açısından taşıdığı önemi uzun uzun yazmayacağız. Zira bunlar bilinmektedir. Yine Ekim Devrimi'nin bugün Sovyetler'de, tüm sosyalist ülkelerde ve sıcak savaş içinde olan modern önderlikli halklarda nasıl bir bilinç ve coşkun ruhla kutlandığı da mektubumuzun konusu olmayacak. Buna bağlı olarak sosyalizmin 71 yıldan bu tarafa emperyalizm karşısında elde ettiği mevziler; tarihsel ve toplumsal alanda katettiği gelişmeler, sosyalizmin kendi iç sorunları, sorunlara ilişkin getirilen çözüm biçimleri ve gelişmeler önemli konular olmakla birlikte bütün bunları da mektubumuzun konusu yapmayacağız. İdeolojik ve teorik konulardan öte, daha çok pratik ve politik bazı gelişmelere değinmekle yetineceğiz bu mektubumuzda.

Öncelikle belirtelim ki, bizi bu tür bir mektup ya da geniş kapsamlı değerlendirmelere iten çok önemli tarihsel, toplumsal, politik ve pratik gelişmeler daha önce de vardı. Nitekim Partimizin, sosyalizmin iç sorunları, sorunlara yönelik dayatılan çözüm biçimleri, sosyalizmin dış politikası, bu alanda görülen bazı yetmezlikleri ve sosyalizmi bekleyen yakıcı devrimci görev ve sorumlulukları üzerine yaptığı kapsamlı değerlendirmeleri vardır.

O halde bizi biraz dar, biraz da özel gibi yorumlanacak böylesi bir mektubu yazmaya iten şey neydi?

Kısaca değinelim:

Herkesin bildiği ve dikkatle takip ettiği Kürdistan'daki gelişmeler son yıllarda ilk kez bu boyutta dünya kamuoyu gündemine girdi. Girmesi beklenen bir olaydı, başka türlüsünü beklemek de mümkün değildi zaten. Kuşkusuz, bunun nedenleri vardır: Bir kere, Kürdistan sorunu toplumsal, ulusal bir sorun olduğu gibi, tarihsel bir sorundur da. İkincisi, Kürdistan sorunu tarihsel, coğrafik ve toplumsal özellikleriyle Ortadoğu'da stratejik bir önem taşımaktadır. Bir kıyaslama yapacak olursak denilebilir ki, Küba Devrimi'nin Latin Amerika'da, Vietnam Devrimi'nin Uzak-Doğu'da taşıdığı önem ve emperyalist cephede açacağı gedik olacaktır. Soruna değişik açılardan bakıldığında Kürdistan Devrimi'nin bu özellikleri çok daha rahatlıkla görülebilecektir. Üçüncüsü, Kürdistan Devrimi, Ortadoğu statüsünü ve haritasını kökten değiştirecek, halkların iradesi ile yepyeni ve meşru bir biçim verecek olan bir öneme sahiptir. Beraberinde Türkiye, İran, Irak ve Suriye'de devrim hareketlerinin gelişmesi ve gerçekleşmesi yolunda ciddi bir adım olacaktır. Bu bakımdan Ortadoğu devrimlerinin kalbi, Kürdistan'da atmaktadır dersek yanlış yapmış olmayız kesinlikle. Dördüncüsü, Kürdistan devriminin bütün bu özellikleri ona hem büyük bir görev atfetmekte hem de zorluklarını ortaya koymaktadır. Özcesi, nerden bakılırsa bakılsın, Kürdistan devriminin sistemler açısından güç dengelerini yeniden belirleyecek bir önem taşıdığı ve bu sorunun, bugün uluslararası alana taşıp emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı aktif bir savaş cephesi halini aldığı açıktır. Bir de buna proletarya hareketinin geliştirdiği ulusal kurtuluş mücadelesinin iç ve dış politik alanda yaptığı derin etkiler eklenince sorun daha bir önem kazanarak, dünya kamuoyu gündemine kaçınılmaz olarak girmektedir.

İşte bu açılardan baktığımızda; boyutları bu kadar büyük olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısında hem sosyalizme hem de emperyalizme kendi sistem çıkarları gereğince büyük görevler düşmektedir.

İşte mektubumuzu biz de bu bağlamda ele aldık.

Emperyalizmin Kürdistan politikasına bakıldığında soruna nasıl yaklaştığı açıktır. Emperyalizm, sorunu, var olan nesnel bir gerçeklik olarak kabul etmekle birlikte, sorunu koyuş biçimi ve dayattığı çözüm yolları hiç kuşkusuz, kendi mantık çerçevesi içinde olmaktadır. Bu ise, somut olarak burjuva sınırlarını ve mevcut statüyü zorlamayan, tamamen otonomi ve kültürel özerklik olgusunda ifadesini bulmaktadır. Çağımızda otonomi ve kültürel özerkliğin ne anlama geldiği, böylesi bir talebin hangi sınıfların çıkarlarına denk düştüğü bilinmektedir. Bu bağlamda emperyalizmin kâh zor, kâh aldatma yoluyla Kürdistan sorununa yaklaşım göstermesi ve tüm politikasını böylesi bir mantık üzerinde bina etmesi kadar doğal bir şey yoktur. Bu, emperyalizmin, marksist-leninist önderlikli devrimci halk hareketlerine karşı uyguladığı genel politikasının bir parçasıdır. Bir yandan Kuzey Kürdistan temel alınmak üzere dört parçayı da kapsayacak kültürel özerklik-otonomi planı düşünülürken ve bunun pratik gerekleri adım adım yerine getirilmeye çalışılırken, diğer yandan Kürdistan halkına karşı vahşet boyutlarına ulaşan bir katliam ve asimilasyon politikası güdülmektedir. Bütün bunların ardında emperyalizmin çirkin yüzünü görmemek mümkün değil elbette...

Evet bütün bunlar emperyalizmin, Vietnam halkına, Angola, Mozambik ve diğer ulusal kurtuluş hareketlerine karşı kullandığı politikalardır. Bunun Kürdistan açısından bilinmeyen bir yanı da yoktur.

Fakat bizim anlamakta zorluk çektiğimiz, eksik kalan, yetmez olan sosyalizmin tutumudur.

Belirtmeye gerek yok ki, ortada bir Kürt ulusu ve bir Kürdistan gerçekliği var ve bu halk, bugün çağın en barbar, en vahşi sömürgeci güçlerine karşı şanlı bir mücadele geliştirmektedir. Bu, halkımızın milli kurtuluş savaşıdır. Kürt halkının tarihsel direnişlerini bir tarafa bırakırsak, son 10 yıl içinde PKK hareketinin Kuzey (Türkiye) Kürdistan'da geliştirdiği büyük bir mücadele sürüyor. Bunu artık TC bile teslim etmekte, inkar etme, saklı tutma gereğini duymamaktadır. PKK kendisine marksist-leninist bir hareket diyor, öyledir de. Bunu, PKK'nin mücadelesinde, programında, ideolojik ve politik çizgisinde, hedeflerinde, ittifak ve mücadele anlayışında görmek mümkündür. PKK'nin gerek zindanlarda, gerekse dışarda; Doğu ve Güney Kürdistan'da ve Filistin saflarında bölge gericiliğine, siyonizme karşı gösterdiği direniş, verdiği mücadele bilinmektedir. Bu, PKK'nin yalnızca bir ulusal kurtuluş hareketi olmadığını ama aynı zamanda enternasyonalist direnişçi bir hareket olduğunu da göstermektedir. PKK'yi asıl olarak da, faşist Türk sömürgeciliğine karşı geliştirdiği şanlı direniş mücadelesinde tanımak gerekir.

Türkiye ve Kürdistan'da Stolipin gericiliğini geride bırakan 12 Eylül faşizmi karşısında, zorunlu bir geri çekilme taktiğini uygulayan PKK, çok kısa bir süre içinde yeniden toparlanıp az bir güç ve yetersiz bir donanımla da olsa, kendisinden katbekat güçlü olan vahşi Türk ordusuna karşı şanlı 15 Ağustos direniş sürecini, yeniden savaşma dönemini başlatabildi. 1905 Devrimi'nin yenilgisinden sonra Bolşeviklerin geri çekilmeleri ve 1910'lu yıllarla birlikte yükselen kitle hareketleri ve devrim dalgasının başına yeniden dönmeleri ile PKK'nin geri çekilmesi ve 15 Ağustos Atılımı ile yeniden mücadeleyi başlatması benzeri özellikler taşımaktadır. Bu bağlamda ele alınıp değerlendirilirse, PKK'nin geri çekilme yılları ve yeniden başlattığı 15 Ağustos şanlı direnişinin, halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesinin geleceği açısından nasıl bir önem taşıdığı ve bir dönüm noktası niteliğinde olduğu rahatlıkla görülebilecektir. Nitekim 15 Ağustos'un verdiği güç ve atılımla PKK kitleselleşerek, Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK) ve Ulusal Kurtuluş Ordusunu (ARGK) yaratabildi.

PKK, özellikle 15 Ağustos çıkışıyla birlikte uluslararası alanda tartışılan bir güç haline geldi. PKK önderliğinde verilen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi son dört yıl içinde büyük bir direniş ve cesaret içinde gelişmektedir. TC, emperyalizmin, devrimci halk hareketlerine karşı uyguladığı özel harp yöntemlerinden, her türden savaşlardan çıkardığı deneyim ve tecrübelerden de yararlanarak, çağın en etkin silahlarıyla, PKK'ye ve Kürdistan halkına karşı korkunç bir terör uygulamaktadır. Çok ağır mali külfetler altına girme pahasına da olsa, Kürt halkına karşı özel harp stratejisi temelinde sömürgeci bir savaş yürütmektedir. Buna bağlı olarak, ekonomiden siyasete, siyasetten politikaya, politikadan askeri alana yönelirken özellikle PKK gerçeğini hesap etmek zorunda kalmaktadır.

Sadece bu da değil;

PKK bugün kitleselleşen bir güç konumuna ulaşmıştır. Kürt halkının siyasi ve askeri ordulaşmasını sağlamıştır. Bugün hala küçük görünse bile yarının güçlü ordularıdır bunlar. Sadece cezaevlerinde, onbinlerce militan, kadro ve taraftarı vardır PKK'nin. Bunun örnekleri dünyada çoktur. Çağdaş önderlikli, kitlelere dayanan, ordulaşan hareketler mücadelelerinde kaçınılmaz olarak zafer elde etmişlerdir. Ancak, sanmıyoruz ki, hiçbir terörist hareket, dünyanın hiçbir yerinde bu kadar muazzam bir halk gücüne dayansın, mücadelesine yıllar yılı süreklilik kazandırabilsin ve gelişebilsin. Kaldı ki değinmek istediğimiz, PKK kişiliği ve PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi de değildir. PKK bu noktada önem kazanmakla birlikte, asıl önemli olan kimin önderliğinde ve nasıl gelişirse gelişsin, bugün Kürdistan halkının bağımsız ve özgür geleceğine yönelmesi ve bu uğurda kahramanca bir direniş sergilemesidir. Öyle ki, bu direnişin boyutları artık sadece ulusal düzeyde kalmayıp uluslararası bir nitelik kazanmaktadır. Bunun karşısında tüm emperyalist ve sömürgeci güçler, bağımsızlıkçı temelde gelişen bu mücadelenin önünü tıkamak ya da ezmek için var güçleriyle TC'ye destek olmakta, karşı devrimci rollerini oynamaktan geri durmamaktadırlar. Bu konuda özellikle ABD emperyalizminin çabaları oldukça belirgindir. Kürdistan sorununu Ortadoğu konjüktürü içinde önemli bir sorun olarak gören ABD, elden geldiğince Türk ve Irak sömürgeci-faşist rejimiyle ilişki geliştirmekte ve Kürdistan sorununu kendi gündeminin önemli bir yerine oturtarak, gerektiğinde ilkel milliyetçi, feodal burjuva, küçük-burjuva hareketlerle dirsek teması kurarak, sorunu kültürel-özerklik yoluyla çözmeye çalışmaktadır. Böylesi bir çözüm biçiminin; Kürdistan halkına tam bir ihanet olduğu, Kürt halkının hiçbir ulusal ve toplumsal çıkarını formüle etmeyen, ancak sadece emperyalist sömürgeci politikanın özgün ve sahte bir biçimi olduğu açıktır. Zira emperyalist çıkarların uzun vadede korunması açısından uygulanacak akılcı politika da budur. Bu politika, aynı zamanda da emperyalizmin bölgedeki üstünlüğüne ve kendi lehinde olan mevcut statüyü koruma istemine de denk düşmektedir. Açıktır ki, böylesi bir politikanın Kürdistan'da hayat bulması durumunda en çok zorlanacak olan Kürt halkı, ardından da bölge halk güçleri ve genelde de sosyalizm olacaktır. Burada önemli olan emperyalizmin Kürdistan sorununa karşı ne kadar duyarlı olduğu ve bu duyarlılığın gereklerini nasıl bir çaba ve kararlılıkla yerine getirmeye çalıştığıdır. Bunu görmek gerekir.

Peki, kapitalist-emperyalist güçler, Kürdistan halkına olan düşmanlığını en üst boyutlara çıkarıp, Kürt halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini bu denli acımasız ve artan bir çaba ile durdurmaya çalışırken, Kürt halkının büyük umut ve beklentilerle baktığı devrimci ve sosyalist güçler ne yapmaktadırlar? Sorunu sadece pratik-politik boyutlarıyla değil, ama aynı zamanda tarihsel ve toplumsal yanlarıyla ele aldığımızda sanıyoruz bu noktada, sosyalizme yöneltmemiz gereken bir dizi sorularımız olacaktır. Tabiiki, bizi bu soruları sormaya iten nedenler vardır. Bir kere sosyalizmin evrensel ilkelerinden ayrı, somut olarak Kürdistan sorununa nasıl baktığını öğrenmek istiyoruz. Bu bizim hakkımız.

Ve soruyoruz;

Sosyalizmin gündeminde Kürdistan denen bir sorun var mıdır? Varsa eğer, kapitalist-emperyalist dayatmalara karşılık kendi politik yaklaşımını ortaya koyması ve bizim de bunu bilmemiz gerekmez mi? Kürt halkı bir ulus mudur? Değilse azınlık olarak mı değerlendirilmektedir? Emperyalizmin bölge gerici güçlerini ve faşist Türk sömürgeciliğini en son sınıra kadar destekleyerek var olan Kürdistan sorununu boğmaya, rayından saptırmaya ve de ezmeye çalışmakta olduğu bilinmektedir. Buna karşılık sosyalizm ne yapmaktadır? Hangi güçleri desteklemekte, soruna nasıl yaklaşmakta, ön gördüğü çözüm biçimi ne olmaktadır? Leninizmin bu konudaki ilkeleri ve politikası son derece açık ve nettir. Somutlaştıracak olursak; Leninizmde anti-emperyalist, anti-feodal ve anti-sömürgeci temelde gelişen ulusal kurtuluş hareketlerini destekleme zorunluluğu vardır. Kaldı ki, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, dünyanın en gerici, en ırkçı ve sömürgeci güçlerinden biri olan TC'ye karşı proletaryanın önderliğinde bir hareket olarak gelişmektedir. Dikkatle bakıldığında görülecektir ki, PKK, tarihsel sorumlulukları yanısıra, aynı zamanda, başta Türkiye ve Kürdistan olmak üzere Ortadoğu'da sosyalizmin çıkarlarını en iyi temsil eden militan bir güçtür. PKK, bunu yaklaşık onbeş yıllık amansız mücadele pratiğinde ortaya koydu. Bugün aynı sorumluluk ve bilinçle

savaşımını kesintisiz olarak sürdürerek gelişmekte ve büyümektedir. İster ideolojik ve politik düzeyde, ister önderlik ve program düzeyinde, isterse de pratik mücadele bağlamında, ama hangi açıdan bakılırsa bakılsın PKK, kendi gerçek (M-L) kimliğini ortaya koymuş ve gerek dost, gerekse düşman güçler bu gerçeği artık teslim etmek zorunda kalmışlardır. Öyle ki, PKK gerçeği ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi artık Avrupa emperyalizminin gündeminden düşmemekte, bu güçlerce yoğunca tartışılmakta, ve Kürdistan sorunu üzerinde büyük hesaplar yapılmaktadır. Yine, ABD, Kongre ve Senato toplantılarında Kürdistan sorununu sık sık gündeme getirirken, bunu PKK'den soyut bir biçimde ele almamakta; tam tersine, PKK tehlikesi görülerek kâh zor yoluyla, kâh diplomatik ve politik yöntemlerle sorunu çözmeye çalışmakta, tedbir almaktadır. Hatta bu güçler o kadar uzun süreli düşünmektedirler ki, TC ile olan uzun süreli ilişkilerinde bile PKK gerçeğini dikkate almak zorunda kalmaktadırlar.

Emperyalist, sömürgeci güçlerin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini çeşitli hile ve entrikalarla rayından saptırmaya çalıştıklarını biliyoruz. Ve bugün, bu güçler tarafından halkımıza iki tür savaş dayatılmaktadır. Birincisi, emperyalizmin, sorunu burjuva sınırları içinde çözmeye yönelik son dönemlerde içine girdiği artan çabaları. İkincisi, Vietnam, Angola, Mozambik ve diğer ulusal kurtuluş hareketlerine karşı uygulanan özel harp stratejisi ve halkları yok etme yöntemi. Sorun, emperyalistlerin ve sömürgecilerin halkımıza karşı uyguladıkları vahşi savaş, gerici ve sömürgeci zor sorunu değildir. Keza bunu yapacaklardır. Sorun, emperyalizmin Ortadoğu'daki bu en zayıf halkası olan Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin nasıl genişletilebileceği ve başarıya ulaştırılabileceğidir. Sosyalizmin bu konudaki sessizliği de ortada. Aynı şekilde emperyalizmin ve tüm gericiliğin artan bir vahşet ve baskıyla halkımıza yöneldiği de ortadadır. Fakat zorluklarımız ne olursa olsun, düşmanımız ne kadar güçlü olursa olsun, Kürt halkı PKK önderliğinde ve yüce Lenin'in ışıklı yolunda yürümeye ve kazanmaya kararlıdır.

Bizim üzerinde önemle durmak istediğimiz konu, sosyalizmin durumudur. Bir yandan halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesine kastetmek isteyen sömürgeci emperyalistler, diğer yandan tamamen haklı, meşru ve çağdaş önderlik altında gelişen Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi ve sosyalizmin içinde bulunduğu kabul edilmez durum! İster istemez sormak zorunda kalıyoruz; sosyalizmin bu kadar açık ve net olan Kürdistan sorununa takındığı tutum ve davranış nedir? Hangi gerekçeyle, niçin, bu kadar sessiz, duyarsız kalmaktadır? Kendimizi sosyalizmin Kürdistan'daki aktif ve militan bir kolu olarak gördüğümüz için, haklı olarak sosyalizmden bazı beklentilerimiz olmaktadır. Bizim, sosyalizmden beklentilerimiz; PKK'nin devlet düzeyinde ya da fiilen desteklenmesi sorunu değildir. Beklentilerimiz, en asgari, ama en haklı ve meşru düzeyde olmaktadır. İstiyoruz ki, sosyalizm, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı bir duyarlılık göstersin ve bu sessizlik çemberini kırarak politikasını netleştirsin. Yani haklımıyız, haksızmıyız, hata ve eksikliklerimiz nelerdir? Sosyalizmin kendi tavrı nedir? Bunu görmek istiyoruz. Düşünelim, Kürdistan'da yüzbinlerce insanı Hardalgazı bombalar ve kimyasal silahlarla toplu katliamlara uğruyor, Kürt halkı topyekun yok edilmek isteniyor, en vahşi ve barbar yöntemlerle sürgün ediliyor, göçe zorlanıyor, fakat bütün bu gelişmeler karşısında sosyalizmden tek bir ses bile çıkmıyor. Emperyalist burjuva devletler bile "insan hakları" vb. isimler altında bir dizi sahte sesler çıkarıyor. Halkların kanına giren ABD emperyalizmi, Irak faşizmini kınıyor ama sosyalist güçlerden yine bir tek ses bile çıkmıyor. Yaşanan dram, çekilen acı ve zorluklar, uygulanan katliam ve sürgünler nedense haber konusu bile yapılmıyor. Kuşkusuz sosyalizm bu tavrını, yetmezliklerle dolu olan bu politikasına çeşitli gerekçeler bulacaktır! Fakat bizce bu, hangi amaçla, neyi kurtarma adına yapılırsa yapılsın, hiçbir biçimde meşru, haklı tavır olarak gösterilemez. Politika adına yapılan bu politikasızlık, bu kadar duyarsızlık ve vurdum duymazlık hiç bir biçimde sosyalizme yakıştırılamaz. Bu, Leninizm ve Bolşevizmin ruhuna tamamen ters düşmektedir. Leninizmin halkları destekleme ve enternasyonalizm anlayışında bu tür bir politikanın yeri yoktur. Denilecek ki; geçmişte ilkel milliyetçi hareketler tanındı, desteklendi, fakat bu güçler önderlik konumu itibarıyla her defasında emperyalizm ile bütünleşmekten geri kalmadılar. Evet, bu doğrudur. Fakat dikkat edilsin, biz eleştirimizi yaparken, sosyalizm, KDP ve KYB hareketlerini niçin desteklemiyor, niçin tanımıyor demiyoruz. Zira desteklenmesi gereken proletarya hareketi-

dir. Ama bu da yapılmıyor. Biz diyoruz ki, Güney'de katledilen bir halk var, hem de kimyasal silahlara maruz kalmaktadır. Buna sahip çıkılsın istiyoruz. Sosyalizmden bir ses çıkmalı, bir tavır geliştirilmelidir diyoruz. Bunun yöntemi ve biçimi bilinmiyor değil, önemli olan, bilinen ve sosyalizme yakışan bir duyarlılığın ve tavrın geliştirilmesidir. Yok eğer mevcut statüyü koruma, "barış içinde bir arada yaşama", "yumuşama" ve "silahsızlanma" politikasının bir gereği olarak böyle düşünülüyor ise; o zaman emperyalizmin sosyalist ülkelerin iç işlerine dek varan kışkırtma ve müdahale çabaları, ulusal kurtuluş hareketlerini yok etmeye yönelik yaptığı şantaj ve baskılar ve en önemlisi de somut olarak UNITA'lara, kontralara ve Afgan halkının başbelası olan gerici mücahitlere yaptığı aktif yardım vb. çabaları görmek gerekmez mi? Kaldı ki, barış içinde bir arada yaşama demek, ister özel bir parçada, ister bölgesel düzeyde, isterse de dünya çapında olsun emperyalizmin korumak istediği statüyü ve emperyalist üstünlüğü kabul etmek değildir! "Silahsızlanma", "barış içinde bir arada yaşama" ya da "yumuşama" politikası adına ulusal kurtuluş hareketlerini desteklememekle, emperyalizme birtakım ciddi taviz ve ödünler vermekle leninist politika yapılamaz!

Statükocu olması gerekenler emperyalistlerdir. Çünkü ulusal kurtuluş hareketleri tarafından zorlanan, her gün yeni bir savaş cephesiyle karşılaşan ve pazarlarını üstüste kaybeden emperyalizmdir. Leninizm, ulusal ve toplumsal kurtuluşa yönelik savaşları daima desteklemiş, bunu sosyalistlerin önüne vazgeçilmez enternasyonalist bir görev olarak koymuştur. Sosyalizm bugün güçlüdür. 1920'li yıllarda olduğu gibi ne yalnızdır, ne de emperyalist dayatmaları kabul edecek kadar zayıftır. Tam tersine her türlü tehdit ve şantajlara karşı koyacak muazzam bir gücü vardır. Sosyalizmin o halde, bütün bu yetersizlikleri niye? Sosyalist değerlerin korunması ve geliştirilmesi isteniyorsa, halkların ulusal ve toplumsal kurtuluşları arzulanıyorsa ve bu bağlamda emperyalizme ve sömürgeciliğe her gün başka bir cepheden başka bir darbe vurulmak isteniyorsa açıktır ki, emperyalist zincirin en zayıf halkası olan ezilen ve sömürge halkların geliştirdiği kurtuluş mücadelelerini en ateşli bir biçimde desteklemek zorunluluğu vardır. Başka türlü enternasyonalizmin gereklerinin yerine getirilebileceğine inanmıyoruz. Yani sorunların çözümü, statükocu bir mantıkla, ya da halkların ulusal kurtuluş mücadelelerini ve onurunu birilerine pazarlık konusu yapmakla olmaz. Devrimci-sosyalist görevler bu biçimde yerine getirilemez. Açıktır ki, sosyalizmin bu kayıtsızlığı halkların sosyalizme olan güvenlerini sarsmakta, diğer yandan sosyalist değerlere sahip çıkma ve daha da pekiştirme yerine beraberinde bir dizi sorunların ve çözümsüzlüklerin ortaya çıkmasına yol açmaktadır.

Bunu söylerken, sosyalizmin saygın değerlerini görmezlikten gelmiyoruz. Zira modern devrim mücadeleleri tarihine bakıldığında, bir ulusal kurtuluş hareketinin sosyalizmin desteğini almaksızın tek başına devrimini gerçekleştirebildiği görülmemiştir. Açıktır ki, bütün ulusal kurtuluş hareketlerinde sosyalizmin büyük bir önemi vardır. Bu bazen gecikmeli bazen yetersiz olsa bile, bunu hiç kimse ne görmezlikten gelebilir, ne de yadsıyabilir. Bütün bunları görüyor ve olumlulukları saygıyla karşılıyoruz. Fakat eksik olanı, yanlış ve yetersiz olanı eleştirmeyi de devrimci bir görev olarak görüyoruz.

Sosyalizm, alışılagelmiş politikasını yeniden bir gözden geçirmek zorundadır. Emperyalizme ve tüm dünya gericiliğine karşı "barış içinde bir arada yaşama" ilkesi ancak aktif tavır, militan tutum takınmakla ve emperyalizmin mezar kazıcısı olan devrimci halk hareketlerini sonuna kadar desteklemekle hayata geçirilebilir. Emperyalizme ödün vermekle, sorunları masa başında tepeden çözme yöntemleriyle barış içinde bir arada yaşama ilkesi hayata uygulanamaz. Bu, Leninizmin barış içinde bir arada yaşama ilkesi değildir. Olsa olsa statükoculuktur, olsa olsa halkların iradesine hükmetme olayıdır. Buna bağlı olarak, sosyalizm 70-80 yıldır desteklediği, kendisine en sadık bir müttefik olarak gördüğü "klasik komünist partilerinin durumunu da artık ciddi ciddi değerlendirmek zorundadır. Sormak gerekirse; sosyalizm, 70 yıldır desteklediği bu partilerde ne görebildi? Bu partiler hangi toplumsal muhalefeti geliştirdiler, nerede devrim yaptılar? Sosyalizmin çıkarlarını mı temsil ettiler, ulusal kurtuluş hareketlerine mi destek oldular? Ne yaptılar? Yaptıkları tek şey kendi kişiliklerinde sosyalizme leke düşürmek oldu. Yaptıkları, sosyal-şovenizmi temsil etmek, devrimin önüne türlü handikaplar çıkarmak ve rejimle uzlaşma arayışları içinde olmaktan başka bir şey olmadı. Bir örnek verecek olursak; bugün Türkiye'de bir TKP olayı vardır. TKP'nin tarihi yaklaşık 70 yılı bulmaktadır. Tarihine bakıldığında bu partinin daima, tasfiyeci-reformist ve sosyal-şoven bir parti olduğu görülecektir. Denilebilir ki, TKP, Türkiye ve Kürdistan devriminin gelişmesi önüne sürekli bir engel olmuştur. Programıyla sosyal-şoven, politikasıyla teslimiyetçi, ideolojisiyle revizyonist-oportünist bir kişiliği vardır. Bu partinin 70 yıllık geçmişinde ne Türkiye ne de Kürdistan devrimine en ufacık bir katkısı olmamıştır. Ortalığı sulandırmaktan, engel olmaktan başka! Buna rağmen TKP'nin önderleri Haydar Kutlu ve Nihat Sargın isimdeki iki unsur Ankara yolunu tutarak kendi elleriyle TC'ye teslim oldular. Teslim oldular da sınıf mücadelesini mi geliştirdiler? Toplumsal bir muhalefet mi yarattılar? Hayır hayır hiç birisini! Ama ne yaptılar? Sahte burjuva demokrasisini kitlelere yutturmaya, halkı aldatmaya çalıştılar. Daha Ankara'ya iner inmez, "Bizim PKK ile hiçbir ilişkimiz yoktur" dediler ve bununla da övündüler. Belli ki, bunların hiçbiri komünistlikle, sosyalistlikle bağdaşmaz.

Evet bu durum sosyalizm açısından anlaşılır ve doğru olarak kabul edilse bile, açıktır ki, bu iki unsurun yaptıkları Türkiye ve Kürdistan halkları ile devrimci hareketleri tarafından hep lanetlenmiş, ihanetle değerlendirilmiştir. Bu gerçeğe rağmen, bu iki sözde önderin gelip devlete teslim olmaları devrime nasıl bir ivme kazandırdı ki, sosyalizm tarafından alkışla karşılandı; onlara hiçbir zaman hak etmedikleri komünist payesi verildi, ihsan edildi. Her neyse sonuçta olay, önemsiz iki unsurun Ankara'ya inmesiydi. Fakat burada durup tekrarlamak durumunda kalsak da, ortadaki çelişkiye işaret etmek istiyoruz! Kürdistan'da katliam olur, sosyalizmden ses yok! Zindanlarda yüzlerce devrimci ölüm oruçlarında, işkencelerde ve kendini yakarak şehit olur, sosyalizmden ses yok! Kürdistan'da PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi tüm dünya kamuoyu gündemine girer, farklı farklı güçler değişik tutum ve politikalar geliştirirler, sosyalizmde yine ses yok! Ama iki tane önemi hiç olmayan unsur kendi arzusuyla gelir TC'ye teslim olur; işte bu defa sosyalizmde büyük bir gürültü kopar! Radyo, TV ve basın organlarında bol bol bu iki sözde önderden sözedilir! Sanki bu iki unsurun elinde sihirli değnek vardı da, Türkiye'ye gelip cezaevine girselerdi devrim yapacaklardı. Oysa olacak olanlar besbelliydi. Geçmişte ne yapmışlarsa, onu yapacaklardı. Dünya devrim önderleri tarihine bakıldığında, yurtdışından ülkelerine dönüş yapıp devrim mücadelesinin başına geçenlerin sayısı az değildir. Lenin de yurt dışından Rusya'ya gelmişti, ama Çarlığa teslim olarak değil. Tam tersine, beraberinde ihtilal getirmiştir. Aynı şekilde, Fidel Castro, Cabral, Ho Chi Minh vb. örnekler daha da çoğaltılabilir.

İki tane unsur elbetteki suç işleyebilirler. Kaldı ki, bunlar hiçbir zaman ne Ho Chi Minh olabilirler, ne Castro, ne de başka biri. Ama bu noktada, hata yapmaması, yanlış yapmaması gereken sosyalizmdir. Tabii bunlar, hata olmaktan öte kalıplaşmış birtakım politika ve bazı sapmaların yansımaları değilse!..

Mektubumuzun sonuna yaklaşıyoruz. Buraya kadar, bin yıldır süren kölelik zincirlerini kırmaya başlayan, sonsuzluğa dek sürecekmiş gibi görünen derin uykudan uyanan bir halkın özgürlük mücadelesini ve bir anlamda trajedisini, öte yandan bu durum karşısında sessizliğe gömülen sosyalizmin durumunu yansıtmaya çalıştık!

Görüldüğü gibi, bu mektubumuz, mektup olmaktan öte adeta bir değerlendirme yazısı oldu. Ama bu, aynı zamanda biz savaş esirlerinin ve tüm halkımızın sesidir de. Şimdi, senin şahsında SSCB Komünist Partisine ve tüm Sovyet halkına seslenmek istiyoruz. Bu sesimizi dolap ve çekmecelerde boğarak değil, onu tüm Sovyet halkına ileteceğinize olan tam güvenimizle diyoruz ki, bugün kan emici düşmanlarımıza karşı da bir var olma ile yok olma savaşımı veriyoruz. Emperyalistler, sömürgeciler, halkımızı topyekun yok etmek ya da kimliksiz bırakmak ve kendi kirli pençeleri altında tutmak için ne lazımsa onu yapmaktadırlar. Halkımız ise, sosyalizm ile bütünleşmek, kimlik kazanmak ve dünya bağımsız ve özgür halkları içinde yer almak istiyor. Halkımızın, sizlerin ve tüm ilerici-devrimci güçlerin ilgisine, maddi ve manevi desteğine ihtiyacı var. Halkımız aynı zamanda sosyalizmin çıkarlarını temsil etme bilinciyle savaşmaktadır. Sizler, halkımızın en güvenilir stratejik ittifak güçlerisiniz. Bu bağlamda sizlerden olan umut ve beklentilerimiz çok büyüktür. Sömürgeci-faşist düşman bize savaşmaktan başka bir yol tanımamaktadır. Sorun, hiçbir yönüyle masa başında çözülecek bir sorun değildir. Nesiller boyu sürse de, biz bu savaşı kabullenmek ve kazanmak zorundayız. Görevlerimizin bilincindeyiz. Fakat bunun yanında halkımıza ve tüm halkların ulusal kurtuluş mücadelelerine her zamankinden daha fazla bir ilgi, daha fazla bir duyarlılık bekliyoruz sizden. Yetersiz de olsa göstereceğiniz ufacık bir destek bizleri güçlendirecektir. Halkımız, sizlerin yapacağı en ufak bir yardıma çok büyük bir manevi değer verecektir. Ve öyle sanıyoruz ki, Kürdistan halkı böyle bir ilgiyi artık hak etmiştir.

Sizleri, bekleyen enternasyonalist görev ve sorumluluklarınızı görüp, Bolşevizmin bu alandaki gereklerini de yerine getireceğinize olan tam güven ve inancımızla selamlar, Ekim Devrimi'nin 71. yıldönümünün bunun için iyi bir vesile olmasını diler, şahsınızda Sovyetler Birliği Komünist Partisini ve tüm Sovyet halkını sıcak bir savaş içinde olan bir halkın tüm sıcaklığı ve en içten mücadele duygularıyla kucaklamaktan gurur ve mutluluk duyarız.

20 Eylül 1988
Eskişehir Özel Tip Cezaevi
Muzaffer AYATA

PKK 10. Yıl Gerçekliği ve Görevler

Baştarafı 1. sayfada

Bu tip zeminlerde özellikle, yoğun bir bilinçsizlik ve alaca karanlık yaşandığı için, çok karanlık ilişkiler içinde olanların önder diye ortaya çıkmaları olasıdır. Biraz kurnaz, biraz insanlarla oynama sanatında usta ve demagog oldular mı bu tipler burada rahatlıkla gemilerini yürütürler. Kitlelerin üzerinde her türlü baskı ve sömürüyü uygulamada başarılı olurlar. Özellikle, dayandıkları güçlerle bunu sınırsız bir biçimde geliştirebilirler. Bunları dizginleyebilecek bir karşı kuvvet de olmadığı için; burada, küçük, oldukça geri ve gereksiz olan ve belki de toplumun en tortu kesiminde yer alan birisi, kendini rahatlıkla kral yerine koyabilir. Çünkü toplum temel değerler konusunda kendini savunmada o kadar eritilmiş ve tükenmiştir ki, en tortu tabaka ve buradan çıkan ögelerin, en kirli ilişkilere bulaşması oldukça kolaydır. Dolayısıyla, bunlardan her düzeyde tipler çıkar. Zaten o toplumların büyük talihsizliği de, bu tip adamların yaygınlığından ileri gelir. Bu, tam anlamıyla karanlık bir dönemdir; demagogların, lümpenlerin, her düzeyde ahlaksızların, ikiyüzlülerin, düşkünlerin cirit attığı bir ortamdır. Böylesi bir ortamı tüm yönleriyle yaşayan bir toplum da aslında en düşkün dönemlerinden birisini yaşıyor demektir.

Bizim toplumumuzun da yakın dönemde böylesi bir düşkünlük dönemini her yönüyle yaşadığı bilinmektedir. Toplum kendisi olmaktan çıkarılmış, kendisinin bilincine ulaşmak şurda kalsın; kendisine kasteden, katliamdan geçiren yapılara yönelik her türlü kurtarıcı girişimi de umacı gibi ele almakta, bu temelde yarışmaktan çekinmemektedir; bunu kurtuluş bilen bir yola sokulmuş bulunmaktadır. Bırakalım doğru yolda kurtuluş çabalarına girişmesini, yanlış yolda yarışmada da keskin adımlarla ve gözükara bir biçimde yürüyen böylesi bir toplumu bu yanlış yoldan çekmek bile başlı başına büyük bir çaba gerektirir. Daha sonraki doğru yola sokuş ise, ancak bu tehlikeli yok oluş yolundan onu çekme temelinde gerçekleşebilir. Bizim de şimdiye kadar önemli oranda harcadığımız çaba, toplumu bütün sınıf ve tabakalarıyla bu karanlık uçuruma giden yoldan biraz geriye çekmek, kendisi için kendisi olmak için doğru kurtuluş yoluna çekmek; bu konudaki çaba ve uğraşıları yoğunlaştırmaktır.

Sık sık durumunu koymak ve izah etmek istediğimiz faaliyetlerimizin düzeyi ve mücadelemizin sağladığı gelişmelerin neresindeyiz? İşte sürekli bu soruya cevap vermeye çalışıyoruz. Tabii ki, karşıdevrim ve onunla her düzeyde işbirliği içinde olanların çok güçlü olduğu bir ortamda; bu çabaların büyük engellerle karşılaşacağı ve çok yönlü saldırılara uğrayacağı açıktır. Başarıyı yüksek boyutlarda sağlama şurda kalsın, olumlu çabaların önünün kesilmemesi için, bunun sürekliliğini sağlamak için bile, yoğun bir çaba ve uğraş içinde olmak gerektiği yine açık olan bir durumdur. Eğer bugün bu sağlanmışsa; bunun kendi başına büyük bir gelişme olarak görülmesi gerektiği, durumun karakteri icabı anlaşılırdır. İşte önderlik çözümlemeleri böylesi bir ortam içinde ortaya çıkarken, yapılması gereken en doğru çalışma, gerçekleri her yönüyle görmeye çalışmaktır. Tabii, bu işin birinci kısmıdır. Ardından, kurtuluş yoluna sokulması gereken halk yığınlarına, onun çıkarlarını her düzeyde temsil eden bir önderlik savaşımıyla karşılık vermek gerekir. İşte, PKK olayının tanımı burada ortaya çıkıyor.

PKK, Kürdistan'daki toplumsal gerçekliğe, tümüyle ve çok derin tarihsel, somut nedenleri olan bir toplumsal çöküşü durdurmak için ideolojik düzeyde yapılması gereken en bilimsel çalışmayla, siyasal düzeyde gösterilmesi gereken en aktif, mücadeleci, siyasi bir akım haline gelme ve siyasal akım olmayı sonuç alıcı, günlük pratik mücadele ve örgüt biçimleriyle sağlama konusunda ortaya çıkan, en bilinçli, en cesur, en fedakar harekettir; önderliktir. Bu tanım, üzerinde daha kapsamlı incelemeler, araştırmalar yapılmaya değer. Bizim tüm gücümüzle birçok yönüyle yerine getirmeye çalıştığımız şey, bu uğurda büyük çaba sergilemek ve sergilediğimiz çabanın doğru yorumcusu ve sözcüsü olmaktır. Bunun için her şeyimizi ortaya koymamız ise, işin bu tarihi ve vazgeçilmez özelliğindendir. Dikkat edilirse, sergilenen çaba, yediden yetmişe tüm toplumsal kesimlerin, tarihi ve güncelliğiyle alt ve üst yapısıyla içine düşürüldüğü o büyük tuzak, komplo, katliam çemberini kırmak ve özgürlük atılımlarına imkan hazırlamak için sarfedilen bir çabadır. Bunun için de büyük fedakarlık gösteriliyor. Cesaret sergileniyor. Eşine ender rastlanılan direnişler koyuluyor. Bütün bunlar, doğrulara ve bir halk için en vazgeçilmez olana ulaşmak içindir.

Parti önderliğini kavramak demek; bunu, her düzeyde, her yönüyle kabul etmek demektir. Önderlik konusunda, yanılgı içinde olmamak demek; kendisini o çok yönlü ve çok gelişmiş, iflah olmaz özelliklerden, hastalıklardan kurtarmak için, bu gerçekleri çok doğru kavramak, ve katılmak demektir. Her türlü yanılgının, geleneksel-leşmiş yaşamın, ve adına yaşamak demekte bile çok güçlük çektiğimiz; ahlaki ölçülere vurduğumuzda ahlaksızlık, düşünce ölçülerine vurduğumuzda düşüncesizlik, güç ölçülerine vurduğumuzda alabildiğine güçsüzlükten ibaret olan o eski yaşamımızı tasfiye etmek ve o temelde de yeniye katılmak bu canalıcı gerçeğin kavranıp uygulanmasıyla mümkündür. Bizzat katılım yeni ve devrimci bir gerçeklikle olmalıdır. PKK gerçeğinin ortaya çıkışı ve gelişimi neden her düzeyde önderliksel olmak durumundadır? Çünkü, ortaya çıktığı zeminde her şey başaşağıdır. Orada her şey düşmüştür. Yine, orada ortaya çıkan ve " ben"im diyen, "önder"im diyenlerin, karanlıkta uçuşan yarasalar, bataklıkta ötüşen kurbağalar gibi ses çıkardıkları, toplumun en tortu yanını oluşturdukları bilinmektedir. İşte, bütün bunları hiçe sayarak yerle bir etmek isteyen ve ona çağın yüceliklerinden seslenen; yine, en altta bulunan toplumu bu yüceliklere çıkarmak isteyen bir ses ve çaba elbette ki büyük ve önderliksel bir çabadır. Bu nedenle de, işin laf kısmını, demagojisini bir tarafa bırakmak, bunu yırtarak bakmak, bakmasını bilmek gerekiyor. Hemen hemen tüm halk yığınlarımızın; bütün toplumsal kesimlerin yaşamını, kanserli karakterini görmek gerekir. Çürütücülükte sınır tanımaz, büyük bir tehlike olarak; iflah olmaz bir hastalık olarak görmek gerekir. Bunu derinliğine göremeyenler, bunu dehşetle seyredemeyenler, devrimci olamazlar. Eğer bu hastalıklar bütün yönleriyle görülüp bundan kurtulmak istenirse, orada da bir canlanma başlar. Sizler de sağlıklı bir canlanmaya tanık olmak istiyorsanız, her şeyden önce hastalıklı yapınızı doğru bir teşhisten geçirmeniz gereklidir. Bu teşhisi yapmadıkça; insanlık ailesinin şerefli bir üyesi olmak; gerek ulus ve gerekse birey olarak buna ulaşmak asla sözkonusu olamaz. Büyük bir inatla, kendi eski gerçeği konusunda yanılmak, içine girilecek tehlikelerin en büyüğüdür. Bunun ne kadar derinliğine yaşandığını, bırakalım bütün toplumsal kesimleri, Parti sürecimiz içine alınan ögelerde bile yaygınca görüyoruz. Bu, toplumdaki hastalıkların teşhisini ve tedavisini yapmak gereğini ortaya koyar.

PKK'nin bir bütün olarak önderliksel gelişimiyle onun mensuplarının gelişimi aynı şey değildir. Birbirlerini etkilerler, ama aynı değildirler. Bu tanımdan sonra, biraz daha somuta yönelirsek; her devrimci önderliksel çıkışta olduğu gibi, PKK'nin de önderliksel çıkışı başlangıçta ideolojik, dar ve siyasal bir grupla oluyor. Böylece geniş halk yığınlarımızın kaderini birinci derecede etkileyen konuma gelmiş oluyor. Bu nedenle de biz önderliksel gelişimi bu yeni gelişmelerin ışığında ele alacağız.

Partimizin önderliksel gelişimi için, bazı dönemlerden bahsetmek mümkündür. Biz bu dönemleri, Parti tarihimiz sözkonusu edildiğinde, sık sık işliyoruz. Hareketimizin ilk dönemlerde bir ideolojik çıkış biçiminde olması gereğini nedenleriyle izah ettik. Çıkışın neden ideolojik yönünün ağır basması gerektiğini belirttik. Tekrar özetlersek; kölecil bir uykunun derinliğine yaşandığı, hem de alaca karanlıkta, en ufak aydınlık belirtilerinden bile mahrum bir halk gerçeğinin yaşandığı bir ortamda, elbette, ilk yapılması gereken şey; gerek mevcut durumu ve gerekse de neler olup bittiğini öğrenmek için girişilecek olan aydınlatma hareketidir. Aydınlatma hareketi, ideolojik bir harekettir. Bir fikir hareketidir. Fikir hareketi gereklidir. Çünkü, önce olup biteni görmek gerekiyor. Kimlerin durumu nasıldır? Kimlerin yaşamaya hakkı vardır; kimler ölümcül uykudadır ve bir daha uyanmama durumu sözkonusudur? İşte, bunları görmek için aydınlanma hareketine ihtiyaç vardır. Aydınlanma hareketi, daha uykudan yeni yeni uyanan, ama göz kapaklarını zor açma fırsatı bulan ve yeni doğan güneşin etkisi altındaki uyku sersemliğini yaşayanların durumuna benzer. Aydınlanma hareketi, aynı zamanda bir güçsüzlük döneminin hareketidir. Ayağa kalkmamış olanın, güneşe doğru yeni yeni gözünü açanın; güneş ışıkları karşısında uyuşukluk geçiren, ama bundan kurtulmak isteyenin hareketidir. Işınlar vuruyor gözlerine, ordan beyni biraz aydınlanıyor. Bu adam ne yapar? Uyanmaya çalışır. Uyanmaya çalıştığında da rengarenk bir dünyayı görür. Ondan sonra yürümeye, gezmeye başlar. İşte bizim de fikir hareketimizin başlangıçta ortaya çıkışı böyledir.

Alaca karanlıkta, ilk aydınlanma hareketi olarak çağdaş aydınlanma yaşanıyor, aynı zamanda, giderek toplumsal yapımızın ne olduğunu aydınlatmada ve tarihi gelişimini göstermede bu fikir hareketini, bu ideolojik faaliyeti geliştiriyoruz. İdeolojik çalışmalarımız bizim kendi toplumsal gerçekliğimizi aydınlatıyor. Bunun nedenlerini ortaya koyuyor. Bu her aydınlanma hareketinin bir özelliğidir. Bu durumda, eğer durum çok olumsuzsa, yani hiçbir bahaneyle, içinde bulunulan durum kabul edilmek istenilmiyorsa; çıkış yollarının da geliştirilmesi, yani aydınlanma hareketinin yalnızca var olanı tespit etmesi değil, o durumdan kurtulmayı da önermesi gerekiyor. Bu, sadece bir inceleme, araştırma göreviyle yetinmek değil, ileriye gidişin çabalarını da geliştirmek; yani bir program sahibi olmak anlamına geliyor. Durum tespiti, inceleme-araştırma ile yapılır. Bu işin bir kısmıdır. Bununla sınırlı kalındı mı, aydınlanma hareketi çeşitli akademilerde, üniversitelerde yürütülen, enstitülerde geliştirilen bir entellektüel faaliyet olmaktan öteye gidemez. Bunlar daha kapsamlı inceleme yapabilirler, eserler ortaya koyabilirler; daha gerçekçi bazı sonuçlara da varabilirler. Ama bunlar, sadece durum tesbiti yaptıkları için, geleceğe yönelik perspektifleri ortaya koyamazlar. Yani siyasal bir programın sahibi olamazlar. İşte bizim bu yıllarda benzer birçok grubun ve çevrenin geliştirmek istediğinin tersine, onlardan farklı yönümüz olarak durum tesbiti yapmak kadar, geleceğe bir perspektif sunmamız; bütün bu inceleme ve araştırmayı teorik, ideolojik faaliyeti ileriye yönelik bir siyasal akımın platformuna, programına dönüştürmemiz sözkonusudur. Bu anlamda, hareketimizin ideolojik döneminin aynı zamanda bir siyasal programla tamamlandığı bilinmektedir. Siyasal programa sahip olmak demek, geleceğe yönelmek; var olanla, gerçekleri tespit etmekle yetinmemek; kabul edilemez ve halkın çıkarlarından yana olmayan durumu değiştirmek demektir. Bunun için halkın çıkarlarını esas alan temel yönlendirmeyi sağlamaktır. Bu ise, halkın siyasal çıkarlarını programlaştırmak demektir. Halkı kendi ekonomik, siyasal çıkarları doğrultusunda kullananlara karşı, onun kendi öz çıkarlarını görmesini sağlamak, bunu ona göstermek, mevcut durumun kabul edilmezliğini ortaya koymak; halkın haklarını, ekonomik, siyasal çıkarlarının ne olduğunu göstermektir. İşte, bu da bir devrimci, demokratik programa, bir asgari programa ulaşmak demektir.

PKK hareketinin 70'lerin başından sonuna doğru, bir yandan yaygın inceleme ve araştırmayla durum tesbiti yaparken, diğer yandan bu durumun kimlerin çıkarına, kimlerin aleyhine olduğunu da tesbit ettiği ve o temelde tercihini yaptığı biliniyor. Bu tercih ezilen sınıfın çıkarları temelinde ve onun önderliğinden yana yapılan ve gerçekleştirilen bir tercihtir. Bu, çağın en devrimci sınıfının proletarya olduğuna bir kez daha işaret ederken, bunun programını da ortaya çıkarıyor. Böylelikle, çok cüretli, cesaretli, atak bir hareket olmaya doğru ilk adım atılmış oluyor.

Biz Parti tarihimizde bu dönemin her yönüyle incelenmesi gerektiğini söyledik. Halen de yeterince incelenmediğini, bundan gerekli sonuçların çıkarılamadığını söylüyoruz. Sorumlu Parti anlayışı, eğer Parti tarihi konusunda sağlam bir anlayışa; ondan da öteye, sorumlu, duyarlı bir politik karaktere kendisini kavuşturamazsa, ondan kesinlikle hayırlı bir Partililik çıkmaz. Bu dönemin nasıl kazanıldığını insan iliklerine kadar işlemezse, daha sonraki Parti süreçleri konusunda ne sağlam bir görüş sahibi olabilir, ne de adımlarının değerini takdir edebilir. Tabii bunu takdir edemeyenlerin de, Partiye sağlam bir çalışmayla bağlanması şurda kalsın, sık sık Parti karşıtlarına hizmet etmekten tutalım yetmez davranışlarıyla da Partiyi her zaman birçok sorunla yüzyüze bırakması işten bile değildir. Parti terbiyesi demek; Parti tarihini özümsemek demektir. Bu kuralın gereklerini yerine getirmek gerekir. Çünkü, PKK'lileşmenin başkaca bir yolu yoktur. Bunun için de, objektif zemini tüm yönleriyle kavramak, bu zemine nasıl subjektif, yani tam bilinçle müdahale edildiğini, müdahalenin yüreğini ve beynini iyi yakalamak gerekiyor. Biraz da olsa PKK'lilik onurunu temsil etmek istiyorsanız, bunu yapmak zorundasınız. PKK'nin içinde, herhangi bir biçimde kalınamayacağını sık sık belirtiyoruz. Bir önderlik olayının da sözkonusu olduğunu söylüyoruz. Gafleti sürekli yaşamak, en kof bir durumu, utanmaz bir biçimde yaşatmak demektir ki, gafiller enselerinden tutulup atılır. PKK hareketinde, gaflet içinde yaşamak içine girilecek en alçakça bir durumdur. Bu gaflet durumunun, biraz da ince, kurnazca hesaplarla sürdürülebileceğini sanmak, kişinin kendi mahfını başından beri hazırlaması demektir. Görülüyor ki, biz, bu durumu Parti içinde yaşatmamak için; Parti konusunda, onun her dönemi konusunda yanılgı içinde olmamak için, her şeyimizi ortaya koyuyoruz. Bu

konuda, çok yerinde ve haklı olarak Parti içindeki herkesin ısrarlı, taviz vermeyen, sonuna kadar dayanan ve sonuç alabilecek bir konumda olması gerekir diyoruz. Yanılgıların temelinde, Parti tarihinin incelenmesini bir türlü becerememek yatmaktadır. Bu, Parti karşısında alabildiğine bir sorumsuzluğu yaşamak anlamına gelir. Kişi, düşüncesini toparlamalı ve yüreğini Partinin çıkışıyla birleştirmelidir. Eğer, particilikte bir iddiası varsa, değil Parti ile oynamak, gafletle, yanılgıyla bunu yapma durumunda ise bile, bunun sonuçlarının da çok kötü olacağını tekrar tekrar bilmek durumundadır. Çünkü, PKK'nin önderliksel çıkışının anlamı, tüm karşı çıkışları —içinde ve dışında— ezmede son derece kararlı ve tabii ki, bu direnişi ve önderliksel konumu sürdükçe de kesin sonuç alabilecek bir durumda olmak demektir.

"Parti tarihimizi, Parti geleneğimizi bilmek, ileriye yönelik toplumsal yeniden şekillenişi sağlam yapmak için de şarttır. Ve bunu her zaman sürdürmek gereklidir. İşte, doğru yoldan, Parti çizgisinden yana olmak, bunu sürdürmek de böylece mümkündür..."

İdeolojik grupsal aşama ve bunun bir programla tamamlanması dönemi, önemli bir dönemdir. Bu, sadece bir aydınlanma değil; halk yığınlarımıza, "derin uykudan kalk, gaflet uykusundan uyan, aydınlık yoldan yürümeye başla" komutunu verme dönemidir de. Yürümenin kendisi değil, yürüme emrini verme dönemidir. Ve bu çok cesaretli bir çıkıştır, buyruktur... Dolayısıyla bizim bu yıllardaki çabalarımızın anlamı, dönemin kendi içinde değerlendirilmelidir. Bugün geniş yığınların hareketliliğini ve bilmişlerin çokluğunu alıp bu günlere götürürsek, durumlar iyi anlaşılmaz. Bir tek sözcüğün söylenmesinin bile büyük cesaret istediği bir dönemin içinde dönemi değerlendirmek gerekir. Yine, bir halkın kendi adını itiraf etmekten utandığı, sıkıldığı bir dönemin içinde bu halkı değerlendirmek gerekir. Önderliğin, bir önderliksel çıkışın tarihi anlamını ölçmek için, yöntemi böyle seçmek gerekir. Zaten, gafletin diğer bir nedeni de, dönemleri kendi içinde değerlendirerek değil; dıştan, şimdiki durumumuza bakarak değerlendirmekten ileri geliyor. Bu neye benzer? Atalarınız, dedeleriniz, neneleriniz, neler söyler size; "Elbette, siz zor günleri görmediniz. Kıtlık günlerini yaşamadınız. Seferberlik dönemini yaşamadınız. Bunun için de yaşamın kıymetini, ekmeğin kıymetini bilmiyorsunuz" derler. Şimdi, sizler de PKK'nin o amansız zor yıllarını bütün yönleriyle bilmediğiniz için, ucuz yaşamaya çalışıyorsunuz, ucuz tüketmeye çalışıyorsunuz. Bu neye benzer? Sosyalist Sovyetler Birliği, iki büyük dünya savaşında, birisinde milyonlar, diğerinde 20 milyon insanını veriyor ve korkunç bir dönemi yaşıyor. İşte bugün bunu bilmeyenler, çıkıyorlar ortaya ve her türlü soysuzluğu yaşamaya kadar gidebiliyorlar. Bir de buna yeni nesil deniliyor. Ve bu yeni nesil, kapitalizmle flört etmek de dahil her türlü soysuzluğa ardına kadar kapıyı açıyor. Rahatlıkla bunun savunuculuğuna yönelebiliyor. Bu da, kendi yakın geçmişini, onun zorluklarını tüm yönleriyle kavramak ve doğru sonuçlar çıkarmak yerine; "o yıllar geçti, bizim için önemli olan bu yıllardır; şimdi savaş tehlikesi de yoktur, daha fazla mal üretiyoruz; dolayısıyla daha fazla yaşamaya hakkımız vardır" anlamına geliyor. Bu da bir anlayış ve öte yandan bu anlayışın üzerinde siyaset icra edilir. Fakat o toplumun kökenlerine ters düştüğü için fazla ömürlü olamaz. Dolayısıyla da fazla tutmaz. Tutsa bile, yozlaşarak sürer gider. Çünkü her toplum ancak, kendi temel değerlerine, oluşumuna can veren, ona temel özellikleri kazandıran ideolojiye, çabaya değer verdiği oranda ömrünü uzatabilir; doğru yolda, yüzyıllık-binyıllık bir tarihi yaşayabilir. Kaldı ki, bizimki daha düne kadar yeni bir tarihtir. Bu tarihi doğru dürüst değerlendiremezsek, hangi sağlam Parti geleneğinden bahsedebiliriz? Dolayısıyla Parti tarihimizi, Parti geleneğimizi bilmek, ileriye yönelik toplumsal, yeniden şekillenişi sağlam yapmak için de şarttır. Ve bunu her zaman sürdürmek gereklidir. İşte, doğru yoldan, Parti çizgisinden yana olmak, bunu sürdürmek de böylece mümkündür.

Hareketimizin daha sonraki dönemi doğru temellerde halk yığınlarına, "yanlış yoldan çık, doğru yola gir ve yürü" anlamına gelen mesajını verip yürüyüşünü başlattığında; elbette ki halk üzerinde her türlü tasarruf sahibi olan, onu kendi çıkarı için çalıştıran ve bunda da hiçbir sınır tanımayan bir düşmanın sert baskısı ve karşı koymasıyla karşılaşacaktı. Devlet, yasalar, polis ve jandarma devreye girecekti ve tüm hışmıyla, olanca ağırlığıyla karşımıza çıkan da buydu. 1978'lerde Partimizin resmen ilanı ve toplumsal hareketliliğin doğru yoldan gelişmeye başlaması, daha düne kadar işleri tek taraflı iradeyle, tek taraflı ve sınır tanımayan bir baskı ve sömürüyle rahatlıkla yürüten güç olarak devleti harekete geçiriyordu. Devlet klasik silahlarıyla hemen bir saldırı başlatıyor ve bildiğimiz gibi Partimizin bu ilk dönemini, onun imhasıyla sonuçlandırmak istiyordu. Gerek genelde olsun ve gerekse Türkiye ve Kürdistan'da olsun birçok hareket daha bu ilk dönemi sağlıklı bir biçimde yaşamadan tasfiye olmuşlardır. Gerek sağlıksız oluşum nedenleri ve gerekse, baskıcı gücün çok planlı hareket etmesi, geleneksel bir bastırma ve sonuç alma konumunda kendini görmesi, bu dönemleri böyle sonuçlandırmıştır. Osmanlı egemenlik dönemi dahil, bütün Türk egemenlik dönemi, ve son olarak da Cumhuriyet dönemi, gerek Türk halk yığınları açısından, gerek diğer halklar ve de halkımızın kaderi konusunda, özellikle klasik isyanların bastırılmasında önemli hakimiyet sağlamıştır. Bazı ulusların, kendiliğinden kurtulması, daha çok dış nedenlere bağlanmalıdır. Balkanlardan tutalım Araplara kadar, hepsi dış nedenli, onun gücünü aşan objektif koşullardan ötürü bu egemenlik sisteminden kopmuşlardır. Egemenlik sisteminin kendini toparladığı bir dönemde, halk isyanları amansızca ezilmişlerdir. Ve bu ezilmeyi, bu baskıyı, bin yıldır yaşayan halkların başında da bizim halkımız gelmektedir.

Halkımızın bu bin yıllık egemenlik altında kalışı; baştan itibaren giderek yoğunlaşan, zaman zaman katliamlara varan, zaman zaman gevşeyen, ama ardı arkası kesilmeyen, gittikçe katmerleşen baskı ve giderek günümüze doğru tamamen bir tasfiye ve erimeyi hedefleyen kaderine PKK'nin yaptığı müdahale, elbette ki büyük bir karşı koymayı getirecek, hem de bin yıllık baskıcı kurumları, yöntemleri beraberinde ayağa kaldıracak ve bir vuruşta sonuç almak için düşmanı her şeyini ortaya koymaya zorlayacaktı. Zaten olan da budur. Bu, karşı atağın nasıl geçiştirildiği, hangi direnişlerle mümkün olduğu, kapsamlı değerlendirmelerimiz ve Parti tarihimizde ortaya konmuştur. Başta zindan direnişçiliği olmak üzere, tutuklanmayan ve dışarda kalanların, faaliyetin kendisini sürdürmek için dağda ve yurtdışında nasıl amansız bir varolma savaşımına yöneldiği adım adım biliniyor. Bilinmek durumundadır da. Bu dönem, aslında yutulmamak, tamamen tasfiye olmamak, imha olmamak; dönemi, klasik ayaklanmaların bir benzeri gibi yaşamamak, yani büyük bir yenilgiyle kapatmamak için, canını dişine takma, soluk alış-verişini bile tamamen bu işe hasretme, hareketin sağlam çıkış zemininden taviz vermeme dönemidir. Bu, hem bilimsel ideolojinin klavuzluğunda toplumu değerlendirme ve hem de onu kurtuluşa götürme; bundan vazgeçmeme, bunu giderek daha güncel ve savaşı geliştirecek yöntemlere kavuşturma; bunu sürekli araştırma ve gereklerini yerine getirmek için de adımlarını sürekli geliştirme ve pekiştirme dönemiydi. Bu yılların, böyle geliştirilmesiyle, elbette ki direnme sonuç alabilecek ve tarihimizde yeni bir dönemi başlatacaktı. Dolayısıyla, biz bu direnme yıllarını tarihimizin yeni bir dönemi olarak değerlendiriyoruz. Halk tarihimizin yeni bir dönemi olarak bir karşı koyma, direnme, varolma, yutulmama ve imha olmama dönemi biçiminde ele alabiliriz. İncelemelerimizi, bu temelde geliştirebiliriz. Her ne kadar, korunması sağlanan bir avuç devrimci veya direnişçi ögeyse de: bunların temsil ettiği ideoloji-politika, milyonların kaderini yakından etkilediği için, son tahlilde, milyonların bir savunmasıdır, milyonların direnmesidir. Biz, meseleyi her zaman bir kadronun veya bir Partinin, öncünün direnmesi biçiminde değil, bir kadroda, bir öncüde, bir öncü örgütte somutlaşan bir halk direnişi olarak ele aldık. Temelde yüreklerinde ve beyinlerinde halkı sonuna kadar temsil ettikleri ve yaşattıkları için, bu direnişi bir halk direnişi olarak kabul ettik ve öncüde gerçekleşenin, doğru yolda yürünürse er-geç halk direnişine dönüşeceğini bildiğimiz için de buna büyük bir değer biçtik. Bu yolda gereken her şeyi yaptık ve bildiğimiz gibi, bu çabaların boşa gitmediği, halkın da bu çabalarımızı kendi öz kurtuluş çabası biçiminde değerlendirdiği, bunun için destek verdiği, giderek yaygın bir biçimde de katılım sağladığı somut bir gerçekliktir.

Tabii ki, bu direnişin böylesine gelişmesi, yalnız açık resmi düşman gücünü, onun dayandığı sosyal yapısını ve ulusal yapısını tahrik etmekle kalmayacak, yalnızca onu bütün yöntemlerle savaşı geliştirmek zorunda bırakmayacak; en az onun kadar ve hatta yer yer ondan daha fazla olarak yerli işbirlikçi yapıyı da tahrik edecektir. Yüzyıllardan beri oluşan; tarihi belki de düşmanın tarihinden daha eski olan; o bildiğimiz çıkarlarını ancak halkın sınır tanımayan örgütsüzlüğü ortamında sürdürebilen yerli işbirlikçiler daha da azgın saldıracaklar. Çünkü bu güçler bir aile içinde bile eşe, çocuklara ve yakınlarına, yani daha geri konumda olan yakınlarına karşı üstünlüklerini en alçakça yöntemlerle sürdürmekten, bu üstünlüğü en ahlaksızca biçimlerde geliştirmekten çekinmeyecek kadar tutucu özelliklere sahiptirler. Bunlar kendi işlerini yürütmek için yapmadıkları ahlaksızlık bırakmayan; toplum üzerinde her türlü ahlaksızlığı geliştirerek biraz daha yaşamak için tepmedikleri toplumsal değer bırakmayan kesimlerdir. Bunlar sonunda öyle bir safhaya geldiler ki, -artık yoğun inkar yetmiyor, her şeye sırt dönmek yetmiyor- düşmana kelle avcılığı yapma temelinde işbirliği yapıp, ne de olsa birkaç kuruş maaş getiriyor diyerek, gözükaralığa girmekten çekinmeyen ve bu durumlarıyla da gerçekten çağdaş toplumlarda ender görülen bir yapıya büründüler. Bu yapı, elbette ki direnişten zorlanacak, bir karşı koymayı beraberinde getirecek ve bunların çıkarları sarsılacaktır. Bunlar da sürü gibi, sahiplerinin komutuna uygun olarak, —nasıl ki biz ilkin ideolojik olarak ortaya çıktıysak- onlar da ideolojik olarak saldıracaklardı. Daha sonra ise bu saldırı askerileştirilecektir. Siyasal bir akım gibi, askeri köy koruculuğu, milis çeteler vb. tarzlarda da saldıracaklardı.

Bu gelişmeler tesadüfi değildir. İdeolojik karşı-saldırı dönemi alaca karanlıkta işini yürütenlerin maskesini düşürdüğünde ortaya çıkar. Bunların ilk başlattıkları koro "Apoculuk"tu. "Apoculuk"a karşı çıkış adı altında yapmadıkları iftira kalmadı. Bugün, çok iyi biliniyor ki, halkımızın en değerli, en fedakar, en insani ögeleri, hareketimizin içinde ortaya çıkmışlardır. Ama bunlara yöneltilen suçlamalar, belki de tarihte çok az hareketin başına gelmiştir. Sınır tanımayan bir suçlamadır. Aile ve din düşmanlığından tutalım, katiller sürüsüne, terörizm suçlamasından tutalım canilere kadar ne kadar kötü sıfat varsa, onunla karşı-saldırıya geçmek istenildiği biliniyor. Apoculardan, çocukları ve toplumu kurtarma sloganlarından tutalım teşhir ve tecrit için ne lazımsa onu yapmaya kadar her yola başvuruldu. Yalnızca düzenin resmi kuvvetleri ve yine yalnızca resmi düzen güçleriyle ajanlık ilişkileri içinde olan işbirlikçiler değil; kendini düzene muhalif sayan ama, düzenin şiddetli etkisi altında olanların, yüreğiyle, beyniyle düzen tarafından hem de objektif olarak koşullandırılan birçok sol-demokratik, sosyalist geçinen kişinin, grupların da bu koroya katılması sözkonusudur. Neden? Çünkü onlara göre, benzeri görülmemiş, kendilerine göre kabul edilmemesi gereken bir çıkış sözkonusudur. İşte, hareketimize karşı bu çıkış dönemindeki büyük ideolojik karşı-saldırıların da anlamı budur. Ortada bir aydınlanma hareketi, bir toplumu ayağa kaldırma hareketi var. Elbette ki, çıkarları bundan sarsılanlar, büyük bir koro halinde bağırarak, sloganlar atarak üzerimize geleceklerdi. Bu gelişe, neredeyse tam bir savaş durumunu yaşayarak karşılık vermeye çalıştık. Bunu da yadırgamamak gerekir.

Bütün dinler tarihini bile incelerseniz göreceksiniz ki, eski dinlerin temsilcileri, yeni dinin temsilcilerine her türlü iftirayı yaparlar, taş atarlar. Dolayısıyla yadırganmaması gerekiyor. Müslümanlığın doğuşunu incelerseniz, eski putperestlerin, yeni tek tanrılı dinin temsilcilerine atmadıkları çamurun, atmadıkları taşın, kurmadıkları tuzağın kalmadığını görürsünüz. Müslümanlığın onuncu yılında nasıl hicret ettiğini ve bunun adım adım nasıl gerçekleştiğini bilmek hayli ilginçtir. Dolayısıyla hareketimizin de bu çıkış yıllarında, ideolojik aydınlanma aşamasında özüne yaraşır bir biçimde, karşı-saldırıları doğal olarak davet edeceğini iyi görmek gerekiyor. Eğer övgüler daha fazla olsaydı, iyi konumda olmadığımıza hükmedilebilirdi. Karşı-saldırının düzenin resmi kuvvetleri, ajanları, yine güncelliği aşmayan birçok küçük put sahipleri tarafından yapılmasını yadırgamak şurda kalsın, bunu, doğru yolda olduğumuzun sağlam işaretleri olarak değerlendirmek ve tabii ki bu çıkışın büyük anlamını bilerek harekete mensup olmak, anlamını bu biçimde vermek sözkonusu oluyor. Bizde de gelişen budur.

Daha sonraki saldırı, yani 1979'-lardan günümüze doğru gelişen saldırı değişiktir. Artık saldırı ideolojik değil; silahlı, siyasi ve askeridir. Neden? Çünkü, artık biz de silahlı, siyasi ve askeri bir gücüz de ondan. İdeolojik çıkış ve karşı-saldırı döneminde büyük bir mücadele yaşandı. Bu en sert biçimlere bile büründü ve bizim bu amansız saldırılardan kurtulmak için, kendimizi savunmak için yurtdışına çıkmayı bile göze aldığımız biliniyor. Bir yandan dağa çıktık, bir yandan yurtdışına. Açık ki bu, ideolojik çıkış dönemini yenilgiye uğratmamak içindi.

Direniş yılları, ağırlıklı olarak 1979'larda başladı. Bilindiği gibi bu zindanda başlar, dağlarda başlar, yurtdışında başlar... Amansız yıllardır bu yıllar. Direniş yıllarında kazanılması gereken, ciddi bir siyasal deneyimdir, silahlı savaşımdır. Bunun hazırlıkları ciddi yapılmak zorundadır. Çünkü sadece ideolojiyle aydınlanmak yetmiyor, ideolojiyle saldırılamıyor. Durum böylece kurtarılamıyor. Hemen bu noktada belirtelim ki, bazı arkadaşlar, ideolojik çıkış yıllarında biraz ağız oynatmakla devrimci olduklarını sandılar. Bunlar, bir dine ilk ışık hüzmeleri salındığında ona katılan ve eski dinin karşı-saldırıları güçlendiği zaman da eski dinlere secde eden döneklerdir. Bizde bunlar da az değil. Ve halen bu tipten dönekler vardır. Anlaşılıyor ki, bunlar eski dinden yalnızca hafifçe bir sapma yapmışlardır, ancak ondan kopmamışlardır. Bu ne demektir? Eski düzen, faşist sömürgeciliğin çok güçlü olduğu ve zift gibi toplumun tüm gözeneklerini bağladığı bir düzendir. Bundan kopuşu zayıf yapanlar, köklü yapamayanlar, düzenin resmi sahipleri ve işbirlikçileri büyük bir saldırıya geçtikleri zaman, pişman olacaklar ve eski dinlerine döneceklerdir. Bizde özellikle bu pişman olan ve düzene secde edenler resmi olarak mı dönüş yaptılar? Hayır, gizliden de dönüş yapanlar vardır ve asıl tehlikeli olanlar da bunlardır. Yine islamiyetten örnek verirsek; biliyorsunuz bazıları daha erkenden döneklik yaptılar. Bunlara mürteci denilir. Mürtecilerden başkaları da vardır. Bunlar müslümanlık içinde kaldılar. Fakat daha sonra müslümanlığın başına ne getirdiler? Onu sağ-tasfiyeci bir yorumdan geçirdiler. İslam devriminin olası ileri gelişimini köstekledi̇ler. Eski düzenle bağları kuvvetli olan kesim, eski düzenin birçok içten ve dıştan yandaşlarıyla rahatlıkla temasa geçtiler. Bu, devrimi daha fazla geliştirmemek ve yarı yolda tökezletmek için görülmemiş entrikalara, hem de insanlık adı altında başvurdular. O bildiğiniz mezhepsel bölünmeler, büyük mezhep kavgaları ve günümüze kadar devam eden bu kavgalar böyle baş-

PKK İçin

Kürdün ölüm fermanını yırttın sen
Tutunacak dalımızsın sen bizim.
Tüm cihana "Kürt ölmedi" dedirten
Gür sesimiz, dilimizsin sen bizim.

Sen sevgisin, emekçiye yar oldun
Aydınlıksın, sen ışıktan var oldun
Vatan için çepeçevre sur oldun
Kanadımız, kolumuzsun sen bizim.

Sen anasın, halkımıza kol geren
Sen özsusun ölü can'a can veren
Sen baharsın Kürdistan'da yeşeren
Esen hayat yelimizsin sen bizim.

Yiğit harmanısın, sende hası var
Sen şehit kanısın, onun süsü var
Sende emek, ekmek, barış sesi var
Peteğimiz, balımızsın sen bizim.

Sen özgüçsün, Kürt halkına yaslandın
Sen bilimsin, leninizmle beslendin
Güller taktın, bin bir renkle süslendin
Yeşilimiz, alımızsın sen bizim.

Sen güneşsin, doğdun Kürt dünyasında
Hıncımızsın, öfkemiz var sesinde
Evrenin ortak emek bahçesinde
Açan kızıl gülümüzsün sen bizim.

Sen şimşeksin, kör geceye çakarsın
Sen yağmursun, tüm kirleri yıkarsın
Bağımsızlık deryasına akarsın
Irmağımız, selimizsin sen bizim

APO gibi pılıngın var, bazın var
O'nu izler yiğit oğlun, kızın var
Hepsinin de sana bir tek sözü var
Dönülmeyen yolumuzsun sen bizim.

lamıştır.

Bizim de hareketimizin içinde kalıp da, hani bizim yetmez devrimcilik dediğimiz, eskiyle bağlarını koparamayanlar, eskiyle kopuşu köklü yapamayanlar vardır. Bunun için, akıllarına sık sık eski resmi düzeni, faşist-sömürgeci hakim ulus düzenini, yine ortaçağdan kalma kalıntıları getirirler. Ana-baba ocağından tutalım aşiret-kabile yaşamının özlemlerini çekmeye; bir yığın feodal kalıntıya takılmaktan —biraz burjuvalaşmışsa— burjuva bireyciliğine özlem duymaya kadar birçok bağla geçmişe bağlıdır. Onlar Parti içinde, bırakalım PKK'nin doğuş ruhu, yüreği, beyni, hareketliliği olmayı, onun farkında olmadan yaşamaktadırlar. Bunlar kimlerdir? Partimizin içindeki ikiyüzlülerdir; Partimizin içindeki gericilerdir; fırsat geldiğinde, hareketin önderliği zor duruma düştüğünde en erkenden başkaldırıp, mürteciliği, gericiliği, gözükara bir biçimde yayacak olanlardır. Onlar sadece çıkış dönemlerinde ortaya çıkmazlar. Bilakis, en az çıkış dönemlerinde ortaya çıkarlar. Sadece direniş dönemlerinde mürtecilik yapmazlar. Bunlar, asıl mürteciliği hareketin olgunlaştığı, bazı değerleri topladığı, bu değerleri artık yeni düzenin temelleri haline getirdiği dönemde yaparlar. Bunlar pusudadırlar, mevzidedirler. Fakat düşmana karşı savaşmak için değil, bunlar Partinin zor günlerinde, ona darbe vurmak için mevzilerdedirler. Bunların gözü düşmanda değil, Partinin yürüyüşündedir. Yürüyüşte bir çarpıklık, bir düşme oldu mu, mevziden başkaldırırlar; "biz varız, durun" derler. Partiyi tutmak ve ele geçirmek için bunu yaparlar.

Oldu mu böyle dönemler? Oldu. Cezaevi dönemi böyle zor bir dönemdi, bir ölüm-kalım dönemiydi. Böyle pusuya yatanlar vardı. Tarihini biliyorsunuz. Hem de "ılımlı PKK'lilik" adı altında en çılgınca karşı-komplolarla Parti direniş mevzisini düşürmek istediler. Ve ancak büyük bir karşı direnmeyle Parti savunuldu, bu hainlerin yüzü açığa çıkarıldı ve layık oldukları yerlere oturtuldular.

Dışarda da vardı böyleleri. Bunlar yıllarca iyi bir Partili olduklarına inandırmak için her türlü yağcılığı, soytarılığı, sahteliği ve ikiyüzlülüğü göstermekten çekinmediler. Ama zor anlarda, özellikle hareketin ölümcül bir darbe yiyeceğini sandıkları durumlarda yarasalar gibi deliklerinden çıkıp kanat çırpmaya başladılar. Bunlar bu durumda, "gün bizim günümüz, ikbal günleri geldi" deyip ortaya fırlayarak arkadan hançerlediler. "İşte PKK'yi ele geçirdik" dediler. Bunu tam söyleyemediklerinde de "ılımlı, daha demokratik, daha insani PKK!" diye fırladılar. Bunlar en az emeğin sahipleridir. Bunlar Partinin olumlu yolda yürümesi için hiç çaba harcamayan, hepsi sinsice yerleşen, sinsice oturan, sinsice mevzilenen ve günü geldiğinde de böylece öne fırlayıp hareketi ele geçirmek, o olmazsa bir kanadını çekmek, bir hizip oluşturmak; o olmazsa bir darbe vurmak isteyenler; o da olmazsa, düşmanın yanına kaçarak "yine de vereceğimiz zararı verdik" diyenlerdir. Bunların örnekleri hareketimiz saflarında da çıkmıştır. Tarihi bir çağrışım yaparak, bunları bugün daha iyi anlamak mümkündür.

Direniş dönemlerinde bunlar daha yaygınca ortaya çıkmıştır ve bu çok olağandır. Her dinsel ve siyasal çıkışın ilk dönemlerinde mürteciler azdır. Geriye çark edenler azdır. Neden? Çünkü fazla zorluk istemez o dönemler. Ne de olsa bir aydınlanma dönemidir. Ama, hareket ölüm-kalım savaşı dönemine girdi mi geriye çarklar daha fazla olur. Çünkü, bu yıllar yaman yıllardır; "ya direnme ya ölüm" yıllarıdır. Direniş yaşama götürür. Bu yıllar PKK'de gerçekten tarihin ender tanıdığı yıllar olarak yaşanmıştır. Gerçekten çok büyük direnişlerle bu yıllar kurtarılmıştır. Aynı zamanda, büyük ihanetler de bu yıllara dayatılmıştır. Böylece daha iyi anlaşılıyor ki, yine PKK'nin gelişimi çok doğru bir yoldadır. Tarihe yaraşır bir hareket olmanın bütün vasıflarını taşıması sözkonusudur. Ama yine de, direnmenin sınırlılığından bahsetmek gerekir. Direniş öncünün şahsında temsil edilmiştir. Bunu da yadırgamamak gerekir. Çünkü, her tarihsel harekette olduğu gibi, öncelikle Öncü kendisini kanıtlamadan, bütün savaşım yöntemleriyle kendisini yetkinleştirmeden halka kendisini yetkinleştirmeden halka kabul ettiremez. İlk direnişçiler, düşmanın bütün dayatmaları karşısında ayakta kalma kabiliyetini göstermezlerse, zaten öncü sıfatına layık olamazlar. Bunlar bilinçleriyle, cesaret ve fedakarlıklarıyla, ustaca savaşım yöntemleriyle ayakta kaldıklarını ve sağlamlaştıklarını, yürüyüşü başarıyla yürüttüklerini gösterdiklerinden, ayağa kaldırmak istedikleri halkın kesin onayını kazanırlar. Neden kazanmasınlar? Bunca yıl bu kadar yaman savaşanlar, elbette ki her şeyleriyle temsil ettikleri halkın yüreğine, beynine çok kolay girerler. Böylece de onun yüksek desteğini sonuna kadar sağlarlar. İşte PKK'de gerçekleşen de budur.

Bizim bu direniş yıllarımız, bugün on yılını dolduruyor. Anlamlıdır, tarihidir. Gerekleri tam yerine getirilmiştir. PKK çok sağlam bir öncü olduğunu kanıtlamıştır. Tarihte, Bolşevikler de dahil, çok az hareketin, yalnız bu biçimde öncüyle savaşarak kendi doğruluğunu; ayakta kalmaya ve yaşamaya hakkı olduğunu kanıtlaması sözkonusudur. Öncünün, Türk egemenlik sistemi gibi bir gücün vahşetine karşı direnmesi gerçekten destansıdır. Ancak, büyük dinlerin doğuşunda, ancak büyük siyasal akımların doğuşunda benzerlerinden bahsedilebilir. Bizde de gerçekleşen budur.

Halkımızın derin tarihi sorunları ve kurtuluşunun mucize kabilinden olması, ona bu damgayı vuruyor. Halkların gündemine böylesine devrimci bir öncü çıktığında, öncü böyle olmak zorundadır. Çünkü, böyle olmak işin karakteri gereğidir. Böylesi olumsuz durumları yoğun bir biçimde yaşayan halkların bağrında büyük altüst oluşlar yaşanmadan, onların önünde büyük yiğitlikler, kahramanlıklar sergilenmeden, onları uykudan uyandırmak mümkün değildir. Onların yürekleri binlerce yıldır pas bağlamıştır; beyinleri gerçekten dumura uğratılmıştır, düşünemez duruma getirilmiştir. Onları yeniden sarsmak için, öncü büyük savaşımı verecektir. Öncü kahraman olacaktır. Öncü destansı direnişler sergileyecektir. İşte bizim de yürüttüğümüz budur. Ancak bu, bizde yürekleri biraz harekete geçiriyor. Düşünmeye zorluyor ve ardından da harekete geçiriyor.

Bu yılların karşı-saldırıları da elbette ki yaman olacaktır. Devlet, resmi iktidar, tüm güçleri ve olanaklarıyla saldıracaktır. Saldırıyor da, biliyorsunuz; klasik ordu yöntemleriyle savaştıkça savaştı. Sıkıyönetimi, askeri idare vb. nesi varsa, hepsini kullandı. O tarihin bagajında neler varsa, hepsini çıkardı. Hepsiyle savaştı. Sonuç alamadı. Bu sefer savaşı özel savaşa dönüştürdü. Özel savaşın bagajında ne varsa, yalnız kendisinin tarihinde de değil, uluslararası gericiliğin de bagajında ne varsa onları da aldı. Birkaç yıldır kullanıyor. Bu ne demektir? Karşı-devrimin her yönüyle kendini bir ölüm-kalım savaşı içinde tutması demektir. Bu işin bir yönüdür. Bunun da nasıl geliştirildiğini biliyoruz. Diğer yönü, işbirlikçilerin durumudur. İşbirlikçilerin durumu, direniş yıllarında daha değişik bir hal alıyor. Saldırılarını ideolojik saldırılardan daha geniş birlikli saldırılara dönüştürdüler. Nasıl ki, düşman direnişe karşı sadece ideolojik saldırılarla yetinmeyip, askeri-siyasi bir saldırıyla da eşlik ettiyse; işbirlikçiler de, yalnız ideolojik saldırıyla yetinmeyip, yavaş yavaş fiili saldırı birlikleri ortaya çıkarmaya başladılar. Bu fiili saldırı birlikleri, siyasal kuvvetlerden tutalım milis çetelere kadar bugün çeşitlenmiştir. En son olarak da, biliyorsunuz, emperyalizmle faşist Türk sömürgeciliği resmen işbirliği yaparak, özünde hareketimize karşı yürttükleri saldırıya uluslararası boyutlar kazandırdılar. Bilindiği gibi, işbirlikçilerin ilk saldırı birlikleri, komplo örgütleriyle gelişti. Sterka Sor, Tekoşin vb.'den tutalım hakim ulustan kaynaklanan bir yığın sosyal-şoven grupçuk da vardı. Bunlar, okun ucunu hep direnişçi çıkışımıza yöneltmek istiyorlardı. Daha sonra, çok çeşitli sahte birlikler oluştu. Özellikle, silahlı mücadelemizin yeni bir aşaması olan 15 Ağustos Atılımı döneminde, bu daha da çeşitlendirildi. Bir yandan komünist partisiyle "Sol Birlik"ler adı altında sahte birlikler inşa edilirken, ilkel milliyetçilik ve daha geri ögelerden milis çete oluşturuldu. Bunlar daha çok askeri renişe karşıyım deme temelinde, resmi düzeyde söz verdiler ve resmi düzeyde görüşüp, teslimyete de o temelde gittiler. İlkel milliyetçilik ise gizliden yürüttüğü görüşmelerle —ki, bu görüşmeler en üst düzeyde ve resmiydi; bu açık bir biçimde gazetelere de yansıdı— kurduğu ilişkileri günümüzde en üst düzeyde resmi ilişkiler biçiminde geliştirmektedir. Bunlar düşmana karşı mı savaşıyorlar? Hayır; düşmanla kolkola, onurlu bir davranış olarak gördükleri teslimiyeti ve işbirliğini övüyorlar. Hem de neye karşı... Elbette ki, PKK'nin direnişine karşı. Bütün bunların yanında düzenin özel savaş yöntemlerinden olan, özel valilikler, ordular inşa edildi. Bunların emirlerine yepyeni teknikler verildi. Koruyucu sistemi, yani yerli milis-çetecilik açık yasalarla geliştirildi. Pişmanlık Yasası'yla yine açık milis güçler oluşturuldu. Bunlar, dışımızda resmi iktidarın ve işbirlikçilerinin siyasal saldırı ve askeri faaliyetleridir.

Bu yıllarda üzerinde daha da önemle durulması gereken bir konu da, içte buna nasıl karşılık verildiğidir. Ortaya çıkan birkaç provokasyon hareketinin tarihi biliniyor. Silahlı mücadelemizi arkadan vurmak; sadece onunla da yetinmeyerek, Partinin bütün direniş özüne saldırmak için, ihbarcılıktan tutalım arkadan hançerlemeye ve komplocuyluğa kadar sinsi, ikiyüzlü, pusuda yatan, zor bir dönem sözkonusu olduğunda hemen başını uzatıp Partiyi ele geçirmeyi deneyen, bunun en utanmaz örneklerini sergilemekten çekinmeyen yaygın girişimlere tanık olduk. Bu girişimlerin nelerden ibaret olduğunu da Parti tarihimize iyi bakarak öğrenmeliyiz. Bunlar kimdir? Bunlar, eski düzenin temsilcilerinin resmi iktidar düzeyindeki ajanlarından tutalım daha eski düzenin işbirlikçileri, temsilcileri ve hakim ulusun dolaylı temsilcileri olabilirler. Yani objektif ajanlar diyoruz biz bunlara. Yerli şbirlikçilerin en kalantorlarından, en küçük ara tabaklarından kaynaklananlarına kadar, onların dolaylı temsilcileri olabilirler. Yani, sosyal-ajan çevrenin, sosyal-ajan yapının içimizdeki objektif ajanlarıdırlar. Bunların gönlü Partiyle rahat değildir. Tek kelimeyle bunları anlamak istiyorsak; Parti içinde hastalar, huzursuz olanlar, Partiyi kendisi için sığınak, bir kurtuluş aracı olarak görmeyenlerin hepsi böyledir. İçimizde böyleleri vardır.

Ben bunların gafil olduğunu söylerken, çoğu belki de yüzüme bakıyordu. Çok açık söylüyorum; Partiyle rahat olmayanlar, Partinin silahıyla savaşmayanlar, Partinin kendisine emanet ettiği değerleri savunamayanlar; bu konuda her türlü gafleti, aymazlığı yaşayanlar kimlerin temsilcileridirler? Bunlar bizi aldatabilirler mi? Her türlü dedikodu ve ikiyüzlülüğü sergileyenler, Partinin ahlakıyla uyuşmayanlar, Partinin yürüyüş tarzına ayak uydurmayanlar, her türlü bozgunculuğu sergilemeyi marifet sayanlar, emir-komuta sistemine gelmeyenler, özlü katılmayanlar, Partiyi bir kıblegah, kutsal bir kabe olarak görmeyenler eski düzenin temsilcileridirler. Ve bunlar fırsat buldukça, her zaman irtica hareketini düzenleyeceklerdir. Düzenliyorlar da. Üzerlerine ölü toprağı serpilmiş bunların. Yürekleri kaskatı, aslında yaşam denilen şeyin de çok uzağındadırlar. Serseri mayın gibi duruyorlar. Bunları yadırgamıyoruz. Bunlar çıktı, daha da çıkar.

PKK'nin içinde PKK'yi altetmek, bitirmek isteyenlere birçok yönleriyle değinmeye çalıştık. Aslında onlar da bu konularda çok bilinçsizler ve biraz da ukaladırlar. Bunlar dengesiz kesimlerdir. Aymazlık, gaflet, duyarsızlık, bunların bir özelliğidir. Şayet iyi mücadele etmesini bilselerdi, iyi bir klik, iyi bir hizip oluşturabilirlerdi. Ve biz bunlarla daha iyi savaşırdık. Ama bu yiğitliği de gösteremediler. Bunlar çok kocakarıca, çok düşkünce ve yatalakça, Parti içinde kalmayı yeğlediler. Bizde, bunların durumunu biraz daha anlamanıza hizmet edecek sıfat budur.

PKK'de gelişen, bir önderlik olayıdır dedik. Zordur, çok büyük çaba istiyor. Gerçekten insandan bütün yeteneklerini kullanmasını istiyor. Bu doğru, fakat bununla kazanılan büyük bir halkın yaşamı sözkonusudur. Bununla bir halk kazanılıyor. Bununla bir ölüm-kalım sorunu, halk lehine çözümlenmek isteniyor. Halkların adına, büyük öğretiler ve siyasal akımlar adına —ki, bunların hepsi bir sınıfa, bir halka, bir ulusa, insanlığa hizmet eder—yola çıkanlar, beyinlerinde ve yüreklerinde savaşı böyle geliştirirler.

Ben ortayolda insan tanımıyorum. Karşıda olanlar bütün yürekleri ve beyinleriyle saldırdılar. O halde, ondan kurtulmak isteyenler de aynen öyle karşı koyarlar. Bu arada ortada olanlara gelince; aslında bunların da varlığını biliyoruz. Objektif bir temeli olduğunu da biliyoruz. Yine, insanlığın önemli bir parçasını temsil ettiklerini de biliyoruz. Ama bunlar her zaman yalandırlar. Her zaman alttakilerle üstekilerin izdüşümünü temsil ediyorlar. İzdüşümü de gerçek değildir. Gövdenizin yarısı ezilenlerden, yarısı da egemenlerden teşkil etsin; peki bu bir kişilik olabilir mi? Beyninizin yarısı ezilenlerden, yarısı egemenlerden yana çalışsın; bu beyin sağlıklı bir beyin olabilir mi? İşte bunlar böyle olanlardır. Bizde böyle olanlar bunu bilinçlice yapsalar, bunu bir orta sınıf hareketi biçiminde, ara tabaka hareketi biçiminde organize etseler; bazı geçiş dönemlerinde ileriye de fırlayabilir, iktidar olabilirler. Kendileri için değil de, egemenlerin artık kendilerini yönetemez durumda oldukları, ezilenlerin de yönetime çıkamayacak kadar zayıf oldukları geçiş dönemlerinde bu ikisinin izdüşümünü yaşayanlar, iktidara da gelirler. Örneğin bir Rus devriminde, Krensky gibi. Krensky iktidara da geldi. İki hareketin gölgesi altındaydı. Karşı-devrimle devrimin; toprak sahipleri ve büyük burjuvaziyle, proletarya ve yoksul köylülüğün arasında kaldı. Bir geçiş hükümetini inşa ederek iktidar ol-

du. Hatta başbakan oldu. Bu da az değil. Ama daha sonraki durumunun ne olduğunu biliyoruz.

Şimdi bizimkiler, yani Türkiye ve Kürdistan'dakiler bundan daha da uzak, bireyci ve tektirler. Fakat kendilerini dünyanın merkezine koyuyorlar. Ortayolculuğun bu kadar inadı, bu nedenledir. Yani, zayıflıkta, düşkünlükte inat ediyorlar. Bununla da nasıl bir hiç olduklarını kanıtlamaya çalışıyorlar. Türkiye'de yaygın, Kürdistan'da dopdolu... Fakat çok olmak, kalabalık olmak kuvvet olmak anlamına gelmez; hareket olmak anlamına gelmez. Örgütlü üç-dört adam, örgütsüz milyonlardan daha etkilidir. Bunların bütün gücü nedir? Bütün güçleri, güncel sığlığı yaşamaktır. İzdüşümünün ağır etkisi altında olmaktır. Kendisi için olmayan, başkalarının gölgesi altında olanlardır bunlar. O gölgeler üzerinde eksik olmadığı sürece de, yıllarca yaşamayı —eğer bu yaşam fazla suya-sabuna dokunmayan bir yaşamsa— sürdürür. Üstte olanlara öykünür, hep onları taklit etmeye çalışır. Altta olanların durumuna bakar, "ben iyi durumdayım" der. Bu iki dünya da onu yaşatabilir. Hatta yüzyıllarca yaşatır. Ama alttakilere duyduğu nefret ne kadar alçakça ise, üsttekilere özlem de o kadar alçakçadır. Dolayısıyla biz bunlar için, sağlıklı ögelerdir, obektif temelleriyle uzun süre yaşasınlar diyemeyiz. Partimiz

içinde ağalık hareketi oluşturmak isteyenler, onun gidişatına uygun adımlarla karşılık vermeyenler neyi temsil ediyorlar? Açık ki bu yapıyı temsil ediyorlar. Bunlar yetersiz devrimcilerdir; Parti taktiğine hükmedemeyenler, Partinin önderliksel çıkışına, direnişine özlü çabalarıyla katılmayanlardır.

Demek ki, üç kesim ortaya çıkıyor. Toplumda belli dayanakları olan bir kesim; en ezilenlerin, dolayısıyla da en atak, en bilinçli, bütün yeteneklerini devrime veren, onun için sınır tanımayanların yürüyüş koludur. Bunlar ortaya çıkışta, direnişte, zindanda, dağda, yurtdışında, ideolojik savaşımdan gerilla savaşına kadar, iliklerine kadar Partiyi yaşayanlardır. Dişini tırnağına takıp gözlerini düşmandan bir an ayırmayan, tüm nefes alışverişleri düşmana karşı direnmekten ibaret olan, bu konuda kendisine başka yaşam hakkı tanımayanlardır. Bütün yeteneklerini olağanüstü bir biçimde ayaklandıran, kasları gerilmiş, bakışları keskinleşmiş, iradesi bıçak haline gelmiş olanların koludur.

Ortayolcular kimlerdir.?

Yaşamına pişman; Partiye katılışına pişman; bir yandan öncü kola bakan, bir yandan düzene bakan; teorisi ayrı pratiği ayrı; çok konuşur, az iş yapar; bazıları çok iş yapar, ama çok kaba iş yapar, onun teorisini bilmez. Yani, teori-pratik kopukluğu sonuna kadar vardır. Partiyi bazı yönleriyle özümser, bütünüyle özümseyemez. Bazen fırlar parlayıverir, bazen de duraklar, durgunlaşır. Bazen sağ-tasfiyecidir, bazen acelecidir, sekterdir. Bazen kitle kuyrukçusudur, bazen kitle amiridir, jandarmasıdır. Bazen önderlik için sevdalıdır, bazen önderliğe karşı gözükara bir ihanetçidir. Parti içinde bazen canlıdır, bazen durgundur. Bazen çok duygusaldır, bazen çok duyarsızdır. Bu her zaman eksikliği yaşar; onun yaşamına damgasını vurmayan bir şey varsa, o da oturmuş bir devrimciliktir. Komple, her gelişmeyi anında karşılayabilecek devrimci yeteneği, devrimci yaklaşımı, yürüyüş tarzını gerçekleştirememektedir. Bunlar da geniş bir kesimdir ve adına ister yetmez devrimcilik diyelim, ister ortayolculuğun kolu diyelim, ne dersek diyelim, bunlar, devrimci kol yüksek bir tempoda ve başarıyla gelişti mi, ona öykünürler; karşı-devrimin atakları baskın çıktı mı irtica hareketine yalpalanırlar. Partimizde işleri ağırlaştıran, önderliksel gelişmemizi çarpıtan, gerçekten büyük çabalarımızı dumura uğratan, bunu bilerek veya bilmeyerek yapan kesimlerin varlığı; ve güçlü olmaları da bundandır. Ve bugün büyük eğitim çabalarımızla rayına sokmak istediğimiz, yürüyüş koluna iyi adapte etmek istediklerimiz de bunlardır. Darmadağınık, sağlam bir yürüyüş kolu içinde yer almayanlar bunlardır. Bunlar önderliksel çıkışı çarpıtmak istiyorlar. Yenilgiye götürmek istiyorlar bu halleriyle.

Niçin?

Bir hiç, bir sahte hayal, bir basit özlem uğruna; veya gaflet içinde olduklarından bunu yapmaktadırlar. Bunlar için yaşam biraz da böyledir. Bunlar yaşamda yenileme gücü görmüyorlar. Halkın uyanışına, halkın yeni bir yaşama hakkı olacağına kendisini inandıramayanlardır. Bir halkın ayağa kalkış ve yürüyüşüne inanan ve hatta ona öncü düzeyinde katılanlar, Parti içinde böyle yaşayabilirler mi? Asla. Tarihin büyük devrim hareketlerine aşina olanlar, ondan yana tavır koyanlar, böyle olabilirler mi? Asla. O zaman bunlar kimdir? Tarihten de nasibini almamış, halkın büyük uyanış gereğini yüreklerinde duymayan, ona kendilerini vermeyenlerdir. Demek ki bunlar kendi halk gerçeklikleri konusunda aymazdırlar. Bunlar Partinin çıkışından da yeterli dersi çıkaramayanlardır. O zaman bunlar ne oluyor? Bunlar kazara Partinin içine süpürülmüş süprüntülerdir. Tercihini bilinçli, örgütlü yapmamış olanlardır veya fırsatçılardır; Partinin hep zorluklarından yararlanmak isteyip, zor dönemlerde çıkar peşinde koşanlardır. Bunlar bir hizip içinde yer alıp, o eski aile, kabile, bölge alışkanlıklarını Parti içinde sürdürmeyi marifet olarak bilenlerdir. Her düzeyde eskiyi dolaylı olarak temsil etmek isteyenlerdir. Eskinin belki vurucu gücü değillerdir; bunu söyleyelim. Bunların durumu daha değişiktir. Üçüncü kolu teşkil edeceklerdir. Bunlar vurucu güç değildirler. Bunlar bilinçli hizip başları da değildirler. Bilakis edilgendirler, duyarsızdırlar ve bu ruh halleriyle engeldirler. Bunları bu biçimlerde tanımlamak ve durumlarını hiçbir biçimde kabul etmemek önem taşıyor. Varlığını kabul edeceksin, ama bu biçimde Parti içinde yaşamalarını kabul etmeyeceksin; onları eğitimle, çalıştırmayla, tecrübeyle doğru devrimci akımın içinde tutacaksın. Israrla mevziye yatıp, karşı-devrimin ataklarını bekleyip, zor dönemlerin kaçışını örgütlemeye geçtiklerinde de gerektiği biçimde etkisiz duruma getireceksin.

Bunlar örgütün kritik anlarını gözetlerler, o anlar yaklaştı mı, iyi kulak kabartırlar. Hareket bastırılıyor mu? Bütün ilgilerini buna yöneltirler. Ve çokça hesap hatası yaparlar. Çünkü devrimci hareketler onların beklediği gibi bastırılamaz. Bazı geri çekilmeler olsa bile, her zaman kendilerini daha da güçlü bir biçimde yenileyerek ilerlerler. Dolayısıyla bunlar hep hesap hatası içine düşerler. Hep yanılgılı olurlar. Bu halleriyle de hep kaybederler. Fırsat buldular mı bir bakarsın kişiliklerini düşman kucağına kadar attılar; bir bakarsın çırılçıplak ortada kaldılar. İşte, devrim bunları böyle yakalamıştır. Devrim, bunları teslim almayı başaramazsa, doğal olarak karşı-devrim yakalar, teslim alır. İkisi de bunlar için hüsrandır. Dolayısıyla şu veya bu biçimde, özellikle böyle olanların bu aymazlığı terketmeleri gerekir. Bunun hiç de sağlıklı bir yaşam biçimi olmadığını bilmeleri gerekir. Hem de Partimizin içinde bu biçimde mevziye yatmaktan vazgeçmeleri gerekir. Parti yaşamıyla bu biçimde bütünleşemeyeceklerini bilmeleri gerekir. Doğru Parti yaşamına canıgönülden bir katılışı sağlamaları, bunun çok önemli bir kurtuluş olduğunu bilmeleri gerekir. Kesin tercih yapıp uygun adım ilerlemeyi, bunda sonuna kadar umutlu olmayı esas almaları gerekir. İşte, öncüye böyle ulaşılır, önderliğe böyle ulaşılır. Bunu başka bir biçimde denememek gerekir. Bunlar ikiyüzlülük ve küstahlıkta ısrarlı davranırlarsa, başlarına gelecek her şeyi hakketmişler demektir.

Ortayolcu kol veya toplumdaki ara tabakaların içteki yansımalarını ve konumlarını böyle değerlendirdikten sonra, Parti içinde üçüncü bir koldan bahsedilebilir mi? Yani, karşı-devrimin dolaylı temsilcileri var mıdır? Düşman bazı ajanlarını da Parti içine yerleştirebilir mi? Yerleştirebilir. Bunlar haber almadan tutalım karşı-harekat düzenlemeye kadar çaba harcarlar. Tarih bunların da varlığına tanıktır. Ama bunlar sınırlıdır. Yani, açık düşman adına faaliyet icra edenler sınırlıdır. Bunlardan gelecek tehlike de büyük değildir. Bazı komplolarla bazı önderleri vurabilirler. Ama bir hareketin kaderini değiştiremezler. Daha tehlikeli olanları eski düzenin dolaylı temsilcileridir, eski düzenin egemen temsilcileridir. Kimdir bunlar? Bunlar eskiden halk üzerinde —bu ülke olur, toplum olur— her tarihi dönemde her ülkede değişik bir alan üzerinde, resmi egemen düzenin ya temsilcileri ya da işbirlikçileri olarak hüküm sürdürenlerdir. Yani ya düşmanın direkt sahipleri ya da onunla işbirliği içinde olan; o temelde ülkelere, halklara egemen olanlardır. Çıkarları bu temelde gelişmiş olanlardır. Bunlar kendilerini ülkenin sahibi, halkın efendisi sayarlar. Kölecilik döneminde köle, feodal dönemde mülk ve serflerin sahipleridirler, kapitalist dönemde işçi sınıfının içindeki aristokrat sendika ağalarıdırlar. Burjuvazinin çıkarlarını çeşitli oportünist klikler biçiminde temsil edenlerdir. Hatta sosyalist ülkelerde de bürokrat bir tabakadır bunlar. Ama emek üzerinde şu veya bu düzeyde sömürüden çıkarı olanlardır. Kısaca bunlar derler ki, "Biz sahibiz toprağa, emeğe. Bizim çıkarlarımız esastır." Devrimci hareket bunların bu çıkarlarını sarstığında, yerle bir ettiğinde, sürdükleri toprakları bunların vesayetinden kurtardığında, en azından bunların karşısında ciddi bir tehdit olarak dikildiğinde, sömürdükleri halk yığınlarının üzerinde bunların hükümlerini kırdığında, bunlar kıyametleri koparırlar. Dolayısıyla da bütün bunları ellerinden alan devrimci güce veya örgüte karşı koyarlar.

Bu bizim ilk çıkış dönemlerimizde yaygınca yapıldı. İmhayı başaramadıkları durumlarda içeri sızma faaliyetlerini direkt veya dolaylı olarak sürekli yaptılar. Şimdi daha iyi anlıyoruz ki, bunların Partinin içine girmeleri, kendi sınıf lehçeleriyle, —onlara göre bilinçli— cesaretli ve de kendilerine göre bir fedakarlık anlayışı temelinde olmuştur. Bunlara göre, PKK'lilik kırk türlü de olabilir! Zaten işin ilginç noktasına da şimdi geleceğiz. Bunlar, "her yiğidin bir yoğurt yiyişi vardır" diyorlardı. Yani, "herkesin bir PKK'liliği olacak" anlamına getirmek istiyorlardı sözü. Bu yaklaşımın altında yatan nedir? Bu yaklaşımın altında, PKK içine sızma vardır. Yani, burada PKK'nin özlü tarihi çıkışına denk gelen bir giriş yoktur. Toplumda işgal ettikleri mevkinin çıkarlarını sağlama temelinde; PKK'yi kontrol etmek için, denetim altında tutmak için PKK'ye geliş vardır. Hatta, PKK'nin tarihini incelediğimizde, şunu çokça göreceğiz ki, bazıları aile etkinliklerini korumak için, hem de safça, dürüstçe, Parti içine geliyorlar. Bu önemli bir gelişţir. Bizim, bunu iyi tespit etmemiz gerekiyor. PKK'nin çıkışına doğru katılma, PKK'ye girişi doğru yapmakla mümkündür. Bu giriş doğru yapılırsa, ancak o zaman doğru olmayan girişleri de tespit etmemiz mümkün olur.

PKK'ye doğru olmayan temellerde katılımlar nasıl olur? Örneğin mensubu olduğu ve çoğunlukla da egemen, işbirlikçi konumu teşkil eden, egemen ulusun büyük ulus anlayışı —ki bu, şovenizmdir; yansıması da sosyal-şovenizmdir— ve

"Sonuna kadar düşman kesilerek; 'APO'ya hayır, PKK'ye evet' diye çığlıklar atıyorlar. Ve nasıl da dişlerini tırnaklarına takarak —yani, bir tavşan yüreği olmadığı halde bir aslan kesilerek— bir günde darbe yapıp iktidar olmak istiyorlar. Bunlar, eski dünyanın savaşçıları, ülkenin sahipleri, halkın efendiler, düşmanın temsilcileridirler. Onlar da birer savaşçıdır ve karşı-devrim adına da ancak böyle savaşılır..."

çıkarları temelinde ulusal şovenizm biçiminde olur. "Daha yetenekli, daha üstün konumdayım; ezilen ulusun ayağa kalkışında benim kontrolüm esastır" anlayışı temelinde olur. Ki, bu anlayış ideolojiktir, siyasidir. Bu anlamda da böylesi bir anlayış sahibinin hiç de resmi ajan olmasına gerek yoktur. Her şeyden önce, bunların mayası, hakim ulusun mayasıdır. "Üstünlük" diye beslenen de bazı yetenekleridir. Ezilen ulusu hor görüyor, aşağı görüyor. Onun için de kendisini hep üstte tutuyor. Bunlar, son tahlilde karşımıza Partinin önderliksel çıkışına, üyelik katılımına layıkıyla ulaşamayan ve giderek buna karşı direnmesini derinleştirenler olarak çıkarlar. Böyleleri de çıktı mı? Çıktılar.

Diğer bir grup da ülkede; aslında sayıları hiç de küçümsenmeyecek oranda olan ve düzen koşullarında kendilerine oldukça avantaj teşkil edecek bir yaşantının sahipleridir. Mülk denetimi ve insan denetiminde konumları ileri düzeydedir. Biraz da aristokratçadır. Yani bunlar toplumun soylu kesiminden sayılmaktadırlar. Bunlardan da gelen oldu mu? Oldu. Bunlardan gelenler nasıl gelmişlerdir? "Biz soylu kesimdeniz, PKK içindeki serfler, PKK'nin içinde işçi olarak faaliyete katılanlar daha düne kadar bizim denetimimiz altında değiller miydi? Daha dün bunlar bizim çıkarlarımızın basit emekçileri değiller miydi? Yani şimdi bunların kalkıp da bütün bu soylu yaşamımıza karşı çıkmaları kabul edilebilir mi? Bunlar yeni bir dünyadan bahsediyorlar, böyle bir dünya olabilir mi?" İşte bu kesimden gelenlerin taşıdıkları anlayış budur ve bu sorulara verdikleri cevaplar da sürekli, "hayır"dır. Hatta şunu daha iyi görüyoruz ki, bunlar uzun süre bizimle yanyana yaşadıklarında, bizim proletarya önderliğimizi, halkın tarihi uyanışını, ayağa kalkışını bir hikaye olarak değerlendirdiler; "esas yine biziz" dediler. Biz bu utanmazlarla daha iyi savaşmak istiyorduk ama, onlar fazla savaşa da gelemiyorlar, hemen düşüyorlar. Aslında bunlarla savaşmak zevklidir. "Üstünlük, yetenek, soyluluk" dedikleri yeteneklerini daha sonraki süreçte farkettik. Bunlar, bu üstün yetenekleriyle ve anlayışlarıyla ne yaptılar? Büyük direnişçilerimiz ortaya çıktığında alçakça ve sinsice; eğer, zindanda iseler hemen düşmanla işbirliğine yöneldiler; Parti içinde yaşamaya devam ediyorlarsa, dakika dakika, gün gün, ay ay, hatta yıl yıl PKK'nin yürütücü gücünün, kadrolarının, önder ve kitlelerinin düşmanın sert baskıları altında ve gafil ortayolcuların etkisi altında

imhasını, düşüşünü, o olmazsa da duraksamasını beklediler. Bugünler onlar için, meğer ki, ikbal günlerinin gelmesiymiş! Meğer ki, "gün bizim günümüzdür, işte tekrar eski üstünlük, soyluluk dönemini PKK içinde de başarıya ulaştırdık" diyecekleri anmış! Biz bunları böyle tespit ettik.

Biz günümüzde aşiretçi-feodal önderliğin çöküşünden sözettik. Bu önderliğin sahiplerinin Kürdistan'da Kürt ulusu ve halkı içinde kırk yıldır yürütmek durumunda oldukları ve son direniş adı altında emperyalizmle, faşist-sömürgeci güçlerle yürüttükleri kirli karanlık ilişkilerin açığa çıkmasıyla, ve son olarak da bütün halk hareketini, halkın direnişçi-yurtsever özünü, çoluğu-çocuğu ile, yedisinden yetmişine düşmana peşkeş çekmekle gerçek çehrelerini ortaya çıkardıklarından sözettik. Hem de bunu düşmanı yüceltereK, onur bahşederek yaptılar. Bunlar bizim dışımızda, bizden önce, daha örgütlü, daha askeri, daha siyaset yapabilen kesimlerdir. Biz bunlarla yeni yeni temasa giriyoruz. Özellikle toplum bünyesinde bunlarla savaşımız daha yeni yeni gelişiyor. Bunu daha iyi tespit etmek, çatışmayı daha iyi yönlendirmek mümkündü. Bunlara karşı biz, daha planlıyız. Bunları geniş halk yığınlarımızla birlikte giderek daha fazla teşhir ve tecrit edebilecek durumdayız. Bunların önderliklerinin kofluğunu, her düzeydeki yetmezliğini ve kendi elleriyle hazırladıkları çöküşlerini ortaya koyabilecek durumdayız. Ama bunlardan önce, dolaylı olarak bunların içimizdeki benzerlerinin, daha ilk çıkış anlarımızda, ve ölüm-kalım yıllarımızda bağrımızda yaşayan, içimizde yaşayan, hem de en ileri düzeyde ünlü sıfatlarla yaşayanların durumu çok önemlidir.

Sağ tasfiyeciler, her zaman omuzlarını mutlaka arkada bir dayanağa dayarlar. Ki bu dayanak, hareketin, karşısında savaşarak mevzi kazandığı düşmandır. Bu düşmanın oluşturduğu kurumlara dayanarak; yani, geleneklere, eski dönemin ahlakına ve kurumlarına dayanarak, daha ileri çıkmak isteyen yeninin önünü kesmek isterler. Tarihi bir hatırlatma yaparsak, bunlar, Muaviye'nin Şam'da Bizans kurumlarına dayanarak, onun torunlarının eski düzenden önemli oranda mal-mülk kopararak soyluluğu sürdürmesi gibi soyluluğu esas alanlar; onunla da yetinmeyerek, islamın karşısında her gün savaşarak, kazandığı kurumları esas alıp, daha güçlü bir devrimin sağdan tasfiyesiyle değerleri aktararak ve o temelde yeni bir güç biçiminde ortaya çıkarak, islam dinini daha ileriye götürmek isteyenleri, onu daha saygın, daha eşitlikçi bir ilerleyişe götürmek isteyenleri ve bunun temsilcilerini, çocuklarına varıncaya dek ortadan kaldıranlardır.

Bu tarihi benzetme, günümüze uygulanırsa, —bu temelde savaş hala yürütülüyor— bizdekiler de bu duruma son derece çağrışım yapıyor. Bunlar Partimiz içinde eski geleneksel ahlaka dayanmak istediler. Eski özellikleri; aşiretsel, kabilesel, bölgesel özellikleri temel almaya çalıştılar. Burada birtakım değer yargılarını kullanmak istediler. Daha da ötesi, karşısında her gün savaştığımız, her gün adım adım gerilettiğimiz düşmanın dolaylı da olsa birçok kurumunu esas alıp ona dayanarak ve yetkinleştirerek, PKK içinde bir iktidar olmak istediler. Evet, bunlar Partimizin büyük direnişten ibaret olan, adım adım tırnakla söküp aldığı değerler üzerine oturarak bunları eskiyle karıştırıp, kendilerine göre kurumlaştırarak, erkenden bir sağ tasfiyecilikle değerlerimiz üzerinde oynamak istemişlerdir. Bu kadar devrim emekçisinin görülmemiş boyutlardaki direnişleri, kanları ve canları pahasına sağlanmış birikim üzerinde küçük bir iktidar odakçığı olmak istemişlerdir. Partimizin içerisinde, açıkça gözükmeyen, gizli ve sinsice yürütülen, ama kendisini ele vermekten kurtulamayan düşmanın açık faaliyetleriyle kendilerinin dolaylı faaliyetleri arasında çok az fark olan; adeta içiçe geçmiş ve son tahlilde provokasyonlarda birleşen; ister karşı karşıya gelişlerinde olsun, isterse yanyana yürüyüşlerinde olsun, kendilerini ele vermekten kurtaramayan ve bu halleriyle de hakkettikleri yere oturtulan ögeler oldu; anlayışlar ve bunların sahipleri oldu. Bunları küçümsememek gerekiyor; çünkü bunlar fırsat bulsalardı ve zor bir dönemde Partimizin ister düşmanın direkt faaliyeti, isterse kendi hatasının sonucu olsun, bir düşüşü sözkonusu olsaydı, birikimlerini kesinlikle eski yaşantılarının malzemesi yapacaklardı. Bir de bunlar utanmadan, PKK içinde yaşamamızın çok yerinde bir karşılığıdır diyerek son sloganlarında açıkça ifade ettikleri gibi, "APO'ya hayır, PKK'ye evet" sloganıyla kendilerini ele vermektedirler. Bu slogan sadece bir kişiye mal edilemez. Bu, bunların ortak sloganıdır. Bu slogan yalnızca içteki rahatsızların, kendi sınıfsal çıkarlarına göre mevzilenip bunu derinleştiren, ancak iktidar kuramayanların değil; bizim dışımızdakilerin de sloganıdır; bunlar şimdi kendilerini ele vermiş durumdadırlar. Bu şiarın ucu en büyük emperyalist güce kadar ulaşıyor. Sözümona bunların hepsi, PKK'nin tehditine karşı, ve onun önderliksel gelişimine karşı tedbir alıp, durumu kurtaracaklar. Yani PKK'yi kurtaracaklar! Bunu basit bir isim veya slogan olarak algılamaktan öteye, PKK önderliğinin anlamını iyi kavrayarak, buna gereken cevabı vermeliyiz. PKK önderliği bu biçimde sürdürülürse, yakın dönemde yaptığının yüz katını daha yapacaktır.

Bu ne demektir? Bu onları bir daha dirilmemecesine toprağa gömmek demektir. Daha şimdiden bunu iliklerine kadar duyuyorlar. Bunlara göre, artık bıçak kemiğe dayanmıştır. Onları genelde himaye eden baş emperyalist aktör de görüyor ki, işbirlikçileri zor durumdadır. Bunun için onları koruma, himaye altına alma gereğini duyuyor. Yani, dolaylı politikalarla, kurumlarla, gizli ilişkilerle, istihbaratla yürütemediği, başarıya ulaştıramadığı faaliyetini en üst düzeyde müdahale ederek başarıya götürmek istiyor. Bu noktada hemen tarihi bir araştırma yapalım. Tarihte, casusluk savaşları onlarca yıl sürer. Resmi düzeyde belki de hiç bahsedilmez, Kürdistan üzerinde binlerce yıldır casusluk faaliyeti yürütülüyor. Belki de onların yüzde altmışı daha açığa çıkmamıştır. Resmi düzeyde casusluk faaliyetlerinin dile getirilişi çok ender ortaya çıkar. Emperyalizmin ve faşist Türk sömürgeciliğinin bugün işbirlikçilerine resmen sahip çıkışları, kesinlikle zor durumda olmalarından kaynaklanıyor. Normal istihbarat faaliyetleriyle bunları kurtarabilselerdi, ses çıkarmazlardı. Çünkü teşhir ve tecrit olacaklardı. Onun için de gizli yürüttüler. Eğer bunlar Parti içinde faaliyetlerini gizli sürdürmüş olsalardı, bu kol faaliyetlerini başarıyla geliştirmiş olsalardı, açık ki, bugün emperyalist devletler bunları himayesine almazdı. Çünkü diyecekleri şuydu: Bunlar ne de olsa bizim açık veya gizli ajanlarımızdır, işleri iyi idare ediyorlar. Yani son tahlilde diyorlar ki, bizim adamlarımız köstebek gibi iyi çalışıyorlar. Zaten arzulanan sonuç da budur. Ne zaman ki, açık sahip çıkmaya başladılar, işte o zaman bu içerideki uşaklarının ne kadar zor durumda oldukları açığa çıkmış oldu. Bu nedenle, bazı Avrupalı emperyalist devletlerin Parti içinde bazı ögelere sahip çıkması, bunları himayesine alması tesadüfi değildir. Aksine zor durumda kaldıklarındandır. Nasıl ki genelde en büyük emperyalist devlet ve onun en üst düzeydeki temsilcileri, zor durumda kalan ve halk hareketlerinin de başına bela olanların teşhir-tecritleriyle sonlarının yaklaştığı bir dönemde bütün güçleriyle devreye giriyorlarsa; Parti içinde de benzer bir durum vardır. Onların adına dolaylı iş yürütenler sıkışmışlardır, yani artık yetmiyorlardır. Dolayısıyla onlara ortam hazırlanacaktır ve uygun alanlarda Partiye darbeler vurulacaktır. Yani, diğerleri gibi bunlara da ortam hazırlanacaktır. Bu da başarılı olmazsa, onları uygun yerlerde gizleyecekler, saklayacaklardır.

Şimdi biz bu sonuca gelmeden önce bunların faaliyetlerine biraz daha yakından bakalım. Özellikle Parti içine giriş ve kalış tarzlarını iyi anlamak gerekiyor. Bu kol, kesinlikle hükmetmek için PKK'ye gelmiştir. PKK'de yeni bir ideoloji, yeni bir politika oluşturuluyor. "Bütün yeteneklerimle onun emrindeyim" biçiminde değil, "ben politikanın ta kendisiyim, devrim denilen olay da benden ibarettir, üstünüm, soyluyum, birçok değerin temsilcisiyim" tarzında bir ruh haliyle gelmiştir. Neden eğitim gereğini duymuyor da, diyor ki, "ben en iyi şekilde eğitilmişim." Neden doğru yönetim-yönetilme sorununu kendisine mesele yapmıyor; diyor ki, "ben en iyi yöneticiyim." Neden Partiye katılım sorunundan bahsetmiyor; "ben katılımın ta kendisiyim", "doğal katılmacıyım" diyor. Demek ki, bunlar eğitimle, tecrübeyle yetkinleşmek şurda kalsın; bu işi çoktan kurtardıklarına, bu işin erbabı olduklarına inanan, kerameti sadece kendilerinde gören evliyalar gibi, herkesin kendilerine katılmasını isteyen; PKK denilen olayın kendilerinden ibaret olduğunu, dolayısıyla bir katılım sözkonusu olacaksa, kendilerinin duyguları, düşünceleri temelinde olması gerektiğini düşünen tiplerdir. Biraz da bilinmez ve karışık çalışırlar. Onlara sevdalanmak, Partinin onlara çalışması gerekiyor; üstünlük desen onlarda, soyluluk desen onlarda, teori-siyaset desen onlarda! Bunu biraz geç farkettik; bizim yürütmek istediğimiz önderlik, meğer bunlara göre geriymiş! Yoksulların, serflerin, kaba emek sahiplerinin önderliği olarak görüyorlar bizi. Hatta, nasıl ki mensup oldukları anlayış odakları, halk üzerinde genel bir hüküm, sömürü icra ediyorlarsa, bunlar da meğer ki Parti içinde Partinin bütün çalışanlarına —tabii ben de dahil— böyle yaklaşma, onları böyle çalıştırma gafletinde, küstahlığında imişler. Biz de bunlar niye yoldaşlık ortamına doğru gelmiyorlar, yoldaşlık kural ve kaidelerine göre çalışmıyorlar; önderliğin merkez-kadro-kitle politikasına niye bir türlü gelmiyorlar diye düşünüp duruyorduk. Bunun için, eğitim diyorduk, aydınlatma diyorduk ve bunu vermek için korkunç çaba harcıyorduk. Ama bunu ne kadar derinleştiriyorsak, sonra bir bakıyorduk ki, bunlar kendilerini daha büyük görmeye başlamışlar. Diyorlar ki, "Daha çok çalış, daha fazla ayağımıza gel, bizi daha da omuzlarda taşı." Yani bunlar had safhada bir küstahlık sınırına geliyorlar. İşleri güçleri Partiye karşı mevzilerde ve sahte yücelik koltukları üzerinde oturup, "her şey benim ayağıma gelsin" diyenlere saygı duymak ve böylelerine PKK'yi teslim etmek, yapılabilecek en büyük hata, sadece hata da değil, giderek gaflet ve ihanet olur. İşte bunların hikayesi biraz böyle gelişti. Şimdi bunlarla mesafemiz açıldıkça açılıyor ve bu iyi bir şeydir.

Bu son ortaya çıkan ögelerin durumuna bakarsak, durumu bütün yönleriyle biraz daha açığa çıkarırsak ortaya nasıl bir tablo çıkacaktır? Ortaya çıkan son provokatör tip ne sanıyor kendini? Resmi ilişkilerde, hem de en ileri düzeyde bir aristokrat! Üstün avantajlı konumu yaşıyor; yemiş içmiş, alacağını almış, ama aynı zamanda da farketmiş ki; PKK onun yapısını kemiriyor ve halıyı altından çekiyor; dolayısıyla üstünlük, soyluluk gidiyor. Ve bu hinoğlu hin bunu sezdiğinde de sızlıyor. Şimdi, bu TC'nin bir ajanı mıdır, değil midir; bu o kadar önemli değildir. Emperyalizmin ajanı mıdır, değil midir; bu da o kadar önemli değil. Mühim olan, yaşadığı konumdur. Bir halı üzerinde oturuyordu, bu Kürdistan'da işbirlikçilik halısıdır; bunlara bol iltifat, para, yaşam, üstünlük duyguları ve gelecek umutları veriyordu. Böyleleri kendilerini şişirdikçe şişiriyorlar, güçlendirdikçe güçlendiriyorlardı. Farkediyorlar ki biz bu temeli ellerinden çekiyoruz; koltuksa koltuk, halı ise halı, para ise para, can ise canı, halk ve ülke vd."leri; PKK yavaş yavaş bunların hepsini alıyor. O zaman bunlar için ne başlar? Bunlarda kriz başlar; kriz de bunları sersemletir ve bu sersemleyiş bunları öfkeye sevkeder. Bu öfke de onları tasfiye eder. Tasfiyeye yöneldiler mi de sinsi yönelirler ve bu sinsilik de onları ajanlığa götürür, objektif ajanlığa götürür ve Parti içine geldiler mi karşı-devrimci faaliyetin kendisini ortaya koyarlar. Görünüşte çok uyumlu, iyi bir PKK'li; altından ise bütünüyle kendi eski düzenini inşa etmeye çalışıyor; ikiyüzlüdür, çünkü bir yüzüyle de kendi eski çıkarlarının amansızca örgütleyicisidir. Onun için etki yaratır, onun için insanlarla konuşur, ilişkilere hakim olmaya çalışır. Nitekim bunu bizde de yapmıştır.

Diğer bir yüzüyle de gerçek PKK'li olduğunu kanıtlamaya ve bunun için her türlü davranışı göstermeye çalışır. PKK'li oldu denilsin diye, çok disiplinli, çok bilinçli çalışır ama bu sahte disiplin ve sahte bilinçtir. İşte bunlarda yıllarca böyle bir yaşantıya tanık olduk. Açığa çıkma saati geldiğinde veya Partiye karşı iç ve dış oyunlar önemli bir aşamaya geldiğinde birdenbire gerçek çehreleri nasıl ortaya çıkıyor? Sonuna kadar düşman kesilerek; "APO'ya hayır, PKK'ye evet" diye çığlıklar atıyorlar. Ve nasıl da dişlerini tırnaklarına takarak —yani, bir tavşan yüreği olmadığı halde bir aslan kesilerek— bir günde darbe yapıp, iktidar olmak istiyorlar. Bunlar nerden çıktı denilebilir. Bunlar, eski dünyanın savaşçıları, ülkenin sahipleri, halkın efendileri, düşmanın temsilcileridirler. Onlar da birer savaşçıdır ve karşı-devrim adına da ancak böyle savaşılır.

Bunların anatomisini hep çizmek, biyografilerini iyi koymak gerekir ki, bundan sonra biraz daha bilinçli hareket edilsin. Bunlardan daha başkaları da var mıydı? Vardı. Biz tek tek ortaya çıkardık. Utanmadan geliyorlardı karşımıza, "bize kaçıncı sırada yer vereceksiniz" diyorlardı. Yüzlerine bakıp bunları anlamamak mümkün değil. Adam sanki anadan doğma liderdir. Ben birinciliği kapmışım da, adamımız ise, alçakgönüllüce ikinciliği istiyor; ama her an birinciliğe geçmek arzusuyla. Bu zavallı bilmiyor ki, Kürdistan'da lider olmak, ikinci adam olmak, beşinci adam olmak zor bir deneyimdir. Böyle bir olay var mı? Bunlar aklımdan geçmiyor. Ben kendi pratiğimde ve birçok değerlendirmede ortaya koydum ki, Kürdistan'da önderlik, gerçek halk önderliği çok yönlü olarak, ideolojiden tutalım, günlük bir yığın pratiğe kadar

canalıcı çaba harcamayı ister. Bu iyi görülmelidir. Bu konuda kesin yeterli bir çalışma ister. En ağır teorik sorunlardan tutalım en canalıcı günlük gibi gözüken, ama çoğunun da farketmediği pratik konulara kadar her konuda başarı ister. Ben tüm bunları var gücümle, nefes nefese bir çabaya sığdırmak isterim ve bu büyük bir hizmettir.

Bizde önder birinci adam, ikinci adam vb. pek sözkonusu değildir. Bizde tümüyle hizmet, halka, Partiye aşama üstüne aşama yaptırdığında belki önderliğin koşulları biraz ortaya çıkar. Ancak bunlar tüm bu konulardan habersizdirler. Bunlar için önemli olan; kendilerine göre bir gelişme var ve onun en önünde yer almaları gerekiyor; ne de olsa paşalık ruhları vardır. Ne de olsa öyle yetiştirilmişlerdir; zaten öyle bir eğitimleri de vardır. TC eğitim okullarında her çocuğa Atatürkçülük aşılanır; Kürt işbirlikçilerinde bu tip ögelere sürekli ailelerinin en ilerisi, en yeteneklisi, önderi gözüyle bakılır. Bunlar da bu bebek halleriyle önderlik tutkuları içindedirler, öyle gelirler ve kendilerini de öyle ele verirler.

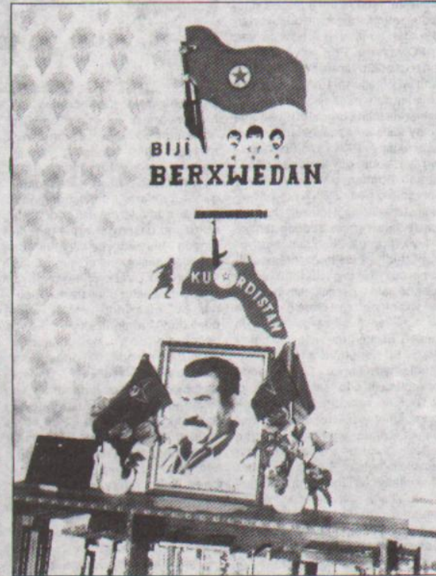
İşte böyle geldiler saflara; önderlik tutkusunu, Atatürkçülüğü okulda öğrenmişler; önderlik sevdasını ana-baba ocağında öğrenmişler. Emek sergilemeleri bir yana, emekle en ufacık bir ilgileri yok. Üstelik, "ben önder olmaya geldim" diyorlar. Şimdi dışarda da bunlar var. Bunlar önder midirler? Halkı faşist sömürgeciliğe peşkeş çekmek, emperyalizmin ilişki sahasında kulaç atmak, diplomatlık, siyasetçilik midir? Gerici ilişkileri yaşatmak ve kurumlaştırmak; bırakalım halk önderliğini, buna sonuna kadar karşı olmayı ifade eder. Dışımızda bunların nasıl geliştirildiklerini biliyoruz.

İçimizdekilerin durumu bundan farklı değildir. Partimizin ilk çıkışında kendilerini fazla ele vermeyenler, önemli direniş anlarında, bunların yüzünü daha iyi farkettiğimiz zor dönemlerde kendilerini açığa çıkarmaktan alıkoyamıyorlar. Partimizin özellikle kritik bir dönemi olan 1985'ler sonrasında, sonuç almak için daha da utanmazca tutumlara giren bunların şahıslarını fazla sözkonusu etmeyeceğiz. Burada önemli olan, bir eğilimdir. Belki bunlardan bazıları düzelebilir de, iflah olabilir de. Ama sonuna kadar denetimimiz yürütülecek. Biz, bir insan düzeltme yoluna koyuldukça, ben her gün onun ayaklarına da giderim; eskinin en olumsuz tipi de olsa, biz hizmette sınır tanımayız. Yeter ki bunlar, olumlu yönden bir adım atsınlar. Baştan da bunlara yaklaşımımız böyleydi. Bunlar kendilerini bir şey sanıyorlardı. Halbuki biz bunlara sürekli izah ediyorduk. Biz saflarımızı yüceliklerden ibaret görürken, buna katılmak isteyenlere gerçekten yüksek ilgi göstermek isteriz. Bize ilgi duyan bir polis eskisi bile olsa, onu dahi düzeltebileceğimize güvenimiz çok olduğundan, ona hizmet ederiz. Çünkü dünyamız yücedir. Dünyamıza katılmak isteyenlere ardına kadar kapılar açık olacak. Bundan daha doğal, daha yüce bir yaklaşım olamaz. Bunlara da bu temelde yaklaştık. Madem ki yeni bir temel atılıyor, buyursunlar gelsinler, ama bu adım atış karşı-devrim adına ise —direkt veya dolaylı olabilir—, elbette o zaman kıyameti koparacağız. Elbette ki, dur diyeceğiz. Bu faaliyetlerini daha da sinsice yürütükçe dünyayı başlarına yıkacağız. Bundan daha doğal bir şey olabilir mi? Açık ki olamaz.

Demek ki, bunlar ortaya çıkan ve yadırganmaması gereken bir kol hareketi oluyor. Bunlara kalsaydı, herbirisi bir karşı hizip hareketi olabilirdi. Her birisi bir blok olabilirdi. Denemesini yapmadılar mı? Yaptılar. Hizipçilik yaptılar, ama tutmadı. Bloklar oluşturmak istediler; birbirleriyle en amansız rekabet içinde olanlar dahi bloklaşmaya girmekten kendilerini alıkoyamadılar. Ama burası Kürdistan, Çarlık Rusyası değil. Çarlık Rusyası'nda bloklar kurulur; açık kurulur. Ağustos Blokları ve diğer her türden grup, hizip ortaya çıkabilir. Ama Kürdistan'da her şey o kadar geri ve dumura uğratılmıştır ki, hizibi de, bloku da çok silik kalmıştır. Dolayısıyla bunların da hizibi ve bloku çok silik kaldı. Ama yapmadılar da değil. Nasıl yapmadılar denilebilir! Birbirlerinden en çok rahatsız olanların olumlu bir Parti ögesi karşısında derhal saf tuttuklarına ilişkin elimizde çok örnek var. Kendilerinin üstünlükleri, konumları biraz düştüğünde, her türlü ilkesiz ilişkiye girmekten çekinmediler. Hemşehricilikten tutalım, Partiden rahatsız olan herkesi bu dönemlerde görme ve geçici birtakım ilişkilerle durumunu korumaya kadar, birçok denemeyi yaptılar, yapıyorlar. Partinin merkezi konumunun güçlenmemesi için, çok rahatlıkla başarabilecekleri halde, görevlerinin gereklerini yerine getirmiyorlar. Bu ne demektir? Bu da bir hizipçilik biçimidir. Parti gelişmesin, kendilerine yine imkan çıksın diye işletmiyorlar. Tabii bu hesapları da ters tepecektir. Bu katlanılmaz bir şeydir, ama bunlar için önemli olan, kendi gittikleri yol, kişilikleri ve çıkarlarıdır. Bir defa büyüklüklerine inanmışlardır. Bunlar kendilerini ilah sanıyorlar, "PKK gelsin bana çalışsın" diyorlar. Adam eğer bu konumdaysa, yapılacak iş, elbette ki bunların teşhir ve tecritini yapmaktır. Bunlar uzun süre faaliyet gösterdiler. Biliyorsunuz ki, Parti bunların durumlarını 1983'lerden itibaren açmaya çalıştı. Açmaya çalıştıkça, gerçeklerin daha boyutlu olduğu ortaya çıktı. III. Kongre sürecini ve özellikle daha sonraki süreci, daha derinliğine incelemeli ve araştırmalıdır.

Bunlar, daha çok PKK'nin dar anını, güçsüz dönemini abartarak, aslında gerçekten PKK'nin büyüklüğünü, gelişim gücünü görmeyerek hareket eden gafillerdir. Ve kendilerini daha fazla aldatarak, konumlarını büyüterek, biraz da ikiyüzlü davranarak, demagojiye çok sığınarak, sahte yoldaşlık gösterileriyle, "evet efendimcilik"ten tutalım ayarsız, duyarsız mesafeler inşa etmeye kadar; yani Partiyi bu biçimde sabote etmeye kadar kendilerini çeşitli yöntemlerle güçlendirdiklerini sanıyorlar. Varlık sahibi olduklarını sanıyorlar. En önemli beklentileri de, bilindiği gibi, Partinin gerçek, resmi, fiili yürüyen önderlik gücünü, kadro gücünü çalıştırmamak; düşürmek, bütün olumlu çabaları boşa çıkarmaktır. Gerçekten de, hepsinin gözleri PKK önderliğinin devrilip-devrilmediğindedir. Eğer böyle bir şey olsa, bu yüreklerine büyük bir ferahlık getirecektir.

İstikbal günlerimiz geldi çattı. Şimdi biz bunu bütün Kürdistan'da yaratıyoruz. Halkın giderek yücelen, bir maddi güç haline gelen eylemiyle bunu yaratıyoruz. Eskiden kendini güç sayan ağa, aşiret gibi çeşitli çıkar odakları, işbirlikçiler daralıyor. PKK önderliği bunları yalnız Orta-Kuzey-Batı Kürdistan'da değil, bütün Kürdistan'da daraltıyor. Ve gerçekten de hepsinin beynine sanki bir ağrı girmiş gibi rahatsızlık içindedirler. "Ne olacak" sorusu, bunları için için kemiriyor. Ve çok iyi biliniyor ki, PKK önderliksel gelişimi durursa bunlar bayram ederler. Kaldı ki devlete davetiye çıkardılar. "Devlet, PKK'yle niye başedemiyor" diye en çok üzülen bunlar. Ve daha şimdiden göç hazırlıklarını yapmaktan tutalım ikiyüzlüce Partiye dostluk gösterisinde bulunmaya kadar tedbirler de alıyorlar. Bunların en örgütlüleri bunları yapıyor. Kürdistan çapında bir yandan komplo kuyusunu kazarlarken, diğer yandan sahte dostluk elini uzatmaktan geri kalmıyorlar. Çok iyi biliyoruz ki, bize karşı ölüm kalım savaşı içindedirler. Ve bir fırsat bulurlarsa, bizi boğarlar. İlkel milliyetçi, küçük-burjuva grupçuklarından tutalım tek tek düzeydeki ağalara kadar, hatta aile reisciklerine kadar bu böyledir. Normaldir; zira, PKK şahsında büyük bir önderliksel gelişme vardır. Ve bunların ahlakı, gelenekleri, çıkarları kırılıyor.

Bir aile reisi diyor ki, "Reis benim, PKK de nereden çıktı..." Eskiden şöyle diyorlardı: "Bizden daha büyük ağa mı olur, PKK nereden çıktı..." Ağalık bunlarda bir güdüdür; biraz sarstın mı, kıyamet koparırlar. Bunların ağalıkları zorlanıyor. En yoksul kesimlerde bile böyle ağalıklar var. Kendilerini bir şey sanıyorlar. Adam gerilladır; ama tutkusu, eski gelenekleri vardır. Bazen kalıntılar, gerçeklerden daha fazla hüküm icra eder, kişilikler üzerinde etkide bulunur ve bizde bu daha da fazla böyledir.

Bir toplumsal gerçekliktir bu. İşte, bunların en örgütlüleri elbette ki, Parti Önderliğine karşı kıyasıya bir savaşım yürütecekler. Bu savaş bugün hadsafhada. Sayısız öge tarafından, sayısız biçimlerde yürütülüyor. Zaten her gün bu daha ileri boyutlarda karmaşıklıklar da gösteriyor. İçimizde de aslında benzer bir savaş verildi. Dıştaki sınıf savaşımının, ulusal direniş saflarındaki savaşımın Parti içinde de nasıl geliştiğini görmek gerekir. İçteki mürteciler bugün, "mümin" gibi gözükseler de, yarın kesinlikle mürteci olacaklarını şimdiden görmek gerekiyor. Bu işi yapmak önemli. Çünkü yarın PKK hareketini arkadan hançerlerler. Demek ki yarın zor bir duruma düştüğümüzde bunların mevziden fırlayıp karşı safların başlarını tutmamaları için şimdiden bunların mevzilerini daralttıkça daraltmak; bunları bu mevzilerinde sıkıştırdıkça sıkıştırmak, ve bekledikleri gün gelmeden açığa çıkarıp bitirmek gerekir. Çoğu bu mürteciliği önyargılarla yapıyor; utanmaz gelenekleriyle, kalıntı ve tutkularıyla yürütüyor; aymazlığıyla, gafletiyle yürütüyor. Ters anlamayalım. Biz bazılarını açığa çıkardık, bazılarının üzerinde özenle durduk, ancak bunlar örnek kabilindendir. Yüzercesi arkasındadır.

Burası Kürdistan ülkesidir. Her boydan ve her soydan hainin, işbirlikçinin, aymazlığın, utanmazlığın, ikiyüzlülüğün olduğu bir ülke. Elbette Parti içinde de çıkma cesaretini göstereceklerdir. Dolayısıyla savaşımın burada daha akıllı, daha amansız yürütülmesi gerekecektir; başka türlü önder haline gelinemez. PKK deneyimi bunu defalarca kanıtlıyor. Direniş yalnızca düşman karşısında yürütülmüyor; düşman karşısında atılacak her başarılı adım, içte yürütülecek mücadelenin başarılı olmasına bağlıdır. PKK eğer ideolojik çıkışında ilk başarıyı sağlamasaydı, —daha ilk anlarda rahatsız olanlar da vardı— onlara biz çıkışı teslim etseydik, bir tek doğru sözcük kamuoyuna mal edilemezdi. Partinin ilanında, Partinin çıkışını onların istediği gibi götürseydik, PKK daha resmen kuruluş bildirgesini dağıtmadan biterdi. Ve eğer biz de onların ilandan sonraki gafilliklerini yapsaydık, bırakalım dışarıya açılma ve PKK'yi yeniden inşa etmeyi, daha ilk saldırıda tutuklanırdık. Hem de gaflet içinde. Yine daha sonraları hazırlık yıllarını onlar gibi, 1981'lerdeki gibi yaşasaydık; yani, "yurtdışına çıktık; kafamıza estiği gibi yaşayalım" deseydik; değil şimdiki silahlı direnişi yaratmak, karnımızı doyuracak ekmek dahi bulamazdık. Görülmemiş ideolojik faaliyetlerimizi derinleştirmeseydik; değil ülkeye yönelmek, bu dağ başlarında, çoklarında olduğu gibi, çürümekten ve kendimizi satmaktan kurtulamayacaktık. Ve yine, silahlı mücadeleye başladığımızda, bazılarının o sağ tasfiyeci yaklaşımını biz de kabul etseydik, değil bugünkü direniş noktasına gelmek, Kürdistan'da ağaların kahyası ve Avrupa'da da emperyalizmin yüzde yüz uşağı olmaktan kurtulamayacaktık. Bunlar gibi yapsaydık, bunların mevzisini biz de mevzi sanıp onlar gibi yaşasaydık, sonuç böyle olurdu.

Demek ki, PKK'de gelişen direniş, gelişen önderlik bunların sandıklarından çok farklıdır. Bugün gerçekler daha fazla ortaya çıkmıştır. 12 Eylül faşizmi aşılıyor, halkın devrimci-demokratik açılımı gelişiyor. Kürdistan'da yurtseverlik milyonlara mal olmuş ve gelişiyor. Herkes bugün çok rahatça konuşabilir. Mesele bugünlere nasıl gelindiğidir; bugünler adım adım nasıl hazırlandı meselesidir. Yine de gelişmeleri yeterli görmemek gerekiyor. Önümüzü boğmadan, abartmadan, inkar da etmeden görmek gerekiyor. Bunu görmeyenler asla PKK'nin önderlik gerçeğini kavrayamazlar. İşte, demek ki diğer yandan PKK'deki büyük önderlik çıkışı sözkonusudur. Görüyorsunuz ki nefes nefese bir direniştir. Şimdi siz gerçek PKK'liler, bunu böyle anlamayıp da nasıl anlayacaksınız, nasıl savaşacaksınız? Yalnız PKK için değil PKK'nın çıkışı, yalnız kendi mensupları için değil. Yine Kürdistan halkı yalnız yurtseverlik bağlamında değil, çağın gelişmiş hemen hemen bütün insanlık değerleri ortamında bir yükselişi gerçekleştiriyor. Kürdistan meselesini biz uluslararası kamuoyuna taşıdık. Bunda PKK'nin yeri belirleyicidir. Bundan sonraki gelişmelerin daha boyutlu olacağı anlaşılıyor. Bu da sorumluluklarımızı daha da artırıyor. Önderliksel çıkışımızı artık yalnızca teoride ve öncü düzeyinde değil, ulus düzeyinde, hatta uluslararası düzeyde yerli yerine oturtarak, kavrama ve uygulama gereği var.

Tüm bu anlatımlardan ortaya çıkan nedir? Bizzat düşman cephesindeki saldırılardan tutalım dolaylı, gizli ve açık kırk türlü koldan saldırılara kadar hepsi var. Ve buna en son baş emperyalist aktör de katılmıştır. Kürdistan'da kendini melik, hükümdar yerine koyanlardan tutalım sıradan bir grupçuluğu temsil edene kadar işbirlikçiler var burada. Bir çöküş ve teslim olma yaşanıyor. Bunun durdurulması için çabalar yoğundur. Yine, halkın uyanışı ve Parti önderliği etrafında birleşmesi gelişiyor. Bu, savaşımın kızışacağı, birçok şeyin, hesapların daha amansızca görüleceği bir döneme girmek demektir.

Biz Parti içinde yürüttüğümüz savaşlarla şimdi Kürdistan genelinde yürütülecek ulusal ve sınıfsal mücadelenin bir krokisini yaşadık. III. Kongre çözümlemelerinde şunu söyledik: ***"Bir kişinin şahsında çözümlediğimiz bir tarih, bir toplumsal gerçekliktir. Öncüde, PKK'de çözümlenen tüm Kürdistan toplumunun somutunun ve hatta uluslararası toplumun çözümlenmesidir."*** Zordur, ama yapılan tam da bu iştir. Devrim karşıtı liderlik, Partili olanların rolü, önderliğin rolü, savaşın vuruş tarzı, örgüt içi yaşam, halkın rolü, halkla ilişkilerin sağlam ele alınışı, işbirlikçilerin çeşitli kesimlerine yönelme ve uluslararası siyasal gerçekliğe doğru yaklaşımdan aşiretlere yaklaşıma kadar birçok olguyu en bilimsel bir biçimde ele almaya ve buna karşı, devrimci tavrı nasıl geliştireceğimizi göstermeye çalışıyoruz.

Parti içindeki sınıf mücadelesi ile birlikte bütün Kürdistan'da —ister ulusal kurtuluş saflarında ve isterse ihanet saflarında— yürütmemiz gereken mücadele var. Hepsini ortaya koyup değerlendirdik, karar düzeyine çıkardık. Bu bir istektir, bir kararlılıktır, ama mücadelenin kendisi değildir. Evet, şimdi bundan aldığımız tecrübeyle daha geniş bir kesimde, ulusal ve uluslararası zeminde PKK önderliği savaşımını sürdürüyor. Böyle bir önderlik savaşımının koşulları ol-

gunlaşmıştır. Görüyorsunuz ki işler, hep dallanıp budaklanmıştır. Parti hem yandaşlarıyla, kadrolarıyla üslenmiştir ve hem de düşmanlarıyla, muarrızlarıyla bir anlamda üslenmiştir. Gelişen devrim, karşı-devrimi de güçlendiriyor. Eskiden sınıf savaşımlarını biz kişisel düzeyde yürütüyorduk; şimdi çok daha kapsamlı; binleri, yüzbinleri saflarına alabilecek tarzda yürütüyoruz. Eskiden uluslararası güçler bizimle ancak istihbarat ilişkileri düzeyinde ilişkilerini yürütürlerdi; şimdi devletlerinin ağırlıklarını ortaya koyarak, parlamentoları, hükümetleri devreye geçirerek ilişkiler mücadelesini yürütüyorlar. Eskiden gayri resmi yürütülen ilişkiler bugün resmi platformlarda yürütülüyor, bütün bunlar yeni gelişmelerdir. Parti eskiden düşmanın pratik savaş yöntemleriyle başetmek istiyordu, şimdi ise özel savaş yöntemleriyle başetmek istemektedir. İlk çıkışta yalnız ideolojik mücadele yürütürken bu, bugün ideolojik-politik-siyasi-askeri-kültürel her alanda bir mücadeleye dönüşmüştür. Ve görülüyor ki, yeni dönem son derece karmaşık bir mücadeleyi kapsamaktadır. Böyle dönemler eskisinden katbekat daha doğru yaklaşım ve savaşım yöntemlerinde seyretmemizi gerektirir. Sadece seyir değil, mevzileri iyi tutup savaşmamızı zorunlu kılar. PKK'nin önderliksel yürüyüşüne katılmak, bu mevzileri hakkıyla tutup layıkıyla savaşmaktan geçer. PKK Önderliği başta olmak üzere, bu savaşım —neye mal olursa olsun— engel, tehdit karşısında çizgiyi saptırmadan yürütüldüğü oranda bir önder olunabilir. Kadro bu konuda da yetenek gösterdiği, yani en azından önüne konan görevi hiçbir çizgiden sapmaya, çizginin gerisine düşmeye, çizgiyi ihmal etmeye mahal vermeden yerine getirdiği, çizgi içinde erimeyi başardığı, yetkin çizgi uygulayıcılığını gösterdiği ve bu konuda tüm engelleri ustaca bertaraf edip, taktik önderlik dediğimiz rolünü yerine getirdiği oranda önderlik savaşımına tam anlamıyla katılmış demektir. Bu savaşımı diplomatlıktan tutalım en yakıcı gerilla savaşımına kadar sürdürmeyi becerdikçe komple bir PKK kadrosu olmaya hak kazanacaktır.

Şimdi Partimizin, uluslararası alanda önderliğinin çokça tartışılması önemli bir gelişmenin içinde olduğunu gösterir. Partimizin resmi, fiili önderliğini yürüten Parti Önderliğinin daha fazla değere boğulması onun doğru yolda yürüdüğü anlamına gelir. Yani, şimdiye kadar uluslararası gericiliğe ve oportünizme karşı, ulusal bağımsızlık ve sosyalizmi dayatıcı bir biçimde temsil ettiğini gösterir. Parti içinden ve dışından en tehlikeli azgın işbirlikçilerden sahte ulusalcılara kadar hepsinin görülmemiş kampanyalarla hedefi haline gelmesi, onun şahsında sınıfsal önderlikle, devrimci ulusal önderliğin iyi birleştirilip temsil edildiğini gösterir. Diğer bir gerçek daha var: Eskiden bütün PKK hedeflenmek istenirdi. Şimdi esas olarak, bütün PKK'yi hedeflemek yerine özellikle Parti Önderliğini hedeflemekte oldukları görülmektedir.

"Özellikle APO'nun önderliğini hedeflemek gerekir" sloganı neyi gösterir? Parti kadrolarının Parti çizgisini hayata geçirmede zayıflıklar gösterdiğini ve bu zayıflıkların karşı saflarda umutlar yarattığını gösterir. Parti içinde bile birçok Parti kadrosuna rahatlıkla kendisini kabul ettirebileceklerine inanan bazı provokatörler, diyorlar ki, "APO'nun dışında bütün partiyi bir haftada kontrol altına alabiliriz." Bunu diyenlerin yargısı, diş geçirecekleri ögeyle diş geçiremeyeceklerinin kimler olduğunu ortaya koymaktadır. Bu Parti kadrolarının, Parti Önderliğini tam temsilde zaaflı konumda olduğunu gösterir. Parti içinde olduğu kadar, ulusal direniş saflarında da Parti Önderliğinin kolay kolay aldatılamayacak, onların bütün beklentilerini ve çıkarlarını geriletecek, onların ulusal kurtuluş için kullanılabilecek nesi varsa onu ulusal kurtuluşa alabilecek, onların önderlik adı altında yürüttükleri faaliyetlerinin hepsini proleter halk önderliğine hizmet ettirecek bir biçimde kullanmada usta davrandığını gösterir. Şimdi daha iyi görüyorlar ve gördükleri için de bu karşı-devrimci sloganı yükseltiyorlar.

Burada sık sık yetmez PKK kadrolarını, temsilciliklerini etki altına almışlar, kullanabiliyorlar. Parti önderliğini kontrol ve denetim alına alamadıklarına göre, bir yığın tedbir alma ihtiyacını duyuyorlar. Buradan şu slogan ortaya çıkıyor: "APO'ya hayır, PKK'ye veya PKK'nin bazı bölümlerine evet." Böylece sınıfsal emellerini PKK içinde bazı kanallardan başarıyla yürütebileceklerine inanıyorlar. PKK'nin içine kolay kanallar kazacaklar, oradan sızacaklar ve PKK'ye sahip olacaklar! Ve buna güveniyorlar da! O zaman bundan çıkarılması gereken sonuç nedir? PKK'nin önderliksel temsili, çizgi temsilini her düzeyde başaran ve sadece tehlike ortaya çıkıp da, "ben seni bitiriyorum" dediği anda değil, daha tehlikenin ucu ufukta gözüktüğü zaman üzerine saldırı gerçekleştirmeyi bilme ve onu bertaraf etme biçiminde bir militanlığın sergilenmesiyle başlar. Bu konum yaşanıyor mu? Hayır. Bu konumun gerisinde yaşandığı iyi biliniyor. Bu konumun terkedilmesi şüphesiz ki canalıcı bir öneme sahiptir. Bu konumun terkedilmemesi, ister ulusal kurtuluş saflarında ister karşı-devrim saflarında olsun, diğer sınıfların temsilciliklerinin büyük umutlar beslemeleri ve tabii ki Parti Önderliğine karşı komplocu yaklaşımlarını daha da artırmalarına yol açıyor. O halde şimdi PKK Önderliği açısından sorun nedir? Daha çok kadrolar istiyorum.. Parti Önderliği gelişimini sürdürebiliyor.. Bu önderliğin nasıl geliştirilmesi gerektiğini anlattık. Şimdi bu da başlı başına bir olay. Meseleyi bir kişi açısından görmemek gerekiyor.

Parti Önderliği, bir önderliği geliştirirken en başta nelere dikkat eder? Halkın temel çıkarlarının araştırılıp incelenmesini ve tespit edilmesini sağlar, bunda haklıyı ve haksızı ayırdeder, daha sonra bütün bunları eyleme ve programa dönüştürür. Bu arada hareket geliştirilir. Bu hareketin çabaları, emekleri vardır. Bu devrimci emeğin en yoğunlaşmış ifadesine ulaşmak ister. Bu ise Parti örgütüne ulaşmayı ister. Bu konuda harcanan çabalar en büyük değer olan şehitlerin doğru yolundadır ve tabii ki doğru yolda olan şeye katılınır.

PKK Önderliğinin bu biçimde yürüdüğünü belirtmek gerekir. Bu önderliğin genelde uluslararası gerçekliğe ve Kürdistan toplumuna, koşullarını sıkça koyduğumuz gibi, en zifiri karanlık ortamdan bugünkü hareketli ortama getirilişine kadar iyi icra edildiğini söylemek gerekir. Yaratıcılık, yerinde hareket tarzı, şimdiye kadar becerilmiştir. Kısaca, burada yetkinleşme temsil edilmiş, bu Partiye tam özümsetilmiştir. Dikkat edilirse, bunlar bir araya geldiğinde ve yoğunlaştığında, ortaya çıkan, bir işin kuru önderliği değildir. Büyük emek sahiplerinin kendisidir. Bugün PKK Önderliği olarak tabir edilen olay; bir halkın temel çıkarlarına hayatiyet kazandırmak için hayatını ortaya koyanların en yüce emeklerinin sentezi, kurumlaşmasıdır. Parti Önderliği ancak bunu başarıyla yerine getirdiğinde, bu emeklerin birleşik ifadesi olduğunda, bunları kurumlaştırdığında, yapısal dünyaya kavuşturduğunda bu rolünü başarıyla yerine getirdiğinden bahsedilebilir. Ama bu emekleri peşkeş çeker, şuna-buna kaptırırsa o zaman önder olamaz. İster ulusal, ister uluslararası alanda, bu emeklerin ve direnişin büyüklüğü oranında, direnişi ve bu değerlerin doğru savunulmasını becerdiği oranda bir önderliksel durumdan bahsedilebilir. Önderler böyle olmak zorundadırlar ve yalnız genel önderlik düzeyinde de değil; bir hücre önderliği de sözkonusu olduğunda bütün yoldaşların emeğini en iyi sentezleyip, depolayıp, koruyup güzel işlettiğinde o bir hücre sekreteri, bir komite sekreteri, önderi olabilir. Biz önderliği böyle inşa ettik. Önderliğin bir kişinin kendini abartması, dünyanın merkezi yerine koyması, her şey benim demesiyle alakası yoktur.

Parti içinde ve dışında birçok gelişmeyi kendisinde kapatan, kendisinde tıkatan neyi yaşıyordur; "Her şey benimle başlar, benimle biter." Aslında ölse bile bu anlayışta olan, bunu kanıtlar. Önemli olan burada, "her şey benimle başlar, benimle biter" değil, seninle bir şeyler başlasa bile, seninle asla bitmemesi gereken bir şey ortaya çıkarmaktır. Zaten dargörüşlülükle, uzun vadeli görüşlülük burada ortaya çıkar. Uzun vadeli görüşlülüğü olan, tarihe bir şeyler bırakmak isteyen objektif bir eser ortaya çıkarır ve onunla geleceği kuşatmak ister, kendini yaşatmak ister. Yoksa, bulduğu altını yalnız kendisi için iyi bir yere koyan adam ölür, o değerler de kaybolur. Böyleleri gibi örgüt içinde yaşamamak gerekir. Parti olayında, hele proletaryanın kollektif emeklerinin ürünü olan önderliğin gelişimine bu yaklaşım taban tabana zıttır. Sizlerin yapacağınız tüm çaba, önderliksel katılım konusunda kollektif emeklerin bir parçası olmaktır. Yanınızdakinin emeğiyle kendi emeğinizi anlamlı bir biçimde birleştirmek gerekir. Kesin onu ya cebe almak ya da çıkarmak değildir. Bu tutum genelde önderlik kavramına ters düşmekte ve çoğunun da önderlik uygulaması bu biçimdedir.

Çoğunuzun PKK'ye katılımı, önderlik gerçeğini yaşaması, bir küçük-burjuvanın sadece emeklerinin sonuçlarını yaşamasına benzer bir yaşamdır. Yani bir küçük-burjuvaca katılıştır. Küçük-burjuva katılış, "emeğim vardır, onun sonuçlarıyla yaşarım" der. Proleter devrimcinin katılışı ise, "emeğim bütün örgüte, emeğimin sonuçları bütün sınıfa" anlayışı temelindedir. Bu giderek tüm ulusa ve insanlığadır. Bu kadar geniş bir yaklaşımın sahibi olmazsanız, önderliksel katılımı tam yapamazsınız. İşin tanımı böyledir. Tanım böyle ise, o zaman bu temelde yürüyüşe katılmak gerekir. Tabii yalnız kendi emeğiyle örgüt içinde geçinenlere belki bir dereceye kadar katlanılabilir, zira bunlar ilerde proleterleşebilir de. Ama yok, sadece kendi emeğine sahip olmayla yetinmeyip, birçok emeği de kendisinde hapseden, kendisinde odaklaştıran, yani hırsızlık yapan bizde üçüncü yolun yolcusudur. Yani o Parti içinde eski sömürücü güçlerin bir kolunu oluşturmaya götürür. Çünkü başka emekler üzerinde hesaplar kuruyor. Onun için size her zaman şunu söyledim: Örgüt içinde emeğinizle kıyaslanmayan bir kariyer isteyemezsiniz. Emeğiniz ve ona katılacak olan emek eğer kollektif bir tarzda ise, bunların emeğini daha da ilerletiyorsa, sizin çabanız daha da bilinçlendirmeye, daha da örgütlendirmeye hizmet ediyorsa, bu tarzda bir kollektif önderlik ve emek sahibi olmanızdan, önderliğinizden bahsedilebilir. Ama öyle yapmıyor, çok az çaba ve emek harcıyorsanız, bunun yanında yüzlerce kişinin emekleri üzerinde basit bir kariyeri koruyorsanız, tasarrufta bulunuyorsanız, kendinizde onu sınırlandırdıkça sınırlandırıyor, tıkattıkça tıkatıyorsanız, daha sonra da örgüte, Partiye karşı hesap kuruyorsanız, bu yapılan hırsızlıktır. Buna, "ele geçirdim, hakim oldum, güçlü oldum, çok büyük bir ağırlığım oldu" deseniz de, açık ki bu hırsızlıktır. Ve bunun da günü gelince hesabı sorulur.

Emek üzerinde kurulan bu tip hesaplar karşı sınıfın hesaplarıdır. Böyle kariyer, böyle örgüt temsilciliği, böyle Partiye katılım olmaz. Önderliğin takibi böyle değildir, fakat bu oldukça da yaygındır. Onun için her zaman söylüyoruz. Çoğunuz yönetim deneyimini yaşıyorsunuz. Onun da biricik koşulu şudur: Çevrenizin emeklerinde, kalite ve nicelik birikiminde bir rolünüz varsa bu sıfatı hak edersiniz. Yoksa bu sıfatın gereğini yerine getiremiyorsanız, dolayısıyla sizinle savaşım da başlar. Proletarya kadrosunun örgüt ölçüleri içerisinde olmak istiyorsanız, bunun tanınan gereklerini hiçbir bahane ileri sürmeden, şu veya bu toplumsal zeminin alışkanlığını ileri sürmeden gerçekleştirmelisiniz. Bu bizim önderliksel anlayışımızdır.

Söyledim: Parti Önderliği de faaliyetlerini böyle yürüttükçe bir önder olarak kalmaya devam etmelidir. Buna katılmak isteyenler, bu tarzda katılmayı sağlarlarsa, böylesi bir önderliksel katılma uygundur. Bunları onaylamakta yarar vardır. Ama bunun dışında, ben bile olsam, PKK Önderliğini bu temel ilke ve uygulamaları dışında yürütmek istediğimde elbette engel çıkarılmalı, ondan öteye, doğru bir önderliğin geliştirilmesi için tedbir de alınmalıdır. Fakat bu doğru temelde yapılmalıdır. Yalnız bugün için de değil, ilerisi için de, onlarca yıl sonrasında bile sağlam bir ulusal kurtuluşçuluk, demokrasi, sosyalizm doğrultusunda yürünmek isteniyorsa, buna tamamen sıkı sıkıya bağlı olarak yürümesini bilmek gerekir. Bir halk bu temelde bilinçli öncüsü vasıtasıyla yürüdüğünde kesinlikle yükselir, gelişir, sosyalizme kadar da gider. Ama önderlik konusunda günümüze kadar ki gerçekliklerimiz neyi gösteriyor? En işbirlikçi, aşiretçi duygularla, dinsel idealizmle, fanatizmle başta tutulursa, "büyüğümüzdür, giderse vay ne olur halimize" denirse; aşiret, kabile reisliğine sonuna kadar sevdalanılırsa, bu toplum elbette dünyanın en düşmüş toplumu, en arkadan kaplumbağa adımlarıyla yürüyeni olmaktan kurtulamaz. Dolayısıyla biz doğru önderlik çözümüne büyük değer veriyoruz.

"PKK'de artık öncü esas itibarıyla denenmiştir. Ve halkın çıkarlarının temel savunucusu olmayı, her koşul altında belki bütün mensuplarında her düzeyde eşit oranda değil, ama esas ağırlık itibarıyla sağlamıştır. Şüphesiz ki bu konuda gelişmesini sürdürecektir. İşe oldu-bitti gözüyle bakılmayacaktır; öncünün eğitimi, tecrübesi sürekli artırılacaktır..."

Bunca olanaksızlıklara rağmen, bizim bu konudaki çabalarımızı biliyorsunuz; yıpranmak şurda kalsın, korkunç bir şekilde yüklendikçe yükleniyoruz, bu çabada sınır tanımıyoruz. En ince olanakları bulup ortaya çıkarmaktan, en ufak bir gediği orduların içinden geçeceği kadar açmaktan tutalım düşmanın yararlanabileceği en ufak bir gediği tüm gücümüzle kapatmaya kadar her türlü tedbir neyse onu alıyor; yine de yetersizdir diyoruz. Bu, bir halkın saflarında gösterilmesi gereken önderlik hassasiyeti gereğidir. Bu var olan sahtelikleri, önderlik adı altında fosilleşmeyi kesinlikle aşmak için gereklidir. Bütün aileden en üst otoriteye kadar içine girilen büyük aymazlığın, gafletin yıkılmasıdır. Ve buna herkes de muhtaçtır. Bunlar ne bir kişinin yüceliğiyle sağlanabilir, ne de üretilebilir. Buna bir halk katıldığında, bir halk bu temelde kendisine yöneldiğinde, kendisini eleştirdiğinde, kendisini ayağa kaldırdığında kurtuluşa gidebilir. Bizim görevimiz bunun önünü açmak, bunun bağlantılarını kurmak, bunun sürükleyicisi ve

yürütücüsü olmaktır. Önderler bu temelde bir halk için ekmek-su kadar gereklidirler. Fakat önüne sahte önderler kondu mu bir halk için en kötü durum ortaya çıkmış demektir. Nitekim günümüzde bu konuda büyük çatışmalar da var. İleri doğrultuda sonuna kadar fedakar, cesaretli, bilinçli çabanın sahipleriyle, sonuna kadar işbirlikçi, teslimiyetçi, uzlaşıcı, yüzbinlerce insanı bir kararla teslim etmekten tutalım, düşmanın basit bir maaşına kendini satmaya kadar hiçbir ülkede, hiçbir halkın saflarında gözükmeyen önderliklerin halkımız içinde ve ülkemizde yaşanması ortadayken savaşım şiddetli geçecek ve elbette ki bu konuda dürüst olanla olmayanların kavgası, iyilikle kötülüğün, yeni ve eskinin, doğru ile yanlışın, yetmezle yeterli olanın çatışması büyük olacaktır.

Sadece Parti dışında değil, en önemlisi de Parti içinde bunun cereyan etmesidir. Biz bütün bu konularda çelişkileri alabildiğine açığa çıkarmaya özen gösterdik. Bu konularda savaşımı açık ve dürüstçe yürütmek istedik. Yaralara bastırılarak tedavi edilemez, ancak açılarak tedavi edilebilir. Atılması, kesilmesi gerekiyorsa kesersin, ameliyat gerekiyorsa ameliyat edersin. Hiçbir şey bir bünyeyi kendi hastalıkları içinde, hem de en kötü ilacı üzerine bastırarak, "kurtarıyorum" demek kadar tehlikeli olamaz. Bizim ilaç diye toplumsal yaralarımıza sürdüğümüz nedir? Bu fosilleşmiş önderliklerdir. Sürdükçe bunları sürdürdük, ne oldu? Yapı kangren oldu ve siz bunların etkisini yaşadıkça yaşadınız. Ama büyüdünüz mü? İşte, aile reisliğinden tutalım diğer birçok önder belediğiniz kurumları, otoriteleri, alışkanlıkları, gelenekleri yaşadınız; büyüdünüz mü; vatan var mı, özgürlük var mı, onur ne kadar var? İş becerme, saygı toplama, sevgili birisi haline gelmeyi becerebildiniz mi? Yok. O zaman yapmamız gereken işler çoktur.

Benim şu ana kadar bütün kavgam, onurlu bir insan olmak içindir. Yani, benim biricik gayem insanlara saygılı olabilecek bir insan olmaktır. Peki bu neyle mümkündür? Onuru, şerefi, mensubu olduğunuz halk ile bu halkın da mensup olduğu insanlığın kaderi konusunda bir görüşün sahibi, bir çabanın sahibi olmakla gösterebilirsiniz. İşte bizim de girdiğimiz yol budur. Bunun dışında adam olmak nerede? Köleler ordusu içinde bir komutan olmuşsun, bunun önderlikle ne alakası var! Şeref ve onurla ne alakası var! Demek ki, kavgamız insanın kendisi kadar önemli. İnsanız, o zaman varlığımız kadar önemlidir bu kavga ve bu kavga zaten insan olmanın ta kendisidir. Kişisel kurtuluşu her zaman sınıfsal ve ulusal kurtuluşla içiçe görürüz. Ve bu doğru bir görüştür. Bu her yerde böyledir. Kişisel kurtuluşunu mensup olduğu geniş kitleden ayrı ele almak ve kurtulmayı düşünmek dünyanın en ahmaklarının yaptığı iştir. Ve bu bizde çok yaygındır. Sözümona her gün köşeyi dönüyor, kırk türlü gemiyi kurtarmış! Var mı böyle kendini kurtaran? Bizde en iyisi bile, düştükçe daha da düşmemiş midir? Böyle kurtuluş olmaz. Belki hayali kurulur ama, kendisi asla gerçekleşemez.

Bu savaşım önümüzdeki dönemde bu çerçevede daha da kızışacak ve boyutlanarak gelişecektir. Akıllı olanlar böyle savaşımların öngünlerinde kendilerini iyi hazırlarlar. Bütün yaşantılarını bu temelde eğitirler, tecrübeyle yeniden güçlendirerek kazanırlar. PKK'de bu iş artık öncünün kendini hazırlamaktan öteye bir anlama geliyor. PKK de artık öncü esas itibarıyla denenmiştir, sınanmıştır. Ve halkın çıkarlarının temel savunucusu olmayı, her koşul altında belki bütün mensuplarında her düzeyde eşit oranda değil, ama esas ağırlık itibarıyla sağlamıştır. Şüphesiz bu konudaki gelişmesini sürdürecektir. İşe oldu-bitti gözüyle bakılmayacaktır; öncünün eğitimi, tecrübesi sürekli artırılacaktır. Yalnız ulusal kurtuluşun değil, toplumsal özgürlüğün ve eşitliğin azami sağlanışına kadar bu böyledir. Parti bu rolünü böyle yerine getirecektir.

Biz de artık tarihin bu döneminde işe geniş yığınları da katıyoruz. Çıkıştan, tarihi direniş döneminden daha fazla, önümüzdeki dönemde halk da katılacaktır. Halkın katıldığı davalar daha fazla kan dökülmesine yol açar. Daha acımasız kuralların işlemesine götürür. Öncü ne de olsa kendi içinde işleri az sayıda insanla, daha önceden belirlenmiş kurallarla götürdüğü için az hata yapar. Kaldı ki bu bizde az hata da değildir. Çok hata yapılmıştır. Çok başarabileceklerimizin az başarılmasına, çok az kaybedeceklerimizin çok kaybına bu nedenle gittik. Öncü düzeyinde bu durumu eğer biz böyle yapmışsak, yarın halk düzeyinde daha fazlasına yol açmamak için ne yapmak gerekiyor? Halkın devrime katılışını özenle yapmak, halk savaşımını ve her düzeyde siyasal-askeri kural ve kaidesini yerli yerine oturtmak, nereye köşe taşı olacaksa, nereye bir tuğla parçası olacaksa, yerli yerinde yapmak önem taşıyor. Çünkü halk savaşımlarında artık onların, yüzlerin kaybından değil, binlerin kayıplarından bahsetmek gerekiyor. İşte devrimci sorumluluk böylesine katılım dönemlerinde, halkın eylemlerinin yükseleceği dönemlerde her yönüyle kendinde halkı yaşamak, halkın önderliğini en az kayıpla ve sonuna kadar başarıya ve zafere dönük gerçekleştirmek için kendisine yüklendikçe yüklenir. Önderlik sanatını en iyi bir biçimde inşa etmek için sorumluluğun en kapsamlısını, sonuna kadar duyarlılığı gösteren, bu konuda karar gücü ve bunu en örgütlü bir biçimde yerine getirmede anında doğru davranışın sahibi olan, tüm bu konularda eğitimini zamanında yapan adamdır.

Halkın böylesine temel işleri sözkonusu olduğunda göz bu görevden başka hiçbir şeyi göremez. Yürek başka bir şey için çarpamaz. Mantık başka karmaşık durumları düşünemez. Bu konuda kendimizi aldatmayalım dedik. İyi PKK'lilik iyi bir şeydir. Biz halkın önderliğini en genelde temsil etmeye çalışırken, görüyorsunuz ki, Kürdistan halkının varlığını, kimliğini inkar şartlarından yola çıktık. Tamamımız böyleydi. Bugün kimliği bizzat düşman tarafından itiraf ettirdik. Düşmanın yok etmek istediği bir halkı bugün üç öğün besleyebilecek kadar PKK korkusuyla da olsa ona benimsettirdik. Bunlar küçük başarılar değildir. Her boydan sahte önderlikleri ağa-paşa taslaklarının maskesini düşürüp çok çok geri konumlara ittik. Kürdistan'da basit bir köy ağacığına karşı direnmenin ne kadar zor olduğunu bilirsiniz. Ülke çapında bunları geriletmenin ne anlama geldiğini çok iyi bilirsiniz. Daha dünün kendisinden utanan, sıkılan tipini bugün en özgür savaşçı durumuna getirmesini bildik. Bu da az önemli başarılardan değildir. Demek ki bunlar başarı; ama bizim için çok çok küçük kazanımlardır. Bir önder bunlara bakarak kendini avundurursa, vay onun haline! Bir önder bunları düşünemez. Düşüneceği tek şey yarınki örgütün esenliğidir. En çok üzerinde duracağı şey, yarınki tehlikenin nerede olacağıdır. Yalnız ve yalnız yüreği onun için çarpar. Yalnız ve yalnız ona karşı örgütün sağlıklı gelişmesini düşünür. Başka hiçbir şey düşünmez. Buradaki bu çabalar bile ancak bunun sıradan bir parçası olabilir.

Esas olan nedir? Başta düşmandan kaynaklanan tehlikeleri görmek gerekir. Tedbir almak, sahte dostların, yetersiz dostların götürmek istedikleri noktaya gitmemek; onları da doğru yola getirmektir. Burası Kürdistan. Kürdistan'ın dostluklarının nasıl olduğunu bilmek lazım. Gerçekten dost mudurlar; gafil dostlar var, yetersiz dostlar var, dostluk maskesi altında görülmemiş düşmanlıkları yürütenler var. Onlara karşı da uyanık olmak gerekiyor. Bırakalım onları, içimizdeki gafillerin durumunu düşünmek gerekir. Bunlar daha az tehlikeli değiller. Önder bütün bunları görebilen, tedbir alabilen, bizzat günlük olarak başında olan adamdır. Kadro, bu hat'a sımsıkı bağlı olan, sadece "yaşamımı ortaya koydum" demekle yetinmeyendir. Ondan daha fazla —o bir gerekçedir— yaşam düşünmek içindir. Yaşam, büyük irade gösterisini sergilemek içindir. Yaşam, Parti doğrultusunu her türlü engellere rağmen sürdürmektir. Kadro ise bunu yapan adamdır. Bazıları merkez dediler, politbüro dediler. Merkez olmak, PKK'de politik büro olmak, komite sekreteri olmak, hücre sekreteri olmak, Partinin bu yürüyüşünü iliklerine kadar yaşamak demektir. Politik büro ise, onun içten ve dıştan temsilini sadece yapan değil, başarıyla yapabilen, onu önderlikle aynı düzeyde paylaşabilen, yürütebilen, gözünü kırpmadan her saniye işinin başında böyle olmasını bilen ve böyle yürüyebilen adam olmaktır. Önderlik yürüyüşüne katılmak şurda kalsın; temel politik kavrayışı çok geriden takip edecekler, canları istedi mi onu kuyrukçuluğa dönüştürecekler, bir çırpıda koyverecekler ve böylece merkez olacaklar. Bunlar ancak bir halkın başbelası olabilirler. PKK'nin en başbelası da bunlardır. Ve az zarar da vermediler. Politik doğrultuyu kişisel endişeleri için saptıranlar var, biz bunlara kendimizden daha fazla önderliksel konum tanıdık. Ve baktık ki adam can telaşı içinde çizgiyle oynuyor. Ve bu politik üye olacak... Biz adama merkez görevi verdik. Adam işin üst düzeyde yürütme sorumlusu değil; yürütmemek, işleri engelletmek, örgütü bozmak, örgütle oynamak için bu yetkiyi kullanıyor. Halbuki merkez olmak için, biliyorsunuz, kollar-gözler gerekir. PKK'nin dayanacağı kitle, kitle arasında saracağı kollar geniştir. Yani gövde üzerinde bir başın yükselmesi için vücudun diğer organları da geliştirildi ve tam da merkez olabilecekleri bir konum bunlara verildi. Peki bunlar omuzun üzerinde baş diye mi yükseldiler. Hayır. Bir omuz üzerinde beş-on tane başçık diye ortaya çıktılar. Bu husus nasıl tanımlanabilir? Birbirini dinlememekle; bir ortak beyin gibi çalışmamakla; birbirinin karşısına çıkmakla; sen-ben kavgası geliştirmekle; senin yetkin, benim yetkim demekle, kollektivizmi, tek ses olmayı bilmemekle hepsi omuz üzerinde turp gibi yükseldi. Bunlar merkez olabilir mi? Bunlar ucube olur. İyi merkez olmak için her gün bir yığın deneyim imkanı veriyoruz. Sadece önü açma değil, pratiğini yetkinleştirme değil, kural ve kaidelerini bile koyuyoruz.

Böyle olurlarsa dünyanın en mutlu adamı olurum. Ve tüm halkımız da olur. Diyorlar ki, "PKK'de güçlü bir merkez oluşmuyor; PKK'nin kaçıncı sıradan adamları var mı, yok mu?" Bu biçimde sorular soruluyor. Biz her zaman şunu söyledik: Birinci sıraya oturtulması gereken, halkın yüce davasıdır. Onun önderliği takibidir, isimler ikinci planda gelir. Eğer mutlaka isimler ortaya çıkarılacaksa, bu hizmette yarış biçiminde olabilir. En büyük ve en yaratıcı hizmetin sahipleri merkez olmalıdır. Hiçbir şey sırf açıkları kapatalım diye yama vurularak köklü çözüme kavuşturulamaz. Hele hele bu çok ciddi bir devrim işi ise, çok mücadelelerin önderliğini yapacak bir parti ise, bu PKK ise, buna merkezilik etmek, buna kadro olmak basit bir mesele değildir. Mesele onuru düşürmemek; mesele eğer sana bir görev verilmişse, onunla oynamamak; onu canı pahasına hayata geçirmekse, çok daha lime lime olursun, ama yine de hayata geçirirsin. O zaman bu ölçüleri edinmek için yapmamız gerekenler bellidir. Oynamak için gelmedik. Pay koparmak için yarışma, bozmak için sızma! Bunlar sadece felaketin başlangıcıdır. Böyle merkez olmaktansa, hiç olmamak daha iyidir. Ama doğru yolda merkezileşmek; doğru yolda halkın beyni, onun sürekli çalışan beyni olmaktır. Bu işler böyle olur. O zaman, önümüzdeki dönemde daha güçlü bir merkezi yapıya ulaşacağız. Yalnız genel merkez düzeyinde değil, bütün özel kol, birlik merkezleri direkt Parti merkezine bağlı olmalı.

Bu işlere çözüm getirmeliyiz. Ve bu konuda bir yarış olmalıdır. Bütün bunlar ne içindir. Bütün bunlar güçlü bir halk hareketini daha kazasız-belasız başarıya götürmek içindir. Halkın mücadelesi kızıştıkça, halkın geniş kesimleri kavgaya katıldıkça, merkeze olan gereksinme artar. Bir bütün olarak Partiye, Parti çekirdeğine ihtiyaç artar. Bu bir kuraldır. O halde bu kuralın gereklerini yerine getirmek için öncü netleşmeli, öncü iyi bir işleyiş mekanizmasına kavuşmalı, merkezler bu konuda sağlam teşekkül etmeli. Bunlar için de tüm çabamızı göstermeliyiz. Şimdiye kadarki çabalarımızın en büyük yönlerinden birisi de, böylesi merkezlerimizin her düzeyde ortaya çıkması içindir. Bu kadar bilinçlenmeye, üzerinde bir merkezin oluşturulabileceği kollar oluşturma, mevziler yaratmaya giden yolun aşamaları olarak bakmak gerekir. Önümüzdeki dönemi böylesi bir öncülükle kazanabiliriz. Ve tabii eğer böylesi önderler haline gelirsek, kazanabiliriz. Bunun için hazırlıklar herhangi bir dönemden daha fazla yürütülüyor. Eğitim hiçbir dönemle kıyaslanmayacak bir biçimde bütün Parti bünyesinde yürütülmek isteniyor. Yine de çok yetersiz. Ne de olsa burası Kürdistan ülkesi diye somut durum daha yeni yeni kamuoyunun bilincine çıkarılıyor. Halkın bilincine ve uluslararası alana yeni yeni giriyor. Düşman bin yıllık tedbirleri, planları yetkinleştirdikçe yetkinleştiriyor. Tabii ki yeni yeni uyanan dostlukların da gafleti yüzünden zorlandıkça zorlanıyoruz. İşte bu durumlar karşısında ne yapılır? Bu durumlar karşısında öncü kendisine yüklendikçe yüklenecektir. İşleri böylesi bir durumda ele aldığına göre ele alacaktır. Ve yollarını sonuna kadar açmayı bildikçe ispata layık olacaktır.

Şimdiye kadarki gelişmeler az değildir. Fakat hiç de yeterli görmüyoruz. Bundan sonraki gelişmelerin daha da hızlı olacağı kesindir. Hiçbirimiz gelişmeleri kendi şahsımızda sınırlamamalıyız. Bir örgüte mal edilmiştir, bir halka mal edilmiştir, uluslararası kamuoyuna mal edilmiştir. Onun için biraz rahatız, ama rahatız diye de sırtüstü yatan tip, bu konuda yine de "ne de olsa örgüt beni yaşatır, idare eder" diyen dar, ancak kendi kendisini yaşatamayacak biçimde dolaşan tip başa bela olur. Bir devrimci bütün bunlardan uzaktır. Kazanılması gereken sadece bir direniş değildir. Yeni yönetim kuracağız. Bir toplumu en gerici, en tortu özelliklerinden kurtarıp, yeni bir topluma dönüştürmek istiyoruz. Bunun öncüsü olacağız. Daha doğru dürüst bir aile bile kurmayı beceremeyenler, yeni bir toplumu nasıl kuracaklar. Bu soruya doğru cevap vermeliyiz. Basit duygularınıza bile daha yön vermeme sözkonusu iken yarın bütün bir toplumun duygu ve düşüncesine yön vereceğiz. Buna yeterli olmalıyız. Ağır aksak yürümeyi, hem de doğru yolda yürümeyi bilemeyen kadrolar olmaktan çıkıp, bir halkın koskoca yürüyüşünü hem de en kritik dönemeçlerde uçuruma yuvarlamadan idare etmesini bilen kadrolar olmalıyız. Sıradan bir imkan, olanak verildi mi, rahatlıkla boyun eğen ve ona kanan adamlar olmaktan vazgeçmeliyiz.

Yarın önümüze birçok imkan ve çıkar sunulacak. Bunların hepsinin bir tuzak olduğunu bilerek, gerekirse elimizin tersiyle itmesini bileceğiz. Sonuna kadar alçakgönüllü ve yalnız halkı için yaşayabilen adamlar olmalıyız.

Halk savaşının temeli ve çok doğal biçimde yerine getirmemiz gereken gerilla savaşımında içine düşülen yetmezlikleri aşıp, düşmanın özel savaşının boyutlandırmak istediği bütün yöntemlerini ve ona her gün yeni yeni katılan, her türlü uşak işbirlikçilerinin de yeni yöntemlerini, yaklaşımlarını boşa çıkarmak için bu savaşçılığımızı geliştireceğiz. Daha halkın karşında nasıl konuşacağını bilemeyen; ya kuyrukçu, ya jandarma olmaktan öteye bir konum işgal etmeyen kişilikten çıkıp halkın ruhu ve yüreği olmasını bilen, halkın doğal bir önderi olmasını becerebilen, varlığıyla, yürüyüşüyle ayağa kaldıran adam olmasını bileceğiz. Bizi bekleyen görevler bunlardır. Ve, "yiğidim, militanım" diyenin savsaklamadan, hem de azami çabayla ve de çok ustaca benimseyeceği militanlık ölçüleri bunlardır. Bu temellerde Parti Önderliğimiz en olumsuz koşullardan bugüne gelmesini bildiğine göre, PKK bu gelişmenin kendisi olduğuna göre, bundan sonra da daha gelişmiş bir mücadele ortamında bir savaş örgütü olmanın bütün özelliklerini kendinde yaşatmak durumunda olup, ve elbette ki bundan sonra daha başarılı çalışabilecektir. Bu savaşı bizim, daha şimdiden, hem ortaya çıkarmada ve hem de yürütmede kazanmış olduğumuz deneyime dayanarak daha kazasız-belasız götürecek; düşmanın boşluklarından, dostların desteklerinden yararlandırarak ve halkımızın her şeyin belirleyicisi olan katılımından, özgücünden yararlanarak daha da ilerletmemizin kaçınılmaz olduğuna inanıyoruz. Partimizin bu temelde görevlerini başarıyla yerine getireceğine eminiz. Bundan sonraki militan faaliyetlerimizin bu biçimde yüksek bir başarıyla yerine getirileceğine inanıyoruz. Ve yine halkımızın öncünün şahsında gerçekleşen kahramanca direnişe bizzat kendisini kahramanlaştırarak karşılık vereceğine inanıyoruz. Bu temelde her zamandan daha fazla bağımsızlık ve özgürlüğü kazanmada kendimize güveniyoruz ve tüm Partiye ve halkımıza başarılar diliyoruz.

PKK ZİNDAN DİRENİŞİNDE 10. YIL

Hayri'ye Mektup

"Halkımın kurtuluş davasının büyük neferi; seni nasıl ansam, nasıl anlatsam, zorlanıyorum..."

Sevgili yoldaşım,

Fiziki olarak aramızdan ayrılışınızın yedinci yılına girdik bugünlerde. Gidişinizden bu yana o kadar çok şey değişti, o kadar büyük ve hızlı gelişmeler oldu ki bunları bir mektuba sığdırmak olası değil, ama ardınızsıra büyük katkılarınızın da ürünü olan gelişmelere kısaca da olsa değinip size biraz bilgi vermeyi, yer yer de olsa anılarımızı tazeleyerek bu arada biraz sohbet etmeyi istedim.

14 Temmuz Parti ve halk tarihimiz için büyük bir dönüm noktası; başaşağı gidişin, karanlık günlerin tersine çevrildiği atılım günü oldu. Bu eyleminizin, atılımınızın bir zindanlardaki tutsaklar ve dışarda sevgili Partimizce karşılıksız kalmayacağı muhakkaktı. Nitekim öyle de oldu. Verdiğiniz işaret, mesaj doğrultusunda Başkan APO'nun yoğun çaba ve yol gösterici̇liği altında ülkeye dönüş kararı alınmış ve yoğun hazırlıklara girişilerek, ülkeye gruplar halinde dönülerek bu tarihi karar pratiğe geçirilmiştir. Dışarda bunlar yapılırken, içerde de izinizde yürüme, direnişi egemen kılıp teslimiyet ve ihanete son verme, güçlü şamarımızı düşmana vurma hazırlıklarımız aralıksız devam etti. Arkanızdan gelmemezlik edemezdik, şanlı adımlarınızın yaratımlarının üzerine yan gelip yatamazdık; ne APO'nun, ne Partimizin ne de sizlerin bize öğrettikleri değildi bunlar. Değerlerimize sahip çıkıp onları geliştirmek, layık olmak zorundaydık ve yaptığımız da bu oldu. Direnişin hazırlıklarına ve sonuçlarına geçmeden önce olup bitenlerden bir-iki şey daha aktarayım.

En çok istediğin şeyi, en sonunda gerçekleştirebildik. Bunu ne kadar da çok istiyordun; tarihsel önemini nasıl da sık sık vurguluyordun. Evet, en sonunda savunmalarımızı yapabilecektik, hem de yazılı. Zaten hiçbir zaman bizleri susturamadılar ki. En zor ve vahşi uygulamalar altında bile özgürlük ve Parti ile halka olan inanç, bağlılık haykırışlarımızı susturamadılar. Ama istediğimiz gibi yazmaya da hiç mi hiç müsaade etmediler, büyük bir yasaktı o. Bu yasağa nasıl da içerlemiş, üzerinde ne kadar çok kafa patlatmıştın. Ölüm orucunun son günlerinde bile yine en çok konuştuğun konuydu bu. Savunmalarımıza müdahale edilmez, yazılı savunma yapma olanağı tanınırsa biz geride kalanların anlaşıp eyleme son verebileceğini söylüyordun. Dördünüzün şahadetinden sonra bizimle pazarlığa oturmak, anlaşma yapmak zorunda kaldılar. Düşmanın kendisini en rahat, en güçlü hissettiği dönemde onları dize getirmeyi başardınız. Sizden sonra anlaşmaya tam uymasalar da, yazmamızı engelleme, tehdit ve baskıyla caydırma yoluna gitseler de yazılı savunma hakkımızı geri alamadılar. Ve yaklaşan anadava duruşmalarına —ki, duruşma savunma aşamasına gelmişti— savunmalarımızı yazılı hazırlayıp götürdük. Sizin tüm arkadaşların kendisine gelmesi, kendilerine ve direnişe olan güvenlerinin gelişip

"Kürdistan halkı seni tanımalıdır. Çünkü, sende kendisinin en olumlu, en ileri, en iyi ögelerini; kurtuluşa olan tutkuyu; sabrı, isyanı, kavgayı, davaya bağlılığı, sadakati görecektir..."

pekişmesi için temel rolü oynadığınızı vurgulayayım. Ve sizden sonra, korkaklığın, tedirginlik ve suskunluğun yerini bir cesaret, bir haykırış, duruşmalarda daha korkusuzca vahşeti, olup bitenleri anlatma aldı. Arkadaşların bu tavırları karşısında duruşma yargıcı Emrullah Kaya'nın yüzünü bir görmeliydiniz. Adamlar yıllar yılı bizi suskunluğa gömmek için ellerinden gelen her şeyi yapmışlardı ama sonuç istediklerinin tersine olmuştu. Emrullah'ın yerine sevinen, yüzü gülen bizdik artık. Kızaranbozaran, sinirli olan ise onlardı.

Anlaşmada kimseye işkence yapmayacaklarına söz vermişlerdi sözümona. Buna tabii ki hiç uyulmadı. Türk askerinin şeref ve asker sözü ancak bu kadar oluyordu. Ölüm orucunun bitmesinden sonra bizleri de zindanın soğuk hava deposu olan 36'ya —hücrelere— getirdiler. Bildiğiniz gibi hücrenin bu bölümünün pencereleri hep kırılmış ve bir daha takılmamıştı. Diyarbakır son kırk yılın en soğuk yılını yaşıyordu. Hücrelerimizde sular buz tutuyordu. Onbirimizi 36'ya attılar. Ölüme terkedildik ama insan çok dayanıklı bir canlıymış meğer. Hele bir de inançla yüklüyse.

Ve inadına dayandık, ölmedik. Yalnız bizim Deza (Hamit Kankılıç) aklı dengesini yitirdi. Zaten, ölüm orucundayken gitmişti. Tedaviye de almadılar. Bu durumunu bilen idare ondan yararlanıp itiraf imzalatmak istedi. Zaman zaman çıkarıp dövdüler. Ama Deza, Apoculuğu bilinç altına yerleştirmişti bir defa: "Ben ihanet etmem, pişmanlık göstermem" diyordu. Tüm iki yıl boyunca Deza uyanık olduğu her dakikada, kendi kendisine konuşup söylenirken hücrelerden onun sesi işitilirdi. Bazen küfürlü, bazen de küfürsüz, Kürtçe, Zazaca, "Ben komünistim, Hamit komenisto, pişmanlık duymim" derdi. Evet Hamit artık bir deliydi, ama deliliğinde bile Partiye olan bağlılığını benliğinden söküp çıkaramamışlardı. Böylesi yüz akı örneklerimiz oldu.

Bir de Hasan Hüseyin Karakuş'umuz vardı. Hani sizin de, bizim de tanıdığımız, en güvendiğimiz unsurlardan biriydi. Böyle görünüyordu ama hiç mi hiç öyle değilmiş. Hastane dönüşü onunla ikimizi aynı hücreye attılar. İkimiz aynı yatakta yatıyorduk, tek yatağımız vardı. Çok şey beklediğimiz bu adam susuz kalınca bir çiçek gibi solmaya başladı. Düşmanın işkenceye son vermemesi, henüz güçlü görünmesi onun direniş ve mücadeleye olan inancını sarsmış, bu inançsızlık günden güne giderek dipsiz bir kuyuya dönüşmüştü. Üstüne ölüm korkusu da eklenince tam bir harabe, çöküntü kalmıştı geriye. O günlerde gelen iddianamede hakkında idam istemi vardı. Buna rağmen itiraf yapacağını, ihanet edeceğini, yine de beklemiyordum. Bu adam bitmiş, artık bu işlerden el etek çeker diyordum kendi kendime. Ama bir insanın yoldaşına, halkına, bunca değere tamamen düşman olabileceğini aklıma bir türlü sığdıramıyordum. Tabii kendisi bu şeyler üzerine hiçbir şey konuşmazdı. Bunlar benim gözlemlerimdi yalnızca. Ve o gün savunmalar için mahkemeye gitmiştim. Çok soğuk bir şubat günüydü. Soğuk yakmıştı beni adeta, bir an önce kendimi hücreye atıp battaniyeye sarınayım diye düşünürken, hücreye geldiğimde ne göreyim... Döşekteki o pis pamuklar dahil ne varsa dağıtılmış, harap edilmiş, birbirine katılmış; yandaki arkadaşlar onun durumundan haberdar değildi. Geldiğimi duyunca, Karakuş'un, sabah gardiyanları çağırdığını, onu alıp götürdüklerini, bir daha da geri dönmediğini söylediler; ve nereye gitmiş olabileceğini sordular. Tabii hücreyi o halde görünce her şeyi anladım. Arkadaşlara, "O gitti artık" dedim. Korkunç bir düşkünlük, ihanet örneği sergileniyordu. Ara sıra iple haberleşirdik, onu bile hemen söylemiş. İdare her şeyi dağıtıp, arkadaşları da çırılçıplak soyarak aramadan geçirmiş.

Bu idareye cesaret veren bir olay oldu; idare bunu hiç mi hiç beklemiyordu. Son zamanlarda artık kimseyi itirafa zorlayamaz olmuştu.

Bir aydan fazla o karda buzda yeniden bir terör estirdiler. Tutsaklar karda çıplak süründürülüyor, dövülüyordu. Karakuş, mahkemede bundan da beterini yaptı. Korsan, göstermelik mahkemeye hukuki gerekçe bulmaya çalıştı ve mahkemenin işini de çok kolaylaştırdı.

Bu tatsız olayı size anlatmak istemezdim ama bu acı gerçeği de bilmeniz gerektiğini düşünüyorum. Sizin şahsınızda halka, davaya, yoldaşlara olan bağlılığın, sadakatin, yüceliğin en büyük örneğini gördük. Deza gibi halktan gelmiş gencecik insanların bağlılık ve sadakatini gördük. Yüceliklerin yanında bunun gibi dönekliğin, puştluğun, ihanetin de en kötülerini gördük, yaşadık. Diyarbakır'da zaten her şey en uç noktalarında yaşanmıyor muydu? İşkence, vahşet; direniş, inanç, bağlılık, ihanet, düşkünlük hepsi de yanyana en uç noktada yaşandı. Tabii tarihe mal olan, damgasını vuran, derleyip toparlayıcı, yol gösterici, ilerletici olan direniş; yeniyi, iyiyi, güzeli temsil edendir. Ve geleceği ölümde yaratan, temsil eden, ölümsüzleşen sizlerdiniz.

Açtığınız yolda yürüyüşümüz devam etti. Direniş hazırlıklarımızı tamamlayıp 1 Eylül 1983'te ölüm orucuna başladık. Temel isteğimiz iyi birer izleyiciniz olma, size layık bir öğrenci olmaktı. Üstümüzdeki karanlıkları tümden dağıtmaktı. 1 Eylül'de başlayan direniş, 5 Eylül'de koğuşların da katılımıyla önü alınamaz bir sel olmuştu. Direniş seli bendleri yerle bir ediyor, hiçbir engeli tanımıyordu. Direniş bayrağınız bu defa binlerin elinde Diyarbakır zindanlarının burçlarında dalgalanıyordu. Sloganlar olanca gücüyle atılıyor, teslimiyet yerle bir ediliyordu. 1 Eylül Direnişi "toplumsal bir devrimdi." Düşmanın bizi bitirme, teslimiyet ve ihaneti ülke sathına yayma politikası iflas etmiş, ülkeye yayılan kavga ve direniş ruhu olmuştu. Biz sizi böyle anlamıştık. Ateşin, kavganın, direnişin önderisiniz. Sizi yaşatmak ancak direnişlerde, dağ başlarında, namlu uçlarında mümkün olabilirdi. Başka türlüsü sizi anlamamak, yaşatmamak olurdu. Bilincimizin, kavgamızın, yüreğimizin, sevgilerimizin doruklarıydınız; hep bizimle yaşayandınız. Zaten sizin için kim "öldü" diyebilir ki?

83'ün mayısında bizim anadava sonuçlanmış, 35'imize idam, bir o kadarına da ömürboyu hapis verilmişlerdi. Tabii cezaların hepsi idamdı, ama düşman fazla idam cezasını kaldıramayacağını bildiği için sayıyı biraz sınırlı tutmak istiyordu. Ki, cezaların tamamı siyasi; MİT'in raporu, kişinin Partiye olan bağlılığı gözönüne alınarak veriliyordu. Köylü, fazla aktif olmayan unsurların cezası idamdan ömürboyuna indirildi. Düşman bunun zamanlamasını da iyi yapmıştı. Bu ölüm cezalarıyla hem toplum, hem de dışardaki arkadaşlar üzerinde caydırıcı bir rol oynamayı hedeflemiş, Parti saflarında Semir vb. hainler harekete geçmişken, TC Güney Kürdistan'a saldırarak, her yönüyle Partiyi ablukaya almaya; topluma bunların işi bitiktir mesajını vermeye çalışıyordu. Bu handikapların tümü büyük insan, önderimiz APO'nun başkanlığındaki Partimiz tarafından boşa çıkarılmış, hainler safdışı bırakılarak layık oldukları yere oturtulmuşlardı. Devlet ise, bu işten tam bir siyasi yenilgiyle çıktı. Bizim için ise siyasi bir başarı sözkonusuydu.

Bu arada düşman yine boş durmuyordu. Zindanda Eylül Direnişinin kuyruk acısını unutamadılar, hazmedemediler. Daha bir soluk almamışken, tekrar eşi görülmemiş bir vahşetle saldırdılar, zindanda vahşet kol geziyordu. Çığlıklar arşa yükseliyordu. Ama sesimizi bu defa duvarlar arasında boğamadılar. Sizin ölümlere yatışınız, ölümü fethedişiniz, hem ailelerimizin, hem de iç ve dış kamuoyunun dikkatlerini ciddi oranda Diyarbakır'ın üzerine çekmişti. Dış destekten de yoksun değildik. Düşman yeniden teslimiyeti, karanlığı geri getirmek istiyordu. Bir ayı aşkın koğuş baskınları, vahşet devam etti. İkisi ölüm orucunda olmak üzere beş arkadaş şahadete erişti. Sizin kervana katıldılar. Çok sayıda arkadaş da yakma, ölüm orucu şeklinde ölümde karar kıldığını düşmana bir kez daha gösterdi. Çok çetin, dişe diş bir direniş sergileyerek sizden devralınan direniş bayrağı yere düşürülmedi, dize gelen düşman oldu.

Çağrılarınız, direnişlerimiz Kürdistan'da karşılıksız kalacak değildi. Parti, savaşçıları Kürdistan dağlarına taşırmış, savaşın altyapısını hazırlamaya devam ediyordu ve o anlamlı, büyük gün de gelip çattı: 15 Ağustos 1984 şanlı atılımıyla Kürdistan dağlarında özgürlüğün alevleri daha gür tutuşturuldu. Sizler, direnişin halkası olarak, zindan direnişini silahlı savaşımızla bütünleştirdiniz. Diyarbakır zindan direnişi yıllarca ülkemizde ulusal kavgamıza fiili önderlik etmiş, halkın umudu, ruhu, moral gücü olmuştu. İşte halk umudu olmayı ölümlerde başaran sizlerdiniz.

Atılımlarımız devam etti. 21 Mart 1985'te halkımızın siyasal ordulaşmasını sağlayacak olan ERNK'nin kuruluşu ilan edildi. Kürdistan halkı yüzyıllardır acısını, yokluğunu çektiği kurtuluş silahlarına, önder örgütlerine bir bir kavuşuyordu. Partimiz 1986'da III. Kongresini gerçekleştirdi. Kongrede

Eskişehir E Tipi Cezaevinden bir grup PKK'li savaş esiri...

tarihsel önemde kararlar alındı, proleter dışı anlayış ve ilişkilerin mahkum edilmesi, yoldaşlarımızın eksiklik ve yetmezlikleriyle hesaplaşması, aşması platformu oldu. Kongre ARGK'nin kuruluşunu da karara bağladı. Ve ARGK'nin kuruluşu ilan edildi. Ulusal kurtuluş mücadelemizin en etkin silahının, ARGK'nin kuruluşu bugün adım adım gerçekleştirilmekte; büyüyerek halkımızın gerçek ordusu olma yolundadır.

Türk devleti ise büyük açmazlıkları yaşamaktadır. Kendileri de cumhuriyetin kuruluşundan bu yana en büyük tehlikeyle karşı karşıya bulunduklarını itiraf eder oldular. Kürdistan'da orduları iş göremez oldu. Ordularının prestijini kurtarmak için geri çekip, sözümona sıkıyönetimi kaldırdılar. Devletin mevcut idari örgütlenmesi bizimle savaşın ihtiyaçlarına cevap vermeye yetmedi. Sömürgeciliklerini açığa vurma, gizleyememe anlamına da gelse yeni idari, askeri vs. örgütlenmelere gittiler. Bölge Valiliği, Özel Kolordu, özel tim, köy koruculuğu, göç yasaları vs. şeklinde örgütlenmelere gittiler. Bugün halkımıza karşı özel savaş yürütülmektedir. Düşman ne yapıyorsa sonuç alamıyor, başarı sağlayamıyor. Nasıl sağlasın ki? Tamamen haksız bir savaşın yürütülüşüdür. Karşısında ise binlerce yıllık hesaplaşmanın içinde olan marksist-leninist PKK ve Kürdistan halkı var. Bugün Kürdistan'da yürüttüğümüz savaş güçlü ulusal uyanışı sağlamış, binlerce savaşçı ARGK'nin saflarında zafer yürüyüşündedir. Ve Kürdistan'da ihanet, uşaklık artık cezasız bırakılmıyor, ihanetin cezası Kürdistan halkının adaletinin kılıcı olan ARGK'nin eliyle en ağır biçimde ödetiliyor.

Mücadelemizin yankıları, etkileri oldukça büyük. TC'nin tabu kıldığı, mezara gömdüğünü sandığı halk ve ülke gerçekliğimiz bugün TC'nin, basının vs. gündemine sokulmuştur. Devletin en büyük sorunu PKK ve ulusal kurtuluş mücadelesidir. Devlet iç ve dış ittifaklarını, ilişkilerini buna göre ayarlamakta, ağır ekonomik külfete rağmen, milyonlarca liralık askeri araç ve gereç yığmaktadır.

Uluslararası alanda da artık Kürdistan halkı ve bağımsızlık mücadelesi giderek gündemleşiyor. Uluslararası kuruluşların kapısından içeri giriyor. Ortadoğu'da devrimimizin oynayacağı rol ve yaratacağı etkiler de bu bağlamda ele alındığında önümüzdeki dönemde daha ciddi gelişmelerin olacağı açık. Bunları yazıp yer ve zaman israf etmek gerekmez, uzatmayacağım. Gelişme bilinirse, yaratacağı etki ve etkilenmeleri zaten kendiniz çıkarırsınız.

Bizim teslimiyetçi, reformist, işbirlikçi güçleri sorarsanız, hepsi Avrupa'da mültecileşmiş, bitişi, çözülüşü yaşıyorlar. Bilinen ruhsuzluklarıyla PKK'ye verip veriştiriyorlar. Savaşı yürütmekle PKK rahatlarını kaçırdığından tüm kinlerini kusuyorlar. Tüm ümitleri SHP tipi iktidarlar ve mücadelemizin dayatıcılığı karşısında TC'nin Kürtlere özerklik filan vermesi ve kendilerinin gelip bunun üstüne konmasıdır. Kürdistan'da hiçbir şeyin yaratıcıları olmadıkları, halkın özgücüne güvenmedikleri için kurtuluşu, hak almayı savaşta ve halkta görmek yerine düşmanda görmekte, el kapılarından medet ummaktadırlar.

Bu muazzam gelişmeler olurken tabii ki tüm bunların karşılığını halk ve Parti olarak büyük bedelle ödedik. Sizlerden öncekiler, sizler ve sizden sonrakiler olmak üzere epey şehit verdik. Tanıdığın ve çok sevdiğin arkadaşlar var bunlar arasında: **Mehmet KARASUNGUR, Mahsum KORKMAZ, Haydar KARASUNGUR, M. Emin ASLAN, Veysi BADEM, Mehmet SEVGAT...**, ve daha niceleri. Bugün yaratılan gelişme ve kazanımların gerçek sahipleri sizlersiniz. Sizler halkımızın direniş, savaş hattının çerçevesini kanlarınız, canlarınızla çizip belirlediniz. Komutanız altında yürümeye devam edeceğiz.

Biraz da hücredeki günlerimize dönelim. Diyarbakır'ı anmak, orayla ve bizim her şeyimizle bütünleşen diğer arkadaşlarla siz ölümsüzleşenleri bir arada düşünmemek olası olmuyor. Bu mektubu sana yazıyorum ama Kemal'e, Akif'e, Ali'ye de ortak yazmış oluyorum. Kemal'siz sohbetlerin tadı olmaz hani. Canlılığın, coşkunun, inanç ve savaşçılığın, tepeden tırnağa yaşamla dopdolu olmanın eşsiz bir timsaliydi. Varlığı, sesi insana akım verirmiş gibi geçiyor; coşkusu, savaşçı ruhu insanı olağanüstü sarıp sarmalıyor ve bu gürül gürül sesin içine çekip alıyordu. Kemal'in yanında yılgınlığın, karamsarlığın, boyun eğmenin yeri yoktu. Ondan yayılan direnişin soylu coşkusu, isyan ve başkaldırıydı. Kendisini dost düşman herkese kabul ettiren güçlü kişiliği, düşmanın kendisinden büyük korkusunun yanında, saygısı da vardı. Kemal PİR ismi onların yanında isyan, başkaldırı ve savaştı. Böyle büyük insanlarla yanyana olmak, hem de zor ve çetin yaman yıllarda, bu bile başlı başına ayrı bir güzellik, ayrı olarak yaşatılacak en değerli anlarımızı oluşturuyor. Ya atışmalarımız? Onların ayrı bir tadı oluyordu. En çok atıştığı bendim.

Faşist Esat Oktay'ın havasından geçilmediği, herkese itiraf ettireceğim dediği ve bu konuda epey de mesafe aldığı günlerde, hatırlarsan, Kemal'in hücresinin önüne gelip, "Patron, artık küçük balıklarla fazla uğraşmıyorum, büyük balıklarla uğraşıyorum" demişti. Kemal, "Büyük balığın kılçığı büyük olur, boğaza takılır" demişti. Ya atışmalarımız, epey şen ve eğlenceli oluyordu. Onunla Karasu'nun arasındaki hücreye düşmüştüm, diğer yanda da Mazlum vardı. Bazen hücreden hücreye satranç oynardık. (Bunların toplatılmadığı ilk günlerde.) Oyunda da coşkunluğun hali hemen kendisini açığa vurur, tepkilerini tüm hücrelere duyururdu. İşin renkli tarafı, O ve Karasu çok su içerdi, zaten verdikleri çok az suyu tükettiler mi başlarlardı duvara tıklatmaya. Artık hangi saatte, neye yönelik vurduklarını anlar olmuştum. Bazen ne istediğini sormadan "Yok" derdim. Başlardı yüklenmeye, atışma iyice alevlenirdi. Sizler de bazen katılır, kızıştırır, fazla kızıştırınca da yatıştırmaya çalışırdınız. Sonunda işi tatlıya bağlardık. Bu defa atışmanın kendisi ayrı bir havanın, sohbetin, şakanın nedeni olurdu. Konuşmayı yasaklamadıkları bu zor günlerde bile her şeyi bir başka tatlandırmayı nasıl da başarırdınız. Ya Mazlum'un sohbetleri, o da ayrı bir tatlılıktaydı. Bir ara kalas kullanmışlardı. Dayakları copla yiyorduk, ardından kalasla ellerimize vurduklarında Mazlum'un parmağı incimiş, epey de şişip morarmıştı. Tercihini coptan yana hemen ilan etmişti. Zaten senin de kalas darbesinden sonra sağ başparmağın sakat kalmıştı. Ya o vahşi, işkenceci "Kara" adını taktığımız gardiyan... Bu işi nasıl da coşkuyla, zevkle, severek yapıyordu. Seni falakaya yatırmış, habire vuruyor. İlle de seni bağırtacağım diyordu. Yorgun bitkin düşene kadar vurmuştu sana. Bir gün de kalasla yine Kemal'e öyle vurmuş, ayaklarının altını patlatmıştı. Mazlum'un keza öyle. Yediğimiz dayak fasılları da ayrı bir alemdi. Dayaktan sonra başlardık, kimin nasıl dayak yediğini, gardiyanın nasıl yaptığını, tepkilerimizin ne olduğunu anlatmaya. Dayaklar, gülme, şaka ve sohbetlerimizin çeşnisi oluyordu. Acıyı nasıl da bal eyler, tatlandırırdık. İnsan sevgimiz ne erişilmez ve büyüktü. O vahşi işkencecilere bile acıyabiliyorduk. İnsanlara olan güvenimizi, sevgimizi köreltemediler; inanç ve sevgimiz daha da büyüyordu. Bunca zulüm ve vahşet Türklük adına yapılıyordu. Zulmün en ağırını benliğimizde, her hücremizde yaşarken bile bunlarla Türk halkını hiçbir zaman bir görmeyi düşünmedik. Türk halkına olan sevgi ve güvenimizi her şeye rağmen sarsamadılar.

Mazlum'la ne sarsılmaz bağlılığınız, sevgi-saygınız vardı birbirinize. Mazlum'un şahadete eriştiği gün nasıl da ağlamıştık, tüm hücredekiler aynı durumdaydı. Ve kötü, karanlık günlerimizdi o günler. Mazlum'u hücreden götürdüklerinden sonra bize, "İsterseniz hücresine gelin bakın" denilmişti. Kendimizi sıkıp düşmanın yanında ağlamamaya, bunu ona göstermemeye çalışmıştık. Sen yapamadın, onların yanında bile kendini tutamamış, gözyaşlarını boşaltmıştın. Bu büyük acıyı da tatmıştık.

Ne acımasız, korkunç, kahredici günlerdi o günler. Emek vermiş, yıllarca uğraşmış, yüzlerce-binlerce genç insanı Parti saflarına, mücadeleye kazanmıştınız. Ve bu genç insanlar, halkımızın bu tertemiz evlatları yanıbaşınızda gözleriniz önünde bu vahşeti yaşıyor; çığlık ve feryatlarını işitiyordunuz. Bundan daha kahredici, zor bir durum olmazdı. Buna katlanılmazlığı her saat açığa vururdunuz. Nasıl katlanılsın ki, düşünün; bir anne üzerinde titreyerek, büyük özen göstererek çocuğunu yetiştirsin, büyütsün ve zalimler galebe çalarak annenin gözü önünde çocuğuna aylarca-yıllarca işkence etsin, annenin yüreği parçalanmaz mı, her parçası cihanın dört bir yanına savrulmaz mı, anne saçını başını yolup kahrolmaz mı? Yüreğinizin, sevginizin büyüklüğü anne yüreğinden de öteydi. Yetiştirdiğiniz bu vatan evlatlarının bu halleri nasıl da yüreklerinizi dağlıyordu. Yarabbim bu katlanılacak şey mi, buna nasıl tahammül gösterecektik. Hele senin arkadaşlara olan sevecenliğin, şefkatin sözle, yazıyla anlatılacak gibi değilken. Zorun da zoru varmış meğer, bunların yanında birbirleriyle etle tırnak gibi olan bizlerin birbirimizle olan konuşmalarını da yasakladılar. Aklın, yüreğin buna isyan etmemesi olası mı? Yıllar yılı yanyana olmuş; acı tatlı her şeyi birbirleriyle paylaşmış, beraber ölüme giden bizler aynı yerde bulunuyor ama birbirimizle konuşamıyoruz, dertleşemiyoruz. Buna can mı, sabır mı dayanır? Nasıl içten içe eridiğinizi görüyorduk. Birbirimizi ancak bir iş için hücrelerden çıkardıklarında bazen görebiliyorduk, bir koridorda vb.'nde rastlaşabiliyor; ya bir işaret ya da bir fısıltıyla bir şeyler aktarabiliyorduk. Böylesi anlarda da yakalandığımızda yine yer misin yemez misindi halimiz. Biliyor musun, o günlerde dünyada en çok istediğim şey neydi? Sizlerle, arkadaşlarla bir araya gelmek, bir sigaranızı içmek, birazcık da olsa dertleşip sohbet etmekti. Sizin bu konuda benden daha fazla bu duygularla yüklü olduğunuzu biliyorum. Ancak sizin ölüme el salladığınız günlerde bu şansı yakalayabildik. Tam özgür ortamda olmazsa da, altta ispiyoncu bulundurulsa da, güzel sohbetlerimiz, dertleşmelerimiz, türkü söylemelerimiz oldu. Bu konuda tüm arkadaşlardan şanslıydık. Sizinle olmak, insana insan olduğunu kavratıyor, yüceliğiniz, erişilmez kişiliğiniz insanı insan olarak yüceltiyordu.

Her şeyinle nasıl da bizlerle, Başkan APO'yla, Parti, devrim ve halkla doluydun. Nasıl kendini aşmış, davalaşmış, halklaşmıştın. Sen sen değildin artık. Sende yaşayan PKK'nin, komünist kişiliğin, insanlığın, Kürdistan halkının tüm iyi ve çağdaş meziyetleriydi. Gülümseyişin, insana değer verişin, herkesi dinleyebilen, derdini anlayıp kendisini tümüyle dinletebilen yapın nasıl da rahatlık, huzur ve güven yayardı çevredekilere. Seni görüp konuşmak unutulmaz bir anıydı. Ölümlerin en zorlusunda yürürken bile ne büyük bir olgunluk, erişilmezlik sergiliyordun. Nasıl da halkla bütünleşiyordun, küçükle küçük, büyükle büyük, tüm dertlerin, çilelerin, acıların büyük evladı, halkımın kurtuluş davasının büyük neferi; seni nasıl ansam, nasıl anlatsam, zorlanıyorum; dedim ya seni anlatmaya söz ve yazı elvermez. Seni tanımak, seninle yaşamak gerek. Seni sana anlattığımı sanma. Çünkü sen sen olmaktan ötesin, sen Kürdistan halkısın, onun öncüsü PKK'sin, komünizmin, insanlığın doruklarısın. Seni dile getirmek, seni tanımak, bunları tanımaktır. Kürdistan halkı, seni tanımalıdır. Çünkü sende kendisinin en olumlu, en ileri, en iyi ögelerini; özgürlüğe, kurtuluşa olan tutkuyu, sabrı, isyanı, kavgayı, davaya bağlılığı, sadakati görecektir. Seni tanıtmalıyız. Ama... Evet, aması var, seni tanıyanlar da bu görevimizi yeterince yapamıyoruz. Sana ve sizlere karşı mahçup olmanın, görevleri yeterince yapamamanın eksikliğini, ezikliğini yaşıyoruz. Ama inanıyoruz, sevgili Partimiz bunu er veya geç yapacaktır.

Biliyor musun, kitaplarda vs. kahramanlıkları, yapılanları okuyorum. Sizin gibi büyük insanları, kahramanları birazcık olsun yazıp anlatmaya çalışınca, bu anlatımların epey soyut, var olanı tüm yönüyle vermekten uzak, biraz da kuru, cansız olduğunu anladım. Sizin için şöyle kahramandılar, böyle meziyetlere sahiptiler diye yazılsa, bunlar gerçek olsa bile kuru bir anlatımdan öteye gitmiyor. Kelimeler ne kadar da cansız ve yetersiz kalıyor. Olanak olsaydı da herkes sizi yaşasaydı, görüp yakın olabilseydi. Ruhen, zihnen, inanç ve düşünce olarak, ancak o zaman doyuma ulaşılabilirdi. Bir bilseniz sizinle nasıl doluyuz, nasıl özledik sizi. Özlemlerin, ayrılıkların en büyüğünü yaşıyoruz. Sizden ayrı olmak düşüncesi insana vurgun gibi geliyor. Gülümseyişini, sohbetini ne kadar da çok özledim. Özlemleriniz yakıp kavuruyor bizi. Büyük özlemimiz yalnız sizinle de sınırlı değil, halen Partimizden, halkımızdan demir parmaklıklarla, kalın duvarlarla ayrılmış durumdayız. Gerçi ruh ve düşünce olarak bizi ayıramazlar. Ama arkadaşları görememek, bir arada olamamak yine de çok zor. Başkan APO'yu, diğer arkadaşları öyle bir özledim ki, acaba ölümden önce bir araya gelecek miyiz, bir daha görüşebilecek miyiz? Aynı duyguları, aynı özlemi onlar da yaşıyor, olanca yoğunluğuyla hissediyorlar. Halkımızın büyük atılımının, büyük özgürlük yürüyüşümüzün başında Başkan APO'nun ışığı, yol göstericiliği devam ediyor, içerde de olsak bu bize de yansıyor. Görev ve sorumlulukların büyük insanları gerektirdiği bu günlerde siz büyük insanların APO'nun yanında olması, onu tamamlamanız ne güzel olurdu. Tabii ki yapılacak çok şey var, ama tasalanmayın, bu eksikliğinizi hissettirmeyecek insanlar yetişiyor. Onlara manevi komutanlığınız, yol gösterici olmaya devam ediyor. Size söylemek acı ama Partililer olarak gerek içerde olsun, gerek dışarda olsun, halen Başkan APO'ya, onun temposuna ayak uydurabilsek ve Parti ölçülerini Parti militanları olarak tutturabilseydik bugün çok daha ilerde olurduk halk olarak. Önümüze koyacağımız, koymamız gereken —tüm Partililer olarak—, Başkan APO'nun sadık bir izleyicisi, iyi bir öğrencisi olmak, onu, görevleri iyi kavrayıp uygulayıcısı olabilmektir. En büyük özlem ve isteğimiz de APO'nun yanıbaşında, Kürdistan dağlarında, sıcak savaş alanlarında olabilmek.

Anlatacağımız, dertleşeceğimiz o kadar şey var ki, o kadar yoğun duygu ve düşüncelerle yüklüyüz ki, tüm bunları böyle bir mektupta dile getirmek, sığdırmak olası değil. Yeni mektuplarda buluşmayı dileyerek mektubuma son vermek istiyorum.

Siz ateşin, savaşın, ihtilalin çocukları, siz halkımızın onuru, kavgası, isyanıydınız. Halkımızın sesi ve sözüydünüz. Size ve halkımıza verilmiş sözümüz var. Sözü onurumuz belledik, onuru çiğnetmeyeceğiz. Verilmiş sözümüzü andımız saydık, bir daha andımızı tekrarlıyoruz: Başkan APO'nun ve sizlerin komutası altında yürümeye devam edeceğiz. Bir kez daha önünüzde saygıyla eğiliyoruz.

Muzaffer AYATA
Eskişehir Özel Tip Cezaevi

Diyarbakır Askeri Cezaevinden savaş esirleri....

Ölüm ile yaşamın sınırsızlığının en çok hissedildiği ve herbirinin yerli yerine oturtulduğu alanlardan biri de cezaevidir. Ölümün başladığının sanıldığı anda yaşamın en görkemlisinin derinleştiğine, yaşam diye sarılınan yerde ise en tercih edilmez ölümlerin başladığına tanık oldu cezaevleri. Burada ölüm ve yaşam gerçek yerine yerleştirildi. Yaşam neydi, ölüm neydi? Bir militan, yaşamın üzerine nasıl gider, ölümü nasıl karşılar? Bir militanın ölmesi ve yaşaması neye bağlıdır?

Bütün bu sorular, cevaplarını yükselen zindan direniş gerçekliğinde buldu. Ölüm ve yaşam olayları karşısındaki tavır netleştirildi. Bir Newroz gününde, zindanın karanlıklarını parçalayarak yanan üç kibrit çöpü Mazlum yoldaşın elinde ölümde yaşamı sembolleştiriyordu. Ölümle yaşamın içiçe geçtiği bu anda Mazlum yoldaş, soysuz bir yaşamı tercih etmektense soylu bir ölümün üzerine giderek yaşamı burada filizlendirdi ve derinleştirdi.

Büyük kavga kazanılmış; düşmanın elinde sandığı ölüm silahının namlusu beynine dayatılmıştı. Tetikte üç kibrit çöpünün alevlerinin yaydığı ışıklar parlarken, ateş alan mermi düşmanı canevinden vurdu. Burada Mazlum yoldaş ölümsüzleşti; yaşamı çağlar ötesine uzandı; düşman ise yüzbin kez öldü. Zindan karanlıkları parçalandı, yeniden doğuş başarıldı.

Düşman, zindan karanlığına boğduğu ve bir deri bir kemik kalan, bir avuç savaş esirinin üzerine çağın tanık olduğu en vahşi uygulamalarla gitti. Teslimiyet ve ihanet gibi, adına yaşam dediği en soysuz ve alçakça güdüleri tatmin eden olanakları sundu. Direnişe ise, her türlü insanca ve onurluca yaşamın yolunu kapattı. Ölümü dayattı.

İşte burada ölüm ve yaşam yer değiştirdi. Yaşam diye sunulan ölümken, ölümde ise yaşamın yolu sonuna kadar açıldı. Mazlum'un yaktığı ateş, ölümde yaşamı yaratan direniş alevini tutuşturan kıvılcım oldu. Mazlum'u Dörtler (Ferhat, Eşref, Mahmut ve Necmi) takip etti. Peşinden Hayri, Kemal, Akif, Ali geldi. Yükselen alev yeni yeni dalgalarla büyüyor; büyüdükçe de ölümde yaşam derinleşiyordu.

*Cuma TAK, Delil DOĞAN, Ahmet KURT ve daha yüzlerce şehidin **"Kahrolsun sömürgecilik, yaşasın bağımsızlık!", "Yaşasın PKK!"** sloganları ile kucakladığı ölümü, bu kez de cezaevinde yoldaşları kucaklıyor ve yaşamı burada derinleştiriyorlardı. Onlar yaşayan birer abide olarak kendilerini halkımızın sınırsız geleceğine taşımayı başardılar. Hayri yoldaşın, **"Savunma hakkımız engelleniyor. Bundan sonra duruşmalara gelmenin gereksizliğine inanıyor ve ölüm orucuna başlıyorum"** sözleri, yaşamın Parti ve halka yararı oldukça kabul edilebileceğine açık bir kanıttır. Evet, yoldaşlarımız nefes almanın bile zor olduğu koşullarda karanlıkları parçalayarak, ölümde yaşamı yaratmayı başardılar.*

*Şimdi, Mazlum, Hayri ve Kemallerin takipçileri yeni bir sınavla karşı karşıyalar. Düşman ölüm silahı ile bir kez daha üzerlerine yöneliyor. Boyunlarına celladın hain ilmeğini geçirmek istiyor. Ölümü bir tehdit olarak kullanıyor. Yıllarca ölümü, **"Hoş geldi, sefa geldi"** nidalarıyla karşılayan savaş esirleri bu sınava da hazırlar. Yüzlerce PKK'li savaş esirinin idam tezkereleri mecliste her an onaylanmayı bekliyor. Düşman da sık sık idamların onaylanacağını söyleyerek tehditini sürdürüyor.*

Onurla yaşamasını bilmiş PKK'li savaş esirleri her an boyunlarına geçirilecek olan idam ipini, yine onurla karşılıyorlar. Partiye, halka ve devrime bağlılığı yaşamanın tek gayesi olarak bilen ve bunu ispat eden savaş esirleri, idam sehpasında da onurla Partiye, halka, şehitlere ve Başkan APO'ya bağlılığın en yüksek örneklerini sergilemeye hazırlanıyorlar.

***"Darağacına Yürürken Savaş Esirlerinden Mesajlar"** başlığı ile yayınlayacağımız, idam mahkumu yoldaşlarımızın son sözleri bu kararlılığın birer örnekleridir. **"Yaşasın PKK-ERNK-ARGK!", "Yaşasın Başkan APO!", "Yaşasın bağımsızlık mücadelemiz!", "Kahrolsun sömürgecilik ve emperyalizm!"** sloganları ile bağlanan mesajlar, her an idam sehpasından halkımızın geleceğine uzanacak. Bu direniş kahramanlarının son sözlerini yayınlamayı onlara karşı yapmamız gereken görevlerimizin bir parçası olarak görüyoruz.*

*Onlar ilk ve son sözleri ile Partiye, halka, şehitlere ve Önderliğe bağlılıklarını dile getirmekle kalmadılar; bunun gereklerine göre yaşamasını da bildiler. Davamızı daha iyi temsil etmenin çabasını sürekli gösterdiler. Söylenmesi gerekenleri de en yalın bir içtenlikle söylüyor, dile getiriyorlar. Şehitlerimizin bir vasiyeti olan, **"Son söz kahramanca olmalı, Partiye, halka, şehitlere ve Önderliğe bağlılığın kanıtı olmalı"** gerçeği, darağacına giden savaş esirlerinin son sözlerinde en mütevazi anlamını buluyor ve her türlü iğrençliğe ve provokasyona en ufak bir sızma olanağı bile tanımıyor. Parti ve Parti önderimiz Abdullah ÖCALAN'a karşı en alçakça saldırılar ortamında, zindanlardan yükselen ve sonuna kadar bağlılık, kararlılık içeren mesajlar, verilmesi ve bağlı kalınması gereken sözlerin anlamını açmakla kalmıyor; bu değerlerden uzak yaşamın anlamsızlığını da ortaya koyuyor. İşte, bu değerlere derin bağlılık ortamında gelecek ölümü biz de selamlıyor, ölümde yaşamı yaratan militanlarla bir ağızdan, **"Ölüm hoş geldi, sefa geldi"** diyoruz.*

***"Darağacına Yürürken Savaş Esirlerinden Mesajlar"** köşemizin bu sayısında, Sabri OK yoldaşın mesajını veriyoruz.*

Sabri OK:

"Komünist, ölmesi gereken yerde ölmesini bilmelidir!"

Arkadaşlar!

Siyasi olarak değil ama, bedenen aranızdan ayrılacağım. Şu günlerde, her zamankinden daha tarihsel, daha onurlu ve daha büyük bir görevle karşı karşıyayım. Devrimci hayatım boyunca, PKK'nin bana göstermiş olduğu bağımsızlık, özgürlük ve sosyalizm yolunda tüm gücümle yürümeye çalıştım. Bu süreçte şüphesiz ki, hatalarım, yanlışlarım ve yetmezliklerim çok oldu. Ama bütün bunlara rağmen, hiçbir "engelleyici" ve "caydırıcı öge" beni bu soylu yoldan ayıramadı. Şu an ise bu yolda benim önüme darağacı dikilmiştir. Bir PKK'li ve ulusal kurtuluş savaşçısı olarak, karşı karşıya olduğum tarihsel görevlerimin bilincindeyim. Bana kalan, kaldığım hücreden idam sehpasına uzanan o birkaç metrelik kısa ama onur ve şeref dolu yoldan gerçekten yürümesini bilmek, başı dik, gözler umut dolu ve yüreği Parti ve halk için çarpan bir cesaret, bir bilinç sergilemektir.

Yoldaşlar! Darağacı benim için gerçekten hem en zor, ama coşkulu; hem de en acı, ama tatlı bir anım olacaktır. En zor anım olacaktır; çünkü bir ulusal kurtuluş savaşının mücadele alanı o denli sınırsız ve anlamlıdır ki, yüce komünizm davasının adamı öyle bir bilinç, cesaret ve mücadele azmine sahiptir ki o, sürekli savaşmak ama yine savaşmak ister. Bu onun en büyük idealidir. İşte ben bir PKK'li, bir ulusal kurtuluş savaşçısı olarak bundan sonra artık mücadelenin bütün alanlarından fiilen ve sonsuza dek uzak kalmış olacağım. Hem bu nedenle, hem de Partiye, halka ve şehitlere karşı suçlu olduğum, yükümlülüklerimi henüz tam olarak yerine getiremediğim böylesi bir anda, böylesi bir suçlulukla darağacına gitmek, benim için bir nebze de olsa kendimi rahat hissedebileceğim, mutluluk duyacağım bir an olacaktır. Çünkü bir devrimci için, bir PKK'li, bir ulusal kurtuluş savaşçısı için ölümlerin en kötüsü siyasi ölümdür. Yani, kişinin siyasi, devrimci özelliklerini yitirmesidir. Bundan daha korkunç, daha utanılası ve daha iğrenç bir şey yoktur. Oysa ben, Partimizin ve onlarca değerli Parti ve halk önderimizin şerefle ve onurla açmış oldukları yolda yürüyeceğim. İşte, buna ulaşıp, buna layık olursam (ki mutlaka olacağım, bundan kuşkunuz olmasın) inanın ki yoldaşlar, böylesi, hayatımın en mutlu anını, bu yolda onurla ölürken yaşamış olacağım.

Ölmeden de, uğruna darağacına çekileceğim, halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin önderi Partime, halkıma, yoldaşlarıma, Türkiye emekçi halkına, tüm insanlığa ve son kez ülkemin dağlarına, nehirlerine, ormanlarına, üzerinde ayaklandığım, başıma yastık yaptığım taşlarına, özcesi bütün değerlere ve sevdiklerime bir mesaj bırakmak istiyorum.

Yoldaşlar! Bin yıllardır işgal ve istilaların, sömürgeci güçlerin bir yayılma ve kurumlaşma alanı olmaktan kurtulamayan ülkemiz, son kez dört sömürgeci devlet tarafından, yine gerici zor yoluyla parçalanarak bugünkü "sınırlar" ve statü içine hapsedildi. Halk olarak, tarih boyunca her türlü istila ve işgallere karşı sürekli direndiğimiz gibi, 20. yy. işgal ve sömürgeci karakterine karşı da direndik. Hatta daha fazla direndik, isyan ettik, tepkimiz daha sert oldu. Kısacası, çırpınıp durmadığımız bir anımız bile olmadı.

Ne var ki, tam bir kıskaç içine alınmıştık, tam bir cendereye sokulmuştuk. Toplumumuz çağın gerisindeydi. Çağı yakalayacak dinamizme sahip değildi. Bu nedenle de bunca keder ve acılarımız, bunca dökülen kanlarımız, hepsi sonuçsuz kaldı. Bunu hepimiz biliyoruz. Ancak kan emici sömürgeci güçler bununla da yetinmediler. Bizi halk olarak, toplum olarak yok etmek istediler. Bunun için insanlık dışı olan ne varsa bize reva gördüler...

Ve 1960'lı yıllara gelindiğinde halk olarak gerçekten acınası bir durumdaydık. Artık her şey insanlarımıza, ülkemize yabancı geliyor, insanlarımız özbenliğinden uzaklaşıyor ve halk olarak tam bir var olma ile yok olmanın eşiğinde seyrediyorduk. Kürt insanı, özünden o denli boşaltılmıştı ki, artık kendisi için değil başkası için yaşamakla, başkası için var olmakla, dahası da başkalarına kul-köle olmakla, kendisini başkasına benzetmekle, böbürlenecek kadar Kürtlük ve Kürdistanlılık gerçeklerinden soyutlanmıştı. Evet, işte tam da böylesi bir dönemde, ancak böylesi bir kişilik kazanabilirdi. İşte tarihten silinmesinin, yok olmanın bir biçimi. Hem de en kötüsü. Tarihten silinen, imha olunan halklar da vardır. İnkalar, Gotlar, Kızılderililer, Afrika'daki Berberiler biraz da böylesi bir süreci yaşadılar. Ama, bu halklar yaşamak ve özgür geleceklerine ulaşmak için işgalci güçlerle kıran kırana bir savaşım içinde olmuşlardır. Yani, kendi varlık nedenlerine, kendi halk değerlerine ters düşmemişlerdir. Ama bizim halkımız, özellikle son 20-30 yılda öyle bir duruma sokuldu ki, artık bir ölüm, bir tükenmişlik süreci bizi bekliyordu. Yani resmen yaşıyorduk, fiilen vardık ama kendimiz için değil. Varlık nedenlerimize ters düşen bir tarzda, düşmanlarımız için vardık. Can çekişiyorduk.

Halkımızın, bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini her gün biraz daha zaferle taçlandırıp zirvesine çıkardığı 1970'li yıllarda Kürdistan halkı, binlerce kilometre çağın gerisinde kalmış, adeta tarihin akışına ters düşen bir rota izliyordu. Oysa tarihsel olarak var olan ve işgal, istilalara karşı sürekli bir direniş içinde düşe-kalka günümüze ulaşan bir halktık. Herkes gibi halk olarak bizim de bağımsız ve özgür yaşama hakkımız vardı. Bu bizim en doğal, en meşru hakkımızdı. Ve toplumumuz tarih boyunca ama sürekli bunun sancısını çekmişti.

Böylesi mazlum ve güçten düşürülmüş bir halkı yeniden var etmek ve onu dünya bağımsız halkları içindeki haklı yerine oturtmak, ancak sadece ulusal bağımsızlık mücadelesiyle mümkün olabilirdi. Bunun da yaratıcısı ve önder gücü Partimiz PKK'dir.

PKK, halkımızı yok oluşun eşiğinden çekip var olmanın, bağımsız ve özgür geleceğin yoluna kavuşturdu. Topraklarımıza ulusal kurtuluş tohumlarını saçtı. Ve halkımıza çağdaş proleter devrimci bir kişilik, yurtsever bir tip kazandırdı. Bu şimdiye kadar Kürdistan tarihinde görülen yepyeni bir olaydır.

PKK öncesi Kürdistan'daki durumu, tek cümle ile halkımızın yok oluşa doğru hızla yol aldığı bir dönem olarak görmek ve öylece değerlendirmek mümkündür. Böylesi bir toplumsal yapıya sahip olan Kürdistan halkının bir ferdi olarak bende şekillenen kişilik, hiç de iç açıcı olmayan bir kişilikti. Büsbütün, toplumumuz gibi ben de 1975-76'lara değin halk varlığımızla çelişen, tam bir siyasal tükenmişlik içinde yaşıyordum. Kendini bilmez, halkını bilmez, tarihini bilmez, geleceğini göremeyecek kadar kör, işte böyle bir yaşam, öyle bir kişilik belirmişti. Bunun, çağdaş kişilikle, ulusal kişilikle hiçbir alakası yoktu. Çağa ulaşma, ulusal kişilik, proleter kişilik kazanma ise aklımızın ucundan bile geçmezdi. Ulusal bağımsızlığa şiddetle ihtiyaç duyan, bin yıllar boyunduruk altında yaşamış sömürge ve mazlum bir halkın insanı için bundan daha kötüsü yoktu aslında. Ama, olsa da, olmasa da gerçek durum buydu. Bunu böyle teslim etmek zorundaydım. Şu katılmadan anlatılmalı ki, halk gerçekliğimiz, PKK gerçekliğimiz ve PKK'nin halk gerçekliğimizdeki rolü daha iyi kavransın.

1975-76'lı yıllar Türkiye'de ve Kürdistan'da Marksizm-Leninizmin en yoğun olarak tartışıldığı, ulusal sorun ve ulusal kurtuluş siyasetinin ilk kez benimsendiği yıllardı. Siyasal gelişme yoğundu ama Kürdistan insanı, geleceğini göremeyecek kadar köreltilmişti. Biz, sorunumuzun ulusal bağımsızlık sorunu olduğunu dahi düşünemiyorduk, ya da birçoğumuz reformizm ve sosyal-şovenizmin ağır etkisi altına girmiş, dolayısıyla sınıf kimliğimize, ulusal kimliğimize kavuşmanın zorlukları içindeydik. Şüphesiz ki bu, toplumsal yapımızdan kaynaklanan bir durumdu. Ben bu yıllarda devrimci düşünceye sempati duyuyor ve Marksizm-Leninizmi büyük bir merakla öğrenmeye, kavramaya çalışıyordum. İçinde büyüdüğüm çevrenin ve ailenin sahip olduğu ekonomik, sosyal ve maddi yaşam koşulları, beni düşünsel alanda da proletarya ideolojisine açık tutuyordu. Gerek ailemin, gerekse içinde büyüdüğüm çevrenin üzerimde belli bir maddi ve manevi etkisi, engelleyici çabaları olduysa da, her şeye rağmen, ben bir şeyler kavrayabileceğim toplantıları, tartışmaları kaçırmamaya ve merakla bir şeyler kavramaya çalışıyordum. Marksizm-Leninizm ve özellikle de ulusal sorun hakkında elime geçen her türlü kitap ve yazıyı okumaya çalışıyor, bu gerçeklikle Kürdistan'ı tanımak istiyordum. Ancak, bu dönemde henüz ülkemi tanıyacak bir kapasitede (ideolojik-politik) olmadığım gibi, tanımak için de yeterli koşullara sahip değildim. Bu nedenle ilk başta PKK dışında bazı siyasi gruplarla asgari düzeyde bazı ilişkilerim olduysa da, devrimci kişiliğim asıl olarak PKK içinde biçim aldı. Zira, PKK, bana Kürdistan gerçekliğini kavratmıştı. PKK gözlerimi çağa açmıştı. Bana, PKK kişilik kazandırmıştı ve en net olarak da beni çağdaş bir insan yapmıştı. Sevdiğim, benimsediğim ve inandığım bir PKK'li olmanın gereklerini, ideolojik-politik, pratik ve ahlaksal alanda yerine getirmek, her PKK'li kadro ve savaşçının vazgeçilmez bir görevi olduğu gibi, benim de en önemli, en vazgeçilmez görevimdi. İşte, bundan sonra ben, tüm gücümle PKK'ye layık bir devrimci olmaya çalıştım. Bunu tam olarak başardığımı hiçbir zaman söyleyemem ama, söyleyeceğim o ki, her arkadaş gibi ben de bir komünist gibi olmaya çalıştığım ölçüde ancak PKK'ye layık oldum. Kürdistan gibi bir toplumsal yapıdan çıkan bir insanın hemen kolay kolay proleter meziyetlere ulaşması

ulusal kişilik kazanması öyle sıradan bir olay değildir. Bu bağlamda, ideolojik olmadıysa bile politik-örgütsel ve eylemsel alanda benim de bir dizi hata ve yanlışlarım, yetmezliklerim oldu. Ancak, içine düştüğüm her yetmezlik, daima kendi yetmezliğimdi. Yani benden kaynaklanıyordu. Partiden asla! Çünkü henüz ideolojik, politik, örgütsel, eylemsel vb. alanda tam olarak PKK ölçülerine ulaşamamıştım.

PKK, Kürdistan'da büyük önderler, komünist kişilikler yarattı. Mazlum, Hayri, Kemal, Karasungur, Mahsum ve Ferhat Kurtay'ları yarattı. Bunların her biri birer önder, Parti ve halk tarihimizde soylu birer değerdir.

PKK, hepimize emek verdi, bize kan verdi, hayat verdi, halkımızın soylu mücadelesinde fedakarlığı en üst sınırda temsil etmemiz gereken düzeyde bize imkan yarattı. Özellikle geri çekilme dönemi dediğimiz 1980-82-83 arası dönemde kadrolarına ideolojik, politik, pratik, örgütsel, maddi ve manevi, alanda yaptığı destekle devrimin o karanlık döneminde yürüttüğü sorumlu çalışma ile, tarihsel rolünü bir kez daha ortaya koydu. Şüphesiz bir bütün idik. PKK'yi kendimden, kendimi de PKK'den ayrı düşünmem mümkün değildir. Ama demek istediğim odur ki, Parti Önderliğimizin bu konudaki emeği gerçekten büyük, soylu ve bilinçli bir emekti. Ve bu mutlaka bir şey yapmalı, tarihsel bir değer yaratılmalıydı.

Yoldaşlar! Birçok arkadaşa nasip olmayan böylesi bir imkan ve olanağa belki de en çok sahip olan arkadaşlardan biri de benim. Haklı olarak Partime, halkıma ve şehitlere en çok layık olabileceğim, beklentilerini en çok yerine getirebileceğim bir dönemde, sıcak mücadele ortamında isteğimin dışında da olsa düşmana esir düşmem, her ne kadar mücadelenin doğal bir sonucu ise de, birçok arkadaş için olduğu gibi bu benim için de büyük bir şanssızlık oldu. Zira, mücadele azmiyle doluydum (kendimi halen de ve daima böyle göreceğim) ve bana harcanan emek oldukça fazlaydı. Neyse ki, tüm tarihsel kinimi, toplumsal, ulusal ve sınıfsal kinimi faşist cellatların yüzüne, "Yaşasın Başkan APO", "Yaşasın bağımsızlık ve özgürlük mücadelemiz" sloganını haykırırken kusacağım.

Yoldaşlar! Esir düşmeden önce olduğu gibi, esir düştükten sonra da, şartlar ne olursa olsun, PKK kişiliğinden hiçbir taviz vermeden, sonuna kadar direneceğime dair bir kez daha kendi kendime söz verdim. Sorgulama sırasında, olağanüstü bazı dezavantajlarla karşılaştıysam bile (ki, düşmandan başka türlüsü zaten beklenemez) içine girdiğim yetmezliklerimin zaman zaman suç teşkil eder düzeye çıkması, tamamen benden kaynaklanan, benim zayıflıklarım ve yetmezliklerimin bir sonucudur. Bu konuda da PKK'ye, yüce komünizm davasına saygılı olmak zorundayım, ki, burada bir kez daha özeleştirimi belirtiyorum. Ben, bir devrimci için en belirleyici önemde olan sorgulama raundunda bir PKK'li gibi davranamadım. Ve bu ezikliği ondan sonra da bugün de her saat ve her an üzerimde taşıdım. Öyle sanıyorum ki, darağacına da o ezliklikle gideceğim. Bu suçluluğumdan dolayı özeleştirimi yenilerken, Partimizin ve halkımızın beni bağışlamasını dilerim. Şunu da belirteyim ki, o ezikliği üzerimde taşırken, hiçbir zaman da ona esir düşmedim. Tam tersine büyük hataların, ancak büyük çabalar ve emekler pahasına giderilebileceği doğrultusundan hareketle, gücüm oranında kendimi yenilemeye ve yararlı bir devrimci olmaya çalıştım.

Mahkemedeki tutumum, bir PKK militanının tutumuyla bağdaşmaz. Bir taraftan kendi yetmezliklerim, diğer taraftan mahkeme ile sorgulamanın bir arada yürütülmesi beni bu konuda da sorumluluklarımın gerisine itti. Cezaevi yaşantım, tamamen Partimin ölçüleri içinde biçim kazandı. Ancak bazı hata ve yanlışlıklarım olduysa da, bana düşen, bana verilen her görevi gücüm oranında yapmaya çalışmaktı. Tüm samimiyetimle söyleyeyim ki, bu konuda beni hiçbir şey sınırlamadı. Düşmanın politikası ve yöntemlerine karşı, Parti politikası ve yöntemlerimizi kendime sürekli temel aldım.

Mahkemenin devam ettiği "Güneydoğu Anadolu Davası" PKK Eruh grubunda 8 arkadaşımla birlikte idam "cezası" aldım. Dosyam, askeri yargıtayda onandı. Şu anda TBMM'de beklemektedir. Askeri yargıtay kararının TBMM'de de kabul edileceğine kuvvetle inanıyorum. Ve artık idam sehpasına her an çekilebileceğimin bilincindeyim. Şimdilik tek isteğim, darağacına giderken PKK kişiliğini ve mücadelemizi yeterince temsil edebilmek ve tam bir komünist gibi davranmaktır. Bunu başaracağıma kesinlikle inanıyorum. Başaracağım, çünkü sadece bugün değil, bir PKK'li ve ulusal kurtuluş savaşçısı olduğum ilk günden beri, bunu böyle düşünmüş ve kendimi baştan beri buna hazırlamışımdır. Zira, bir komünist ölmesi gereken yerde ölmesini bilmelidir. Bu, komünist olmanın bir meziyetidir de. Hiçbir şeyin ondan daha değerli olmadığı, bağımsızlık ve özgürlük kavgasında idam, her devrimci ve ulusal kurtuluş savaşçısı için olduğu gibi, benim için de yeniden bir doğuş olacaktır. Ben, halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesinde ölümleri tamamen böyle, yani yeniden doğuş eylemi olarak anlıyorum. İdam, işkence, kahır ve sürgün tarihte ve halk tarihimizde görülen yeni ve ilk olaylar değildir. Hem halk, hem de Parti olarak bunları çokça görmüş, yaşamışızdır. Özellikle ulusal kurtuluş mücadelemizin vardığı boyutlar, bugün artık her namuslu ve dürüst Kürt insanı için, ulusal kurtuluş yolunda savaşmaktan başka bir yolun kalmadığını çok iyi bir biçimde herkese hissettirebilmektedir. Yine, başta Diyarbakır zindanlarında olmak üzere emperyalizme, sömürgeciliğe ve yerli gericiliğe karşı geliştirilen mücadelemizde onlarca, yüzlerce militan ve giderek yurtsever, dürüst Kürt insanı şehit oldu. Halen de olmaktadır. Kürdistan da bağımsızlık ve özgürlük ağacı şehitlerin kanıyla sulandı. Öyle yeşerdi; öyle büyümektedir. Gelişen soylu mücadelemiz, akıtılan kanlar her onur sahibi insana yeni bazı görevler dayatmaktadır. Zira, ülkemizde faşist sömürgeciliğin baskısını ve zulmünü hemen her an ensesinde hissetmeyen dürüst tek bir insandan bile söz edilemez. Bu durum halkımızın PKK önderliğinde ERNK ve ARGK saflarında birleşerek, faşist sömürgeciliğe karşı topyekun ve tarihsel bir atağa kalktığı gerçeğini yansıtmaktadır.

Bütün bu tarihsel gelişmeler, her yurtsever, dürüst Kürt insanının bağımsızlık ve özgürlük için gerektiğinde kendisini feda etmesini, şehit olmasını kolaylaştıran gelişmelerdir. Kürdistan'da ulusal kurtuluş için ölmek; artık her gün yaşanan günlük bir olay haline gelmiştir. Bütün bu soylu gelişmeler her PKK'li ve ulusal kurtuluş savaşçısı için; bağımsızlık ve özgürlük, yüce komünizm davası uğruna şehit olmaktan daha şerefli ve onurlu bir şeyin olmadığını göstermektedir. Bu nedenle idam benim için bir şerefli an ve yeniden doğuş anlamını taşımaktadır. Ben buna böyle inanıyorum.

Tüm Partili Arkadaşlar!

Sosyalizmin Kürdistan'daki kolu Partimiz, tarihsel bir görevle karşı karşıyadır. Temsil ettiği ideoloji ve geliştirdiği politik-pratik mücadeleyle, hem iç hem de dış politik gelişmelerde ağırlığını hissettirmekte ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi giderek bölgesel düzeyde önemli gelişmelerin odağı haline gelmektedir. Bunun da yaratıcısı, önder gücü Partimizdir. Sınıf ve halk düşmanlarımız Parti birliğimizi bozmak ve halkımızın bu bilinçli ve tarihsel atağını saptırmak için içerde, dışarda ve saflarımızda mümkün olan her türlü yıkıcılığı, bozgunculuğu, komploculuğu ve kaçkınlığı geliştirmeye çalışmaktadır. Bunun için, mücadelemizin öneminin her gün biraz arttığı böylesi bir dönemde Parti birliğine ve Parti ölçülerine ulaşmak; her Partilinin en temel ve en zorunlu görevidir. Başarımızın ölçüsü örgütlenme gücümüzle Bolşevik ölçülere ulaşıp ulaşmamamız gerçeğiyle doğru orantılıdır. Partimiz bunun için her kadrosunun, hepimizin önünü açmış, yaratacağı en geniş imkanı yaratmıştır. İdeolojik, politik, teorik ve pratik olarak da bu böyledir. Kendimize ölçü olarak alacağımız Mazlum DOGAN'LARI, Kemal PİR'LERİ, Hayri DURMUŞ'LARI ve Mahsum KORKMAZ'LARI yaratmıştır. PKK kadro ve savaşçısının bu değerlere layık olması ve yeni değerlerle beslenmesi için yapacağı her şey onun en doğal hakkıdır. Tüm düşüncemiz, yüreğimiz, beynimiz bunun için çarpmalı, bunun için çalışmalıdır. Bir Partili ve ulusal kurtuluş savaşçısı için bundan daha değerli bir şey olamaz. Özellikle Partimizin hangi ihtiyaçtan, hangi toplumsal yapı ve tarihsel süreçten, hangi emekler pahasına ortaya çıktığını ve gelişimini iyi kavramak ve onu gözbebeğimiz gibi sevmek ve korumak işten bile değil. Zira, Partimizin yükümlülükleri çoktur. Önderlik alanı sadece Kürdistan'la sınırlı değildir. Böylesi şanlı bir Partinin birer dişlisi olan her kadro doğaldır ki, onu sonuna kadar özümsemek, ideolojik, politik, pratik olarak gelişmek ve gerek iç, gerekse de dış düşmanlar karşısında Partimizi en üst düzeyde korumak ve temsil etmek zorundadır. Özellikle Parti birliği ve gelişmesinin herhangi bir alandan daha çok önem kazandığı ve bizler için tek silahımızın örgütlü gücümüz olduğu zindanlarda bunun hem bir sınıfsal ve ulusal onur, hem de büyük bir sorumluluk ve yaşamsal önemi olan devrimci bir görev olduğunu bilelim. Her ne vesileyle ve nereden olursa olsun Parti kişiliğine uzanan elleri kırmak her Partilinin görevidir. Bunun için Partili yaşamını yitirmekle karşı karşıya kalsa bile hiçbir şeyini esirgemez. Bu inanç ve bağlılıkla Partimizin yüce ölçülerine ulaşmak her Partilinin sadece boyun borcu değil, ama yerine getirmek zorunda olduğu bir emirdir de...

ERNK ve ARGK Savaşçılarına!

Halkımızın bin yıllardır sömürgeci boyunduruk altında yaşamasının ve bir türlü onlardan kurtulup bağımsız ve özgür geleceğini yaratamayışının en belli başlı sebeplerinden bir tanesi de tarihten günümüze dek çağdaş, devrimci ve öz önder gücü olan PKK gibi bir Partiye ulaşmaması, ARGK gibi ülke ve halk için savaşan bilinçli ve örgütlü bir askeri güce sahip olamayışı ve ERNK gibi halkımızın ulusal ve siyasal birliğini temsil eden bir örgütlenmenin, ordulaşmanın yaratılamayışıdır. Oysa bugün halkımız PKK, ERNK ve ARGK üçlüsüne sahiptir. Bu ise giderek **ZAFER**'dir. Halkımızın tarih boyunca enerjisi, tüm yurtsever birikim ve potansiyeli ya hiç örgütlenemedi ya da işbirlikçi-hain güçler bunu sürekli kendi çıkarları için kullandı. Ve böylece değerlerimizi çarçur ettiler. Ama bugün en küçük bir değerin bile en örgütlü ve en verimli bir biçimde mücadeleye kanalize edildiği bir yol vardır. PKK, bağımsızlık ve özgürlük için savaşmak isteyen herkese mücadele alanı açmıştır. Faşist sömürgeciliğin ülkemizi tam bir savaş alanına dönüştürdüğü, köylerimizin yakılıp yıkıldığı, halkımızın göçe zorlandığı, zenginliklerimizin talan edildiği, insanlarımızın onuru ve haysiyetiyle oynandığı, köyde, dağda, kasabada ve giderek ülkemizin her karış toprağında şehit verdiğimiz, topraklarımızın şehitlerin kanı ile sulandığı, şehitlerimizin cesetlerinin kadavraya dönüştürüldüğü; ama bütün bunlara karşın ulusal kurtuluş mücadelemizin her gün artan bir hızla, bilinçle savaşmaktan başka bir yolun olmadığı bir dönemde, PKK önderliğinde ARGK ve ERNK saflarında aldığınız yeri en onurlu ve şerefli bir biçimde koruyunuz. Silahınıza, önderliğe ve ulusal kurtuluşa olan inancınızı sonuna kadar korumanız ve bir ulusal kurtuluş savaşçısı olarak gerektiğinde her an ölüme hazır olmanız, inatla savaşmanız artık vazgeçilmez tarihsel bir görevdir. İşte bu sorumluluk ve bilinçle, artık aranızdan ayrılırken, darağacında ve son nefesimde de yüreğim yine sizlerle çarpacaktır. Tüm ERNK ve ARGK savaşçıları, sizleri son kez kucaklarım.

Halkıma;

Sen, belki de dünyanın en cefakar halkısın. Tarih boyunca hiçbir zulmü ve zorbalığı kabul etmedin. Haksızlığa karşı sürekli direndin. Baskısız ve bağımsız bir yaşam için belki de bugün dünya sosyalist aileleri içinde yer alan halklardan daha fazla direndin. Öyle anların oldu ki, kanlarınla nehirler oluştu. Leş dereleri senin kemik yığınlarınla doldu. Ve son olarak unutuldun. Dost da, düşman da, hiç bir kimse seni görmez, tanıyamaz oldu. Senin "herhangi bir sorunun yoktur" dendi. Ve herkes buna inandı. Ama sen, her şeyden önce bir halktın; hem de bin yıllar boyu kanını, canını vere vere, düşe kalka günümüze ulaşan, cefakeş, ekmeğini taştan çıkaran yaratıcı bir halktın. İşte bugün, tarihin cilvesi senin yüzüne gülmektedir. Daha doğrusu tarih sana kucak açmıştır.

Bin yılların birikmiş kini ve öfkesini bir balyoz gibi sömürgeci kafalara vuracak güçtesin. PKK önderliğinde, ERNK siyasi ordusuna ve ARGK gibi halk ordusuna sahipsin. Artık, bağımsızlık ve özgürlük için esirgemeyeceğin hiçbir şeyin yoktur senin. Zira, her halk gibi bağımsız ve özgür yaşamak senin de hakkındır. Bunun yolu, emperyalizme, sömürgeciliğe ve yerli gericiliğe karşı savaşmaktan geçiyorsa -ki başka yolu yoktur- savaşmak, sonuna kadar savaşmak senin en doğal hakkındır. Türk sömürgeciliği haksız ve gayri meşru olanıdır. Türk sömürgeciliği kokuşmuşluğu, çürümüşlüğü ve her türlü barbarlığı ve geriliği temsil etmektedir. Ama senin mücadelen yeni olanı, dinamik olanı, güzel olanı ve devrimci olanı temsil etmektedir. TC'nin iç ve dış dayanakları her gün biraz daha çürümek ve zayıflamak zorundadır. Zayıflamaktadır da... Ama sen her gün biraz daha gelişmekte, artmakta ve güç kazanmaktasın. TC'nin üstün teknolojiye dayanan modern bir ordusu ve üstün silahları olabilir -ki vardır- ama senin de hiçbir şeyin ondan asla güçlü olmadığı halde, kendi özgücün, haklılığın, Partin, ERNK ve ARGK'an vardır. PKK'ye ve ulusal kurtuluşa olan inancınla, bu savaş nesiller boyunca sürse de, savaşacağız. Ama bağımsız ve özgür gelecek mutlaka bizim olacaktır. Buna inancım tamdır. Bu inançladır ki, idam sehpasına giderken, "Yaşasın bağımsızlık ve özgürlük mücadelemiz", "Yaşasın Başkan APO," "Yaşasın ERNK", "Yaşasın ARGK" diye haykıracağım.

Türkiye Halkına!

Halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesinin her zamankinden artan bir hızla ve önemle geliştiği günümüzde faşist Türk sömürgeciliği de sessiz kalmamaktadır. Ulusal kurtuluş mücadelemizin Türk halkı açısından taşıdığı önemi sarsmak ve iki kardeş halkın arasına düşmanlık ve nifak tohumlarını ekmek için, başta her türlü şovenizm olmak üzere bir yığın sahte oluşumlar ileri sürmekte; komplo, karalama vb. ne lazımsa onu yapmaktadır. Fakat gerçekler her gün biraz daha göstermektedir ki, Partimiz önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi aynı zamanda sizlerin de mücadele yolunu açmakta ve Kürdistan'da düşmana vurulan darbe, sizler için de küçümsenmeyecek birer nefes borusu olmaktadır. Zira, iki halkın devrimi; tarihsel, toplumsal ve coğrafik nedenlerle birbirine sıkısıkıya bağlıdır. Bir alanda gelişecek mücadele diğer alanı da hızla ve derinden etkilemektedir.

Türk sömürgeciliği, tarih boyunca iki halkı birbirine vurdurttu, savaştırdı. Ama bugün dostluk ve kardeşlik bağları kendisini şiddetle dayatmaktadır. Ulusal kurtuluş mücadelemiz bunun gerekliliğini ve zorunluluğunu hissetmekte ve üzerine düşen sorumluluğunu yerine getirmektedir. TC'nin varlığı, iki kardeş; Türk ve Kürt halkı için de baskı, zulüm, sömürü ve zorbalık demektir. Faşist diktatörlük bugün sizler üzerinde ekonomik, siyasal ve sosyal alanda baskıları zirveye çıkarmış, insanca yaşama olanaklarını her geçen gün daha da kapatmıştır. Artık sizler için de insanca ve onurlu yaşamın yolu faşizme karşı Demokratik Halk Devrimini dayatmaktan geçmektedir. Bundan başka çözüm yolu yoktur. Kürdistan'ın sömürge ve kölece yaşamasından sizlerin hiçbir çıkarı yoktur. Tersine, TC gıdasını Kürdistan üzerinden aldığı müddetçe, sizlerin üzerindeki baskı ve sömürü de sürekli olacaktır. Bu nedenledir ki, halkımızın sizlere hiçbir düşmanlığı ve kırgınlığı olamaz. Tam tersine en sıcak bir kardeşlik ve dostluk bağı bizim en büyük arzumuzdur. Artık sizin bunu kavramanız gerekiyor. Tarihsel şovenizmden ve Kemalizm çemberinden kurtulmanız ve karanlığı delmeniz gerekiyor. Kürdistan'ın her karış toprağında akıtılan kanlar, her gün biraz daha büyük bir coşku, bilinç ve cesaretle gelişen mücadelemiz aslında bir taraftan sizleri mücadeleye davet ederken diğer yandan size karşı olan sorumluluğumuzu ifade etmektedir. Sizlerin artık bu devrimci mesajları görmeniz, karşılık vermeniz ve şovenizmin her türlü etkisinden mutlaka kurtulmanız gerekiyor. Halkımızın buna şiddetle ihtiyacı vardır. Ve unutulmamalıdır ki, Türkiye halkı, işçi

Devamı 27. sayfada

SHP Neyin Peşinde?

"Kürtlere Kültürel Özerklik" Planını Uygulama Çalışmaları Hız Kazanıyor

Son dönemlerde, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini boşa çıkarma çabaları çerçevesinde çeşitli çevrelerce yürütülen çalışmalarda bir yoğunluk göze çarpmaya başladı. Bağımsızlık çizgisini boşa çıkararak, bunun yerine "kültürel özerklik" planını geçirme temelinde yürütülen çalışmalar, gerek Türkiye siyasal arenasında görülen gelişmeler ve gerekse Avrupa çapında girişilen faaliyetlerle iyice su yüzüne çıktı. Çok çeşitli yöntemler ve güçler harekete geçirilerek plan adım adım uygulama zeminine kavuşturulmaya çalışılıyor.

Son aylarda meydana gelen bir dizi gelişme bu planın sahiplerini iyice su yüzüne çıkardı. Partimiz içinde boyveren provokasyon hareketinden Türk Milli İstihbaratı ve kolluk kuvvetlerine, Alman emperyalistlerinden SHP'ye kadar uzanan çok çeşitli güçlerin birbirini tamamlayan yönelimleri, planın hayata geçirilme koşulları ve hedeflerini net bir biçimde gözler önüne sermeye başladı. Ulusal zeminden uluslararası zemine kadar ve yine açık faşist güçlerden sosyal-demokrat ve hatta devrimci maskeli güçlere kadar çok renkli bir yelpazeyi oluşturan kişi, devlet ve örgütlenmeler, PKK'nin önderlik ettiği Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük cephesine karşı saflaştılar.

Sözkonusu planın ilk ipuçları sömürgecilerin demeçlerinde kendilerini açığa vurdu. Sömürgeci yetkililer, kendilerinden gayet emin bir tavırla, 1988 yılının PKK'nin tükeniş yılı olacağını iddia etmekteydiler. Bu demeçler ardından peşpeşe gelişen olaylar, bu iddiaların dayandığı temelleri ortaya koyar nitelikteydi. Planın en önemli parçalarından birisini, Avrupa alanında PKK'ye yöneltilecek saldırılar oluşturmaktaydı. Nitekim, 1988 başından itibaren, PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelemize yönelik saldırılar içinde Federal Almanya Cumhuriyeti ön plana geçmeye başladı. Bu alanda bulunan Kürdistanlı yurtseverler ve onların legal örgütlenmelerine karşı yoğun bir baskı ve tehdit kampanyası başlatıldı. Giderek bu saldırılar Avrupa Parti örgütlenmesini tasfiyeye yöneldi. Kürdistanlı yurtsever politikacılar peşpeşe tutuklanmaya, ulusal kurtuluş mücadelemizin maddi değerleri gaspedilmeye başlandı. Alman devletinin bu azgın saldırılarının peşinden yine, Avrupa alanında başını uzatan bir provokasyon hareketi hortlatıldı Partimizin saflarından. "PKK'ye evet, APO'ya hayır" sloganı ile yola çıkan bu provokatörlerin Alman devleti ile elele Partimize bu alandan saldırılar yönelttikleri, yurtsever politikacıların bu provokatörlerin ihbarları ile ele geçirildikleri bugün tüm belgeleri ile açığa çıkmış bulunuyor. Polis sızmalarından sosyal-demokrasinin ajanlarına, III. Kongre'nin mahkum ettiği Parti artığı döküntülere kadar her türlü Parti ve toplum dışı ögenin bir suç koalisyonu oluşturarak giriştiği bu provokasyon hareketinin ortaya çıkış dönemi ve sloganları, bunların emperyalizm, sosyal-demokrasi ve TC ile olan bağlantılarının en somut kanıtlarından biri durumundadır. PKK Önderliğinin şahsında bağımsızlık hedefini boşa çıkararak, Kürdistan halkını "kültürel özerklik" safsatası ile aldatma hareketi olan bu çıkış, en büyük desteği de yine emperyalizm ve TC'den almış bulunuyor. Alman emperyalizmi, giriştiği tutuklamalarla birçok Kürdistanlı yurtsever politikacıyı tutuklarken, bir hedefi de saflarda boşluk yaratarak provokatörlerin rahat çalışma koşullarına kavuşmalarını sağlamaktı. Nitekim, meydanı bir süre boş bulan provokatörler her türlü Parti ilişkilerini, kanallarını, değerlerini bizzat Partiyi sırtından bıçaklamak için kullanmış; ellerindeki yetkileri kadroların ve yurtsever kitlelerin inançlarıyla oynamak amacıyla seferber etmiş ve yarattıkları tasfiyeci ortam üzerinde Partiye egemen olma hesapları gütmüşlerdir. Yarattıkları tahribatlar ve emperyalistlerin yoğun desteklerine güvenerek, son derece çapsız olduklarına bakmadan, önderlik iddiası ile ortaya çıkma gafletinde bulunabilmişlerdir.

Bütün bu gelişmelerin yaşandığı dönemlerde Avrupa peşpeşe "sosyal-demokrat", "Kürtçü" ve hatta "devrimci" maskeli parlamenter ve siyasetçilerin akınına uğradı. Önce, meclisteki çıkışıyla dikkatleri üzerine çeken "Kürt halkının dostu" Mehmet Ali Eren kapağı Avrupa'ya attı ve birtakım görüşmelerle daha sonraki ziyaretlerin habercisi oldu. Bu sefer, provokasyonun patlak vermesinin hemen ardından, "Kürt Avukat" H. Yıldırım'ın SHP'li milletvekili kardeşi Orhan Veli Yıldırım, Hollanda'da bazı parlamenterlerle görüşmelerde bulundu. Ve tabii ki bu görüşmeler ziyaretin sadece gözle görülebilecek kısmıydı. Asıl görüşmeler perde arkasından yürütülmekteydi. Bu ilk sondajların ardından Avrupa turları artmaya, yeni yeni simalar tartışma toplantıları, televizyon programları vb. ile ortalıkta cirit atmaya başladılar. Örneğin Kamer Genç, Köln'de bir tartışma toplantısında yer alıyordu. Nurettin Yılmaz, Alman televizyonunda yayınlanan bir programda "Kürt sorunu"na ilişkin görüşlerini dile getiriyordu. Doğu Perinçek, Paris'te bir tartışma toplantısı düzenliyor; Danimarka ve Hollanda'da birtakım çalışmalar yapıyor; bu arada Alman televizyonunda TKSP temsilcilerinden Sertaç Bucak'ın da katıldığı bir "açık oturum"da, "Kürtlere özerklik" konusu üzerinde tartışmalara katılıyordu. Deniz Baykal, Almanya'da birtakım toplantılarda yer alıyor, Fransa'da görüşmelerde bulunuyordu. Ahmet Türk'ün yine aynı dönemlerde Bonn, Köln, Belçika vd. alanlarda birtakım çalışmaları görülüyordu.

Ağırlıklı kısmı SHP milletvekili olan bu "ünlü" simaların peşpeşe gelen Avrupa turları şüphesiz ki bir tesadüf değildi. Yine, hepsinin de ortak ilgi merkezlerinin "Kürt sorunu" olması, Avrupa ziyaretlerinin provokasyonun çıkış dönemine rastgelmesi, üzerinde birleştikleri ana konunun "Kürtlere kültürel özerklik çözümü" olması, giriştikleri çalışmalarının önemini artırıyor, dikkatleri çekiyordu.

Bütün bu simaların temsil ettikleri çevreler, "Türkiye'ye demokrasi, Kürtlere özerklik" şeklinde ifade edilebilecek bir anlayışın temsilciliğini yapan çevrelerdir. Bunların anlayışlarına göre, Türkiye'de legal bir komünist partisi kurulur, toplumsal muhalefet bu çatı altında birleştirilirse ve yine Kürdistan'da PKK ezilir, daha ılımlı çevreler etrafında kültürel özerklik hayata geçirilirse, o zaman Türkiye'nin sorunları da halledilmiş olacaktır. Nitekim, Avrupa sosyal demokrasisinin de ve hatta bir bütün olarak emperyalizmin de tercihi bu yöndedir. Evren'in Almanya'ya yaptığı gezi ardından legal bir komünist partisi kurulabileceğini dile getiren görüşleri bu konuda dikkat çekici bir gelişme niteliğindedir. Bu açıklamanın ardından sözünü ettiğimiz politikacıların gerçekleştirdiği Avrupa gezilerinin en temel konularından birini de, politik ilticacıların Türkiye'ye dönüş koşullarının yaratılması oluşturmaktaydı. Böylece, hedeflenen plan biraz daha netleşmiş olmaktaydı: PKK dışında kalan tüm sol güçlerin ülkeye dönüş koşullarını yaratmak, bu temelde siyasal yönetim ve yasalarda revizyona gitmek; böylece devrimi içten çürümeye tabi tutarak TC'nin ömrünü uzatmak! Bu "kutsal amaç" uğruna ister burjuva parlamentosu içinden ister dışından, ister yerli ve isterse yabancı hemen tüm "demokrasi havarileri" ortak çaba içine girmiş bulunmaktadırlar.

Küçük Kurultay'da Muş İl Başkanı, İnönü'nün gözünün içine baka baka kürsüde "Kürtçe" konuştu

SHP'de bölücü şov

Bölücü şova Baykal'dan suskunluk

Bu planın hayata geçirilmesinde SHP'ye özel bir rol atfedilmektedir. Artık ipliği pazara çıkmış güçler olarak ANAP ve DYP'nin bu konuda fazla bir iddialarının olamayacağı herkesçe görülen bir gerçekliktir. Ama düzenin emniyet sübabı olarak hayat bulan SHP bugüne kadar siyasal arenada temsil ettiği son derece sönük pratiğini giderek renklendirme eğilimindedir. SHP içinde son dönemlerde yoğunlaşan tartışmalar ve "sol grup" etrafında koparılan gürültüler bu role sahip çıkmanın sancılarıdır. Eski politikalarla yoğrulmuş, şekil kazanmış bazı politikacıların yıllarca "öcü" olarak belledikleri birtakım gerçekleri kolayca telafuz etmeye alışamayacakları bir gerçektir. Ancak, giderek "Kürt" gerçeğinin varlığını dile getiren ve onlara kültürel haklar verilmesinden dem vuranların sayısında bir artışın olduğu da bir gerçektir. Son dönemlerde SHP içinde boyveren ve SHP kurultayında daha da kızışan tartışmaların özü işte budur.

SHP içinde, ister tutucu, ister "sol" kanattan olsun tüm parlamenterlerin üzerinde anlaştıkları ortak bir ilke var: *"Biz Türkiye'deki Doğu sorununun PKK aracılığıyla çözülmesine inanmıyoruz ve bu çözümü de istemiyoruz."* SHP Sözcüsü ve Merkez Yürütme Kurulu üyesi Nail Gürman'ın Essen'de bir panelde dile getirdiği bu görüş, SHP programının özetlenmesi oluyor. Evet, SHP, "Doğu"da bazı sorunların olduğunu kabul ediyor, ancak bu sorunların çözümünde PKK'nin, yani bağımsızlık çizgisinin çözümleyici güç olmasını kabul etmiyor. Bunun anlamı açıktır; PKK, SHP'nin de üzerinde and içtiği "milli birlik ve bütünlük" için en büyük tehlike olarak ortadan kaldırılmak zorundadır. Bunun için de her yola başvurulmalı. İşte, SHP'nin de özellikle son dönemlerde aktifçe yerine getirmeye çalıştığı rol budur: PKK'nin tasfiyesi ve alternatif politikaların etkin kılınması. Bu rolün gereklerinden biri olarak Avukat Hüseyin Yıldırım'a kardeşi SHP milletvekili Orhan Veli Yıldırım vasıtasıyla el atılmış, Avrupa sosyal-demokrasisinin de desteğiyle son provokasyon örgütlendirilmiştir.

Provokasyonun patlak vermesi ile birlikte SHP milletvekillerinin Avrupa'ya akın etmeleri doğrudan bu gelişme ile bağlantılıdır. Bir yandan provokatörlerle çeşitli ilişkiler geliştirilirken, diğer yandan da provokasyona sırt veren çevrelerle ortak planlar geliştirilmiş, PKK'yi bitirme faaliyetleri sonuç alıcı kılınmak istenmiştir. Diğer taraftan ise, Kürdistan sorununun çözümünde kendilerini alternatif bir güç olarak Avrupa çevrelerinde lanse etme, destek toplama; böylece geleceğe yönelik iktidar planlarında bundan yararlanma amaçları güdülmüştür.

PKK'yi bitirme planları Avrupa zemininde Kürt küçük-burjuva reformistleri, provokatörler, emperyalistler ve TC'nin resmi kurumlarınca bu şekilde ortak ve planlı bir saldırı kampanyası ile sürdürülürken, Türkiye ve Kürdistan zemininde de yoğun tutuklama faaliyetleri ile tamamlanmak istenmektedir. Provokatörlerin ihbarları temelinde Türkiye ve Kürdistan'ın birçok alanında, koordineli olarak başlatılan operasyonlarla son günlerde yoğun tutuklamalara girişildi; binlerce kişi özellikle kent merkezlerinde gözaltına alınarak zindanlara dolduruldu. Bu operasyonlarda bizzat düşman güçleri ile birlikte hareket eden bazı provokatör uzantıları şehir şehir dolaştırılarak onlarca devrimci ve yüzlerce yurtsever ele geçirildi. Bu gerçek, Partimize karşı gözükara bir düşmanlıkla yola çıkan provokatörlerin halkımızın geleceğine kastetmedeki alçakça emellerinin en açık ifadesi olmaktadır. "PKK'ye evet, Apo'ya hayır" sloganının arkasında yatan gerçek, Kürdistan halkının tarihinde ilk kez yakaladığı toplumsal ve ulusal kurtuluş şansının boğulması yolunda düşmanla en alçakça işbirliği olarak karşımıza çıkmaktadır.

Yukarıda dile getirdiğimiz gelişmeler, sömürgecilerin, "1988 yılı PKK'nin bitiş yılı olarak" şeklindeki kararlı sözlerinin hangi çevrelerden güç alınarak ortaya atıldığını göstermektedir. İhanetin kara yüzü bir kez daha halkımızın geleceğine kastetmek istemektedir. İhanet her zaman açık yüzüyle ortaya çıkmaz. O, daha da etkili olabilmek için çokça maskeler kullanır, en yüce idealleri diline dolar; beyinlere ve yüreklere böyle etkide bulunmak ister. Ama ne kadar ustaca gizlenmiş olursa olsun, onun çirkin yüzü uzun süre gizli kalamaz hiçbir zaman. Hele de halkların ulusal kurtuluş ve bağımsızlık mücadelelerinin ortamı son derece kızgınlaştırdığı, akla karanın en net biçimde kendisini gözler önüne sermek zorunda olduğu tarihin canalıcı dönemlerinde bozbulanık renklerin yaşama şansı daha da azalır. Halkları iliklerine dek ısıtmaya başlamış olan kurtuluş güneşinin ışıkları her şeyi ayrıştırır, yerli yerine koyar.

Bugün de halkımızın bağrında bu gelişmeler en çarpıcı biçimde yaşanıyor. Halkımız, Partisi PKK'nin 10. kuruluş yıldönümünde önü daha da aydınlanmış olarak geleceğe yürüyor. Bugün kendisini bekleyen tehlikelerin daha da kapsamlı ve sinsice yöntemlerle hayata geçirilmekte olduğunu görüyor; gelecekte de tehlikelerin olacağını biliyor. Ama doğru ile yanlışı; güçlü ile zayıfı; direnen ile teslim olanın kimliğini birbirinden ayırdedebiliyor. Önüne sürülen sahte çözümlerin altın tasta sunulan zehir olduğunu görüyor ve elinin tersi ile itiyor. Bu, geleceğe yürümede halkımızın en büyük gücü aldığı bir aydınlanmadır.

Bugün SHP, provokatörler ve Kürt küçük-burjuva reformistleri eliyle ve emperyalizmin desteğiyle geliştirilmeye çalışılan kültürel özerklik planı ancak PKK'nin imhası üzerinde yaşama şansı bulabilecektir. Bu nedenledir ki, askeri zor yöntemlerinden pişmanlık yasalarına, önderliğin hedeflenmesinden Parti kadrolarının ihbarına kadar birçok alçakça saldırı yöntemi içiçe geliştirilmektedir. Bu saldırı yöntemleri tek tek kayıplar verdirme düzeyinde birtakım sonuçlar alsa bile, artık tarihe mal olmuş bir gerçekliği değiştirmesi olanaksızdır. PKK, ideolojisi ve politikasıyla halka mal olmuş, kendisini kabul ettirmiş bir güçtür. Kürdistan halkı kurtuluşunun PKK önderliğinde olacağına inanmıştır bir kez. PKK dışında dayatılan veya dayatılacak olan her türlü yol ve yöntemin sömürgecilik kokacağının bilincindedir ve bu nedenle de hangi kılıf altında ortaya çıkarsa çıksın elinin tersi ile itmektedir, itecektir.

Bu nedenle de diyoruz ki, SHP türü sömürgeci güçler ve uşakları ister kabul etsinler, isterse etmesinler; Kürdistan sorununu çözecek olan PKK'dir ve PKK bu yolda emin adımlarla ilerlemektedir.

Impressum:
V.i.S.d.P.:
A. Sarı
Vogelsangerstr. 286
5000 Köln 30

Yazışma Adresi:
SERXWEBÛN
Postfach: 10 16 83
5000 Köln 1

Hesap Numarası:
Stadtsparkasse - Köln
A. Sarı
Konto Nr.: 1 74 21 96
BLZ: 370 501 98

Avusturya	22.50 s.	Hollanda	3.75 hfl.
Belçika	75.00 bfr.	İngiltere	0.90 £
Danimarka	10.00 dkr.	İsveç	7.50 skr.
Fransa	7.50 ff.	İsviçre	3.00 sfr.
		Norveç	10.00 nkr.

Partimiz ve Önderliğine Yönelik Komploculuk ve Tasfiyecilik En Başta PKK'li Tutsakları Karşısında Bulacaktır...

Baştarafı 9. sayfada

lündeki rengi de taşıyan devrimci demokrasidir. Rahatsızlık devrimci demokrasinin ne olduğunu anlamamış küçük-burjuva anlayışlardan gelmektedir. Çünkü, küçük-burjuvazi devrimci demokrasiyi kendisi için çok sıkıcı bulur. Onun yaşamından gelen disipline olmama sonuçta bu çığırtkanlığı doğurur. Yoksa bu çığırtkanlıkların nedeni PKK'de örgüt içi demokrasi olmadığından değildir. Nedeni, yukarıda belirttiğimiz gibi komploya ve tasfiyeye kapalı ama, devrimci iş yaratan bir devrimci demokrasi olduğundandır.

Bu mektup mesajımızı sonuçlandırmak isterken birkaç söz daha etmek istiyoruz.

H. Yıldırım tipi olaylar bugün çıktığı gibi yarın da çıkacaktır. Zaman zaman çıkabilecek ve çıkmış olan bu tür olaylar kimsenin kafasını bulandırmamalıdır. İnsan yaşamında nasıl yer yer hastalıklar baş ağrıları çıkıyorsa, canlı bir organizma olan Partide de bunların çıkması doğal karşılanmalıdır. Önemli olan, bunların tedavisini zaman geçirmeden yapıp zararlı mikropları büyümeden etkisiz hale getirmektir. Ortada bir sınıf savaşımı ve çok kritik bir bölgede verilen ulusal kurtuluş savaşı vardır. Hele Kürdistan toplumunun daha çok bir küçük-burjuvalar (köylülük de küçük-burjuva karakterdedir) toplumu olması ve Kürdistan devrimi üzerinde emperyalistlerin, bölge devletlerinin türlü entrikalar ve planlar uygulamak istedikleri de düşünülürse, bu tür olayların karşımıza çıkması sürpriz sayılmamalıdır. Doğrusu bu ya, H. Yıldırım olayı pek ciddi bir olay değildir; olmaması da gerekir. Ne var ki, bizim yanlış değerlendirmelerimiz, bu kişiyi yerli yerine oturtamayışımız, bu kişinin çıkışını bizim için olmasa da bazıları için ciddi bir olay haline getirmiştir. Bu tür bir çıkışa her insanın gülmesi gerekirken, belirli bir sorun olarak karşımıza çıkması, bundan sonra bu tür nitelikli kişilere karşı politikada ve yaklaşımlarımızda daha dikkatli olmamızı sağlamalıdır. Bizce bu olaydan çıkarılacak ders budur. Öyle ya, Partiye önemli sayılacak hiçbir değer katmamış birisinin bir halk kaderini ilgilendiren, savaşı yöneten Parti içinde çok kritik bir dönemde bu sorumsuzluk ve kendini bilmezliği yapmasının, bizleri daha hassaslaştıracak bir duyarlılık getirmesinden doğal ne olabilir?

Biz PKK'li tutsaklar bu olayı duyduğumuzda, bu insanda ve çevresinde, zerre kadar halk ve ülke sevgisi, binbir fedakarlıkla oluşturulan değerlere saygılı olmadığını, bu nedenle bu komploya karşı içinde halk ve ülke sevgisi olan herkesin kesin tavır koyacağını biliyorduk. Yine de, biz tutsakların görüşünün bilinmesinin de yararlı olacağına inandık. Partiye ve Partinin yaratıcısı, kurucusu önderimiz Abdullah yoldaşa saygımızı, bağlılığımızı —herkes tarafından bilinse de— bu vesileyle belirtmeyi de uygun gördük. Yine belirtelim ki, bu tür sorumsuzluk ve komplolara her zaman ve herkesten çok biz tutsaklar karşı çıkacak; sözkonusu kişi ve çevreler ilk önce karşılarında bizleri bulacaktır.

Ülkedeki tüm PKK'li tutsaklar adına
Mustafa KARASU
Urfa Kapalı Cezaevi
6.10.1988

PKK 10. YILI AFİŞ YARIŞMASININ SONUÇLARINI AÇIKLIYORUZ

Partimiz PKK'nin 10. Kuruluş Yıldönümüne girmemiz nedeniyle, gazetemizin açtığı afiş yarışması sonuçlandı. Yarışmaya çeşitli yaş gruplarından erkek ve bayan yarışmacılar 54 resimle katıldılar.

15 yaşındaki çocuk okuyucularımızın yanısıra, ülkemizin çeşitli alanlarından da yarışmaya katılan okuyucularımız oldu. Ülkemizin çeşitli alanlarından yarışmaya katılan okuyucularımız, dereceye girmeyi hedeflemekle birlikte, yarışmada derece almaktan çok, katılma sorumluluğunu göstermenin de, aynı anlamı taşıdığını bilmektedirler. Bizce de önemli olan, okuyucularımızın yüksek bir sorumluluk göstererek, yarışmamıza katılmalarıdır.

Yarışmamıza katılan tüm okuyucularımızın gösterdiği ilgi ve çabayı saygıyla karşılıyoruz.

Bir de yarışmamıza ülkemizin doruklarında direniş savaşını yükselten pêşmergelerin sesi olan "Di Têkoşîna Serxwebûn û Azadiya Kurdistan de PÊŞMERGE" de bir adet resim ile katıldı. Jürimiz Pêşmerge'nin gönderdiği resmi özel onur ödülüne layık gördü. Resim, siyah-beyaz olarak net çıkmadığından yayınlayamıyoruz. Bu eksikliği önümüzdeki sayılarda gidereceğimizi umuyoruz.

Yarışmada dereceye giren ilk üç resim ile özel mansiyon alan resmi aşağıda yayınlıyoruz:

1. rumuz: M. Hoca

2. rumuz: Rovan

Tüm Kürdistan çocukları adına Sevim kardeşimizin resmi mansiyon almıştır.

3. rumuz: Şêradî

"Komünist, ölmesi gereken yerde ölmesini bilmelidir!"

Baştarafı 25. sayfada

sınıfı ve tüm ezilenleri, ne zaman ki, **"Yaşasın Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi"** sloganını haykırır, halkımızla anti-faşist bir cephede birleşir ve bunun pratik gereklerini yerine getirirse; iki halkın gerçek dostluğu ve kardeşliği de işte o zaman sağlanmış olacaktır. Keza, faşist Türk sömürgeciliği en son ve ölümcül darbesini yine bu slogandan ve bu sloganın pratik gereklerini yerine getirmeden alacaktır. Bunun için, Kurdistan halkına yetiştirdiğin büyük enternasyonalist Haki KARER ve eşsiz direnişçi büyük komutan Kemal PİR, bizim için de, sizler için de birer meşaledir. Bizi birleştirmede temel harç olacaklardır.

Tüm Dost Güçlere; Dünya İlericileri ve İnsanlığına

Ülkemizin çarpık kaderi ve üzerinde uygulanan Kemalist sömürgecilik bizde öyle bir tablo ortaya çıkardı ki, neredeyse sizler de başka güçler gibi bize baktınız. Oysa biz halk idik. Bitmiş tükenmiş değildik. Tarihsel bir sorunumuz; ulusal kurtuluş sorunumuz vardı. Aslında çektiğimiz bunun sancılarıydı. Emperyalist, sömürgeci güçlerin ülkemize yönelik çığırtkanlıkları ve halkımıza yönelik geliştirdiği en utanmaz, en pervasız saldırılara karşı şimdiye değin bir nebze de olsa sizden ses seda çıkmadı. Bu tavrınızı bir dönem (PKK'nin henüz ortaya çıkmadığı dönem) için bağışlamak mümkündü. Ama artık değil.

Bugün halkımız emperyalistlerin ve sömürgeciliğin her türlü hışmına rağmen, onunla kıran kırana bir savaşım içindedir. Bu savaş çok dengesiz (güçler bakımından) ve zorlu koşullarda gelişmesine rağmen halkımız her gün yeni mevziler kazanabilmektedir. Düşmanın siyasal tükenmişliği zirvesine ulaşmıştır. Teşhir olmuştur, tecrit olmuştur. Artık mücadelemiz dünyada ve özellikle bölgesel düzeyde politik gelişmeleri derinden etkiler duruma ulaşmıştır. Güçler, Ortadoğu, Türkiye vb. alanlara ilişkin politika oluştururken Kürdistan gerçekliğini önemle ele almak zorunda kalmışlardır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, emperyalizmi, bölge gericiliğini ve Türk sömürgeciliğini en çok tehdit eden bir olaydır artık. Zira, Kürdistan devriminin etki alanı sadece ulusal alanla da sınırlı değildir. Haklı ve zorunlu olarak bölge haritasını yeniden oluşturacak önemde olan bir mücadeledir. O halde artık tüm dost güçler ve ilerici insanlık görmelidir ki, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi tüm demokratik ve radikal güçlerin ve ilerici insanlığın çıkarlarını savunmaktadır. Bu nedenledir ki, emperyalistler, Türk sömürgeciliği ve bölge gericiliği, tüm düşmanlarımız olanca gücüyle mücadelemize saldırmakta ve bizi halk olarak ortadan kaldırmak istemektedirler. En üstün teknolojiyle, dünyanın en modern ordu ve silah gücüyle, akıl almaz işkence ve baskı yöntemleriyle ülkemize yönelen sömürgecilik, halkımızın en haklı ve meşru davası olan ulusal bağımsızlık mücadelesini ezmeye çalışırken; diğer yandan sosyalizme, tüm devrimci halk hareketlerine ve dünya ilerici insanlığına karşı da büyük bir suç işlemekte ve sizlerin çıkarlarını tehdit etmektedir.

Halkımızın şanlı önderi PKK, sizlerin her türlü yardımına ve desteğine layıktır. Bunun görevini ideolojik, politik, pratik ve örgütsel düzeyde içerde, dışarda ve zindanlarda; özcesi olduğu her yerde ve düzeyde ve her bakımdan vermiştir. İşte, tüm bu nedenlerden dolayı idam sehpasına giderken, bir ulusal kurtuluş savaşçısı ve PKK'li olarak size şöyle sesleneceğim: Halkımızın mücadelesi sizin de yaranızadır. Halkımızın düşmanları sizin de düşmanınızdır. PKK önderliğinde kurulacak bağımsız ve özgür bir Kürdistan sizlere yeni bir güç, yeni bir mevzi olacaktır. Bizi yok etmek isteyen kan emici düşmanlara karşı geliştirdiğimiz bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizi destekleyin. Halkımız bunu sizden istiyor.

Büyük Önder, Eşsiz İnsan APO!

Senin derinliğin, senin yaratıcılığın, ideolojik-politik, örgütsel ve eylem anlayışın, ahlaki kişiliğin; bunların her biri soylu birer değerdir. Bu değerler halkımızın bağımsızlık ve özgürlük şiarının en temel güvencesidir.

Başkan APO, sen, sadece halkımız için değil bölge ezilen halkları için, işçi sınıfı için ve sosyalizme yaptığın büyük katkılar için de tarihsel önemdesin. Senin varlığın, senin yaratmış olduğun değerler; gerek Kürdistan'da, gerekse bölge ve dünya genelinde yapması gereken etkiyi mutlaka yapacaktır. Komünizme yeni şeyler kazandıracaktır, kazandırmaktadır...

Senin yaratmış olduğun bir ulusal kurtuluş savaşçısı ve PKK'li olarak, baştan beri ve halen de sana karşı olan saygım sonsuzdur. En büyük idealim, bağımsızlığın ve özgürlüğün, yüce komünizm davasının parlak simgesi olan sana layık olmaktır. Henüz buna ulaşmadan darağacına giderken haklı olarak biraz üzgünüm. Ama son nefesimde de tüm inancım, saygım ve bilincimle, **"YAŞASIN BAŞKAN APO!"** diye haykıracağım. Sana layık olmak... **"BAŞKAN APO..."**

— Kahrolsun sömürgecilik ve emperyalizm!
— Yaşasın PKK!
— Yaşasın halk savaşı!
— Yaşasın Başkan Abdullah ÖCALAN!

Sabri OK
1 Şubat 1987

Parçalanan Beyin, Salt Bir İnsanlık Düşmanının Beyni Değil; 12 Eylül Faşizminin Kendisidir

Eğer bugün insanlık sosyalizm altında sınıfsız topluma doğru yürüyorsa, bunda tarihte adına bile rastlanmayan sayısız büyük kahramanlıklarla dolu halk direnmelerinin payı büyüktür. Halkımız da diğer halklar gibi, az direnmedi. Sınıflı toplum tarihi boyunca pek az halkın uğradığı istila, işgal ve soykırımı hareketlerine karşı büyük direnmeler gösterdi. Köleci, feodal, kapitalist toplumların işgal, istila ve sömürgeciliğine karşı halkımızın döktüğü kanı pek az halk dökmüştür. Son 200 yılda Revanuz, Bedirhan Bey, Yezdan Şer, Bedirhanlılar, Ubeydullah, Koçgiri, Palu-Genç-Hani, Ağrı ve Dersim direnmeleri de gösteriyor ki, halkımız uğruna çok kan döktüğü özgürlüğünün gasp edilmesine kolay kolay göz yummamıştır. Ülkemiz üzerinde yüzyıllardır süren feodal istila ve katliamlara bir yenisini eklemekten çekinmeyen Türk sömürgeciliği, TC'nin kuruluşu üzerinden daha bir-iki yıl bile geçmeden, Kürdistan'a yeniden uzanarak yeni bir işgal, istila ve katliam başlatmış; Şeyh Sait, Ağrı ve Dersim isyanlarında görüldüğü gibi, yüzbinlerce insanımızı kana boğmuştur.

Halkımız üzerinde uygulanan sömürgecilik, diline, kültürüne ve fiziksel yaşamına karşı yürütülen yok etme politikasıdır. Hem bu politikanın sonucu olarak, hem de olumsuz tarihsel mirası yüzünden halkımız dağınık, öndersiz, bilinçsiz ve örgütsüz bir yapı içinde kalmıştır. Tanık olduğu en örgütlü yapı ise, aile ve kabile çevresi ile somutlaşmış, bunun dışına çıkamamıştır. Geliştirdiği ayaklanmalar acımasızca ezilmiştir. İşte, tarihte siyasal, askeri ve kültürel bir güce ulaşması sürekli engellenen halkımız 20. yüzyılın sonlarında mezara gömülmeye çalışılarak, varlığı ve yokluğu tartışmaya sunuldu. Halkımız çağdaş, uluslararası siyasal gelişmeler karşısında; çağdaş ulusların yaşamında bir yerinin olup olamayacağına inanılması zor bir konuma sürüklenmişti. Halkımızın kendi bağımsızlık mücadelesini verecek bir güç olabileceğine ihtimal verilmediği gibi, gericiliğe karşı da baş ağrıtıcı bir konuma geleceğine inanılmamıştı. Kendilerini buna inandırmış olan çevreler haklı idiler de. Çünkü, karşılarında herkesten önce, kendi varlığını kendisi tartışan bir halk vardı ve bu halkın temsilcisi olduğunu iddia edenler 1970'lerde "bu halk var mıdır, yok mudur" tartışması içindeydiler. Bu yıllarda böyle bir biçimde varlığı tartışılan başka bir halk yoktur. Yine, bu tarihte ortaya çıkan Kürdistan halkının öncü gücü bu soysuz tartışmalara son verirken, sömürgeciliğe ve katliamlara da dur demesini bilmiş, halkına sahip çıkarak dünya kamuoyunun gündemine sokmuştur. Katliam sürecindeki Kürdistan halkını özgürlük ve bağımsızlık mücadelesi ile bütünleştirmeyi de başarmıştır.

12 Eylül cuntasıyla başa geçen faşist generaller, miras aldıkları egemen sınıflar tarihindeki yüzlerce yıllık gericiliğin bir gereği olarak, en gaddar, en kaba, en soysuz katliamları tüm hızı ile devam ettirmektedirler. Mirasçıları oldukları ataları yüzyıllarca bunu böyle yaptılar. Birçok halkı tarihten sildiler. Birçoğunun da ulusal ve toplumsal gelişmelerini durdurdular. Ellerini sayısız insanın kanına bulaştıranların en son halkasını oluşturan beşli çete, gericiliğin kudurmuş temsilcisi ABD emperyalizminin uşakları olarak kendilerini oldukça cesur saymalarına karşın, Diyarbakır zindanının hücrelerinde tutulan yoldaşlarımızı en hunharca işkencelere tabi tutarak öldürdüklerinde, vücutlarını tümden bantlayarak, korkunçluklarının göstergesi olan işkence izlerini saklayacak kadar da korkaklık gösteriyorlardı. Bunları Türk halkı adına değil, uşaklığın bir gereği olarak emperyalizm adına yapmaktadırlar. İnsanlığa karşı en iğrenç ve yüz kızartıcı yöntemlerini uygulamaktan çekinmemektedirler. Halkımız bu çeteler hakkında da yanılmamaktadır.

12 Eylül faşist rejiminin temsil ettiği ruh, atalarının asırlardan beri halklar üzerinde uyguladıkları barbarlık, istila ve talan ruhunun son halkasıdır. Öyle ki, Göktürkler'den tutalım da son Cumhuriyet rejimine kadarki tarihleri barbarlık, istila ve talan örnekleriyle dolup taşmaktadır. Çin'den Ortadoğu'ya, Akdeniz'den Okyanuslara kadar gerek halkların fiziksel varlığını, gerekse kültürünü bu ruhla yakıp yıkmışlar; iyiden, güzelden yana olan her şeyi imha etmişlerdir. Halkların kültürüne sahip çıkarak kendi kültürleriymiş görünümünü de vermeyi ihmal etmemişlerdir. Daha hafızalarda canlı bir şekilde duran son Türk imparatorluğunun icraatlarını tüm dünya halkları bir kez daha 12 Eylül faşist rejimi şahsında gördüler. Genelde dünya halklarına, özelde de Kürdistan halkına karşı uygulanan talan, istila ve katliam ruhu olan Kemalizmi bugün en iyi bir şekilde Evrenizm temsil etmektedir. Osmanlı dönemi padişahlarının kendi isimlerinin başına lakap almaları da bu barbarlık ruhunu ne denli temsil ettiklerinin bir göstergesidir. Kuyucu Murat'ın 40 bin kişiyi canlı canlı kuyulara gömmesi, Kazıkçı Ahmet'in insanları canlı canlı kazıklara vurması, Sokullu döneminde 400 bin kişinin kellesinden olması, Şair Nesimi'nin derisinin yüzülmesi gibi örneklerle dolu ata yadigarına Kemalizm Palu'da, Genç'te, Hani'de, Ağrı ve Dersim'de bir kez daha bağlılığını kanıtlamıştır. Günümüzde ise, 12 Eylül faşizmi bu katliamcı ruha bağlılığını bir kez daha halkımıza karşı giriştiği katliamlarla göstermiştir. Genelde Kürdistan'ın her karış toprağında, özelde ise Diyarbakır zindanında bu böyledir.

Diyarbakır Zindan Direnişi, Tarihimizin Bir Odakta Yansıtılışıdır

Bizim burada kısaca ele alacağımız, Diyarbakır zindanında gerçekleştirilen katliamlar ve Diyarbakır zindan direnişidir. Diyarbakır'da tarihimizin iki yönü birden en çarpıcı biçimiyle görülür. Bir halkın şahsında insanlık tarihinin egemen sınıflara has çürüyen, tükenen yönüyle, insanlığın serpilen, gelişen, yeşeren yönü burada yanyana; ama çetin ve amansız bir direnme ile içiçedir. Diyarbakır'da yaşananlar karşılıklı rakip kişilerin savaşımı değil, bunlar şahsında Kürdistan halkının yaşam ve bağımsızlık mücadelesiyle, TC ve hain takımının varlığımıza kast eden bir vahşet savaşıdır. Diyarbakır zindan direnişi sadece bir dönemin yaşanan gerçekliği değil, tam tersine tüm tarihimizin bir odakta yansıtılışıdır. Diyarbakır'da **Mazlum, Hayri** ve **Kemallerin** ellerinde bilincimiz ve yüreğimiz örste dövülen demir misali dövülmüş, yüzyıllardır geriye çevrilmeye çalışılan tarih, onların direnişlerinde gerçekliğe kavuşmuştur. İnsanlığın vahşet dönemini bile geride bırakan bu barbarlık örnekleri karşısında, onurun en güçlü örnekleri sergilenmiştir. Diyarbakır zindan direnişi, geçmiş ve gelecek tarihi birbirine bağlayan candan ve kandan örülmüş bir köprüdür. Diyarbakır zindanında halkımız adına Partimiz direnmiştir. Bu savaş eşitsiz koşullarda olmasına karşın, milyonluk orduların bile veremeyeceği kadar zorlu ve kanlı bir savaş, zindan duvarları arasında Partimiz tarafından verilmiş; zafer bayrağı dalgalandırılmış ve dalgalandırılmaktadır. Diz çöktürmek için elde tutulan işkence sopasını tutan el düşmüş, apoletli omuzlar çökmüş ve bu çöken omuzların sahiplerinden ölüm çığlıkları yükselmiştir. O sahipsiz ve zayıf denilen halk ise, temsilcilerinin şahsında gerçek gücünü kanıtlamış, yüzyıllardır bastırılmak istenen haykırışı ile dünya halklarına uyanışını müjdelemiştir. Bu eşsiz direnişlerin kanıtladığı gerçekler ise; bir halk yeniden doğarken, çürümüş bir sömürgeciliğin de artık son nefesini almasıdır. Diyarbakır zindanında gerçekleştirilen katliamları Esat Oktay Yıldıran'ın şahsında somutlaştırmak yanılgıdır. E. Oktay Yıldıran 12 Eylül faşist cuntasının felsefesidir. Yıldıran, "Ben istesem cezaevinden eve kadar araba dizerim, ama istemiyorum. Ben bunu Türklük adına yapıyorum" derken işte bu gerçeği dile getiriyordu. Yıldıran'ın söylediklerine dikkat edilirse, Partimizin Önder kadrolarına, "Siz burdan ancak tabutla çıkacaksınız" demesinin de o andaki ruh haliyle ilgili olduğu düşünülemez. O, Kemalizmin hakkımızda aldığı kararı açıklıyordu. Ama kararlar, uygulamalar hep geri tepti; çaresizliğe düşenler hep kendileri oldular. Tüm katliamlarına ve çarpıtmalarına karşın, mücadelemiz günden güne dalga dalga gelişip güçlenmiş ve yaygınlaşmıştır.

Devrim Şehitlerimizin Vasiyetlerinden Biri Daha Yerine Getirildi

İstanbul'da gerçekleştirdiğimiz son eylemle korkuyu iliklerine dek hissetmeye başladılar. 12 Eylül ruhunun temsilciliğini yapan cellat binbaşı E. Oktay Yıldıran'ı en iyi bir şekilde saklamaya ve korumaya aldıklarına inandıkları bu dönemde, bir kez daha gücümüzün erişemeyeceği hiçbir şeyin olmadığını da öğrenmiş oldular. Yıldıran'ın İstanbul gibi kalabalık bir şehirde güvencede olduğunu düşünenler de artık kendilerinin de güvencede olmadıklarını öğrendiler. Gelişen ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında paniğe kapılan sömürgeciler, rahat nefes alabileceklerini düşündükleri metropollerde de artık nefes alamaz durumdadırlar. Sonlarının her gün biraz daha yaklaştığını hisseden sömürgeciler gibi, 12 Eylül ruhunun en iyi uygulayıcısı olan katil Yıldıran da son günlerde azrailin kendisine yakınlığını hissetmişti. Ama "bu her zaman taşıdığım korku" diye de yorumlamış olabilir. Bu kadar yoğun güvenlik ortamında kendisine ulaşabilme şansımızın ise, oldukça zayıf olduğunu elbette ki düşünmüştür. Üstelik hafta sonlarında çok nadir dışarı çıkıyordu. Bu durum da korkusunu biraz olsun azaltıyordu. Ama burada unuttuğu bir gerçek vardı: Diyarbakır zindanında Kemal PİR yoldaşın haykırarak dile getirdiği gerçek, "İşkenceciler ve halk düşmanları nerede olurlarsa olsunlar; isterlerse uzaya gitsinler, hak ettikleri cezayı göreceklerdir." İşte, Esat'ın unuttuğu gerçek buydu. Gerçi son haftalarda iliklerine dek hissettiği APOCU korkusu birden bire arkasına dönüp bakma hastalığını da beraberinde getirmişti, ama ölümünün 7,65'lik bir tabancayla bir halk otobüsünde olacağını hiç mi hiç düşünmemişti. Her ziyarete gidişinde olduğu gibi, yine Sarıgazi'de eşi ve oğluyla halk otobüsüne bindiğinde, oturduğu koltukların arkasında kendisini bekleyen ARGK intikam timinden nereden haberi olabilirdi ki. Otobüs Kısıklı meydanına geldiğinde intikam timi ellerini tabancalarına atarak Esat'a yaklaştı. "Esat" diye bağırılınca yüzünün nasıl bir şekil aldığını anlamak için sözcükler yetersiz kalıyor. Son söz namlularındı... Bir ses yükseliyordu Diyarbakır zindanından... İntikam... İntikam.... İntikam... Namlulardan çıkan her mermi, "Rahat yatın yoldaşlar; 'İşkencecilerden, katillerden ve ihanetçilerden mutlaka hesap sorulmalı, işledikleri suçlar mutlaka cezasız bırakılmamalı' biçimindeki vasiyetiniz yerine getiriliyor" diye gürledi.

Bu faşist Türk binbaşısının cezalandırılması devrimci bir sorumluluktu. Çünkü bu celladın 12 Eylül faşist rejimi adına yürüttüğü faaliyet ve çabalar Partimiz ve halkımız şahsında tüm insanlığa karşı işlenmiş korkunç bir suçtu ve bu suçun cezasının ödetilmesi gerekliydi. Gereken yapıldı ve yapılmaya devam edilecektir.

Eylemin yankıları oldukça büyüktür. Kendisine insanım diyen herkes mutluydu, mutlu da olmalıydı. Çünkü, öldürülen salt bir cellat değildi, 12 Eylül rejiminin ruhuydu. 12 Eylül rejiminin genel kurmaylığı, eylemimiz karşısında öldürülenin bir binbaşı olmadığını, kendileri olduklarını bizzat şu kelimelerle ifade ediyordu: "Binbaşı Esat Oktay Yıldıran kendisine verilen görevleri kanun, yönetmelik ve diğer yasal mevzuat içinde en iyi bir şekilde yapmak için çaba gösteren, her görevde komutan ve amirlerinin takdirlerini kazanmış, Atatürk ilke ve inkilaplarına yürekten bağlı, Türk vatanının bölünmezliğine inanmış çok kıymetli bir subay olarak isim yapmıştır ve daima da böyle anılacaktır." Bir kez daha kendilerine hatırlatalım: Halka karşı işlediğiniz suçların mutlaka hesabı sorulacaktır. Cellat Esat'ın sonu sizin sonunuzun başıdır.

12 Eylül Temsilcilerine İndirilen Darbe, Her Türlü Provokasyon ve İhanetçiliğe İndirilmiş Bir Darbedir

Günden güne dalga dalga gelişen ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında acizliğe düşen Türk sömürgeciliği, hareketimizi içten çökertme hesaplarıyla fırsat buldukça piyonlarını ortaya sürüyor. Hortlatılan son provokasyon da bunun bir örneğidir. Kemalizmden aldıkları kışla kültürü ile yıllardan beri Partimize karşı içlerinde taşıdıkları kini boşaltmaya başladılar. Hem en değerli varlığımız olan Parti Önderliğine adice saldırıyorlar, hem de devrimci intikam eylemimize sahip çıkacak kadar aşağılık bir durumu sergiliyorlar. Onların sahip çıkacakları tek şey, Kemalizmin kışla kültürü, döneklik, ihanet ve komploculuktur. Onlar ancak emperyalizmin bülbülleri olarak bol bol şakıyıp ihbarlar ve yalan tanıklıklar ile yiğit devrimcilerin tutuklatılmasıyla uğraşıyorlar. Bu ihanet ve ihbar faaliyetlerini, aynı zamanda ülke zeminine de taşırmaya çalışarak Şahin-Yıldırım dönekler güruhunu savunuyorlar. Bu temelde ülke içinde bulunan ihanet güruhuyla ilişki halinde, Partimizin bağımsızlıkçı çizgisini hayata geçirmeye çalışan devrimcilere yönelik ihbar faaliyetleri yürütüyorlar. Bu çabaları sonucunda ülkeye yeni giriş yapan 9 yoldaşımız Diyarbakır Hani'de sömürgeciler tarafından pusuya düşürülerek şehit edilmiştir. Bu komplonun sorumluları, bu provokasyon çetesinin ta kendisidir. İşte faaliyetleri böylesine gözü dönmüş bir karşı-devrimcilik, ihbar ve komploculuk olan bu güruh, bir de kendisini sözümona "PKK içinde muhalefet", "sol kanat" vb. yaftalarla tanıtmaya çalışıyor. Anlaşılmaktadır ki, efendileri bu sefer ağızlarına daha demagojik bir dil takmıştır. Ancak tarih şahittir ki, Partimiz ve Parti Önderliğimize uzanan hiçbir el, küfür saçan hiçbir dil asla kendisini tarihin adaletinden kurtaramayacaktır.

Değerli Yoldaşlar ve Yurtsever Kürdistan Halkı!

Şehitlerimizin değerli anıları karşısında bize düşen onurlu görev, köle bir halkın kaderini, bağımsız ve özgür bir toplum yaratmak için kökten değiştirmek üzere başlattıkları tarihsel direnmeyi başarıyla tamamlamaktır. Kemal PİR yoldaşın haykırdığı, "İşkenceciler ve halk düşmanları nerede olurlarsa olsunlar, isterlerse uzaya gitsinler, hak ettikleri cezayı göreceklerdir" şiarına bağlılığımızın bir gereğini intikam eylemlerimizle yerine getirmek en onurlu görevlerden biridir. Parti tarihimiz böylesine onurlu görev ve başarılarıyla yüklü bir tarihtir. Bu anlamda Parti-Cephe örgütlenmemizin askeri bir hücresinin gerçekleştirdiği bu intikam eylemi ne ilk, ne de son eylemdir. Gerek halkımızın tarihinde demirci KAWA'nın öncülüğünde zalim Dehak'ın beyninin parçalanması, gerekse Partimiz tarihinde büyük enternasyonalist önder Haki KARER yoldaşımızın katili başta olmak üzere, birçok ajan provokatörün, hak ettikleri cezaya çarptırılması; yine, yakın bir dönemde Adnan ve Ali Hasan yoldaşlarımızın şehit olmasına neden olan vatan haininin ARGK'ye bağlı bir birliğimizce idam edilmesi göstermektedir ki, Partimize, halkımıza ve yoldaşlarımıza karşı işlenen hiçbir suç asla cezasız bırakılmayacaktır. İntikam kurşunlarımız her türlü ihanetçinin, vatan haininin ve faşist cellatın beynini parçalamaya devam edecek ve hiçbir sömürgeci tedbir buna engel olmaya yetmeyecektir.

—Halkımıza ve Partimize Karşı İşlenen Hiçbir Suç Cezasız Bırakılmayacaktır!
—Yaşasın Devrimci İntikam Eylemlerimiz!
—Biji Serok APO!

PKK-İstanbul İl Örgütü|Parti-Cephe Komitesi